

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 299 • CENA 9,20 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Italija 2.000 ITL
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 19,00 ATS
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Slovenija 250 SIT

„DAN STRELACA“

★ DOK HOLIDEJ ★

299

Frenk Larami

„DAN STRELACA“

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 299

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

FIVE CARDS FOR LIFE

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Naslovna strana

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 22. I 1999.

Tržište: 5. II 1999.

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DNEVNIK-ŠTAMPARIJA, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – FIVE CARDS FOR LIFE

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Šerif Kejzi Tibs pogledao je u pravcu jahača koji je, dižući oblak prašine, ujahao u Šeridan. Lice mu se smračilo. – Samo nam je on nedostajao – progundao je neraspoloženo.

– Zašto? – upitao je čovek do njega, prozed, visok i elegantno obučen.

– Zato što donosi nevolje.

– Onda ga oteraj!

– Nemam dovoljno jak razlog – gundao je Tibs.

Čovek se osmehnuo. – Šerife, zar je tako opasan?

– Kao otrov!

– Revolveraš?

– Još gore...

– Ništa ne razumem – slegnuo je pro-sedi sagovornik ramenima, otresajući pe-peo sa svoje velike, smeđe cigare. – Zašto ga jednostavno ne pritvoriš?

– To je lako reći.

– Poznaješ ga dobro? – žmirnuo je čovek.

– Bio je već jednom u Šeridanu. I, ostavio za sobom gužvu.

– Kako se zove?

– Dok Holidej!

*

Pogled na snežnobeke kupe Big Horna nije mogao da izazive ni tračak hladovine u srcu. Paklena vrućina harala je dolinom u kojoj je gradić Šeridan bi poput usijenog limenog krova. Ličio je na grad utvara iz legendi o zlatnoj groznici. Samo

krovovi, pusta ulica i tamne senke. Čak se i u koritu reke voda grčila pod užarenom sunčevom loptom. To Vajoming nije pamtio! Takvu žegu možda su doživeli ljudi u vreme pohoda na Zapad. Oni stariji su tvrdili da znaju za sličnu godinu 1846. Neki su im verovali, neki nisu. U svakom slučaju, ovaj dan bio je početak vrelog, nemilosrdnog leta ili predznak olujne noći.

Po salunima su praznjene čaše mlakog piva, no, ništa nije moglo da utoli žeđ i spere prašinu iz grla. Po toj žezi u podne, u Šeridan je ujahao stranac.

Izgledao je kao nagaravljeni klin zaboden u nebeski svod: tamno odelo, tamni kaput, šešir... a pod jahačem ždrebac sa crno-belim pegama.

Pod tremom saluna „Kariljo“ stajala su dva čoveka i posmatrala lagani kas šarca. Bili su to Kejzi Tibs i Greg Fulton. U rukama su imali poveliki vrč sa pivom. Izgledalo je da su zaboravili na piće. Sve osim vrhova čizama, nalazilo se u senci. Jedini živi stvor na suncu, bio je jahač.

– To je zaista on – promrmľao je Tibs i sručio sadržinu iz vrča na ulicu. – Ne pije ti se više? – podsmehnuo se Fulton. – Tako nekako.

Šerif Tibs je delovao prilično neugledno, ali se to ne bi moglo reći za njegovo lice i telo. Ispod štraftaste košulje i sivih širokih tregera nalazilo se mišićavo poprsje. Nešto kraće noge oblikovale su pod pantalonama liniju butnih mišića kojima bi pozavidele i akrobate iz „Herkul

cirkusa" koje su pre dva dana digle svoj veliki šator i otišle prema istoku. Imao je šešir podvrnutog oboda, boje peska. Oštar pogled uokvirivali su listovi bora podočnjaka i nos s ožiljkom po sredini, kako da mu je kost žuljio polumesec kakvog prstena. Imao je brkove pri dnu nakostrešene i neugledne, od njih se nije videla gornja usna. Ivce su im se žutele od duvana. Metalna značka delom je bila pokrivena tregerima.

Njegov sagovornik bio je viši za čitavu glavu. Nosio je belu košulju i svilenu leptir mašnu tamnoljubičaste boje. Uprkos takvoj utegnutosti, njegova se koža nije rosila znojem. Svetloplavi kaput sa peševima do kolena i pantalone iste boje, odavali su čoveka koji je navikao na takav kroj. Bio je visok, a s visine je i gledao svet. Po sredini glave imao je razdeljak, sa strane nešto gušći, prosedu kosu. Nos mu je bio povijen, usta tanka, podrugljiva, brada špicasta i ravna, leva obrva nalazila mu se nekako uzdignuta, kao da okom pod njom odmerava s prezirom sve oko sebe. Za razliku od Tibsa, Fulton nije nosio oružje. Ali, ponašao se kao da je veća zverka od šerifa. Činilo se da su njih dvojica jedine žive duše u Šeridanu, bar što se ulice tiče. Jedini odbor za doček neobičnom jahaču, koji je izabrao đavolski nepogodno vreme za jahanje kroz suvi predeo Big Horn visoravni.

Greg Fulton je s gađenjem pogledao u svoj vrč. Pivo je izgubilo penu, bilo je toplo, bljutavo, taman toliko vredno da se baci.

– Čuo sam za Doka Holideja – rekao je posle kraćeg ćutanja. – Ne sviđa mi se njegov dolazak. – Ni meni – ogłosi se Tibs. – Biće dobro ako se bude malo zadržao. Šta ti misliš, šerife? – Pitaću ga. – Zaista? – Zašto ne? On nije čuven po tome što će pucati u čoveka ako ga oslovi. – Ipak... – Jedino ako i na njega uti-

će ova žega. Verovatno da nije od kame-na. – Fulton se uzdržavao od opširnijeg komentara. Tibs je postajao nervozan, što se jahač više približavao, njegove ruke su sve češće podizale opasač i doticale metalnu zvezdu. On se istina nije direktno sukobio sa kockarem, ali je njegov prethodnik imao problema. Nešto od toga je i sam video, a nešto je čuo od drugih. Ako je i polovina priča o slavnom Džordžijancu bila istinita, onda je to bilo dovoljno da mu zacrni ovo podne. Nije mu se izlazilo iz senke, uprkos tome što se njemu samom takav izgovor činio bednim. Kejzi Tibs nije bio kukavica. Ipak, izgledalo je da priče ispredane oko Doka Holideja nisu bile bajke. Videlo se da ja to čovek posebnog kova. Bio je već dovoljno blizu da ga razazna. Kako je samo jahao! Kao da nikada nije koračao, već živio u sedlu. Neosetno se klatio, nehajno držeći uzdu u levoj ruci, naslonjen zglibom na jabuku sedla. Bio je ras-kopčan. Belu košulju oko pasa presecao je opasač od tamne, bivolje kože. Sa strane koltovi! Dva teška kolta čije su se drške čudno belasale. Tibs je pomakao svoj šešir na potiljak i vratnom maramom obrisao lice. Fulton ga je posmatrao ironično.

– Da pozovem Svopa? – predložio je. – Svopa? – začkilji očima šerif. – Onog smutljivca? Šta vam pada na pamet, Fultone? – Hteo sam samo da pomognem. – Hvala, ali... Svop mi nije potreban. A mislim da ni vama nije neophodan. – To ostavi meni da prosudim – oporo mu uzvratila ovaj. Šerif spusti nogu na prvi stepenik. Silazio je lagano, oklevajući. A kada mu je i glava izašla ispod senke, učinilo mu se da ulazi pod tavanicu krca-tu žarom. Vrućina mu je udarila u lice i iz vazduha i iz zemlje. Tada je bio svestan da izgleda glupo sa pivskim vrčem u ruci. Odbacio ga je od sebe, otirući dlan

o košulju. Posuda je ostavila za sobom trag u debelom sloju prašine i zaustavila se u pondožju salunskog trema. Osvrnuo se oko sebe. Osim Fultona iz „Karilja“ niko nije imao nameru da potura glavu pod sunce. Ulica ispred i iza njega bila je prava, žućkasta i vrela. Na desetak jardi udaljen, Dok Holidej je upravljao ždrepcu pravo prema njemu.

Kejzi Tibs je podigao ruku. Ali, kockar nije zastao. Kao da ga nije video! Šerif nije imao nameru da se skloni s puta. Sačekao je da mu gubica Džordžijančevog šarca skoro dodirne rame i tek tada ukopa kopita u prašinu.

– Što se mene tiče – progovorio je šerif – najbolje da produžite, mister!

Holidejevo lice bilo je pod senkom „kalifornija“ šešira. Ali, Tibs je jasno video da mu iz zenice biju umor i pritajeni gnev. Nestalo je uobičajene mirnoće, okovratnik košulje, inače stegnut pod kravatom boje vina, sada je bio olabavljen. Smrknuto čelo i tvrdi izraz lica nagoveštavali su sukob i sa samim đavolom, a kamoli običnim šerifom. – Savet ili naređenje? – kratko je zapitao kockar, suvim glasom.

– Savet... zasada!

Holidej je pogledao u nebo. – Šerife – rekao je – jašem nekoliko sati kroz pesak i grmlje. Umoram sam i žedan. I malo sam nervozan... – Da? – Sklonite se! – Kejzi Tibs je zadržtao od toga glasa. Instinktivno se pomakao u stranu, ali, sa rukom na opasaču. – Ne dirajte oružje – opomenuo ga je kockar – ili ću od ovog grada napraviti mrtvačnicu! To je moj savet, šerife! – Ne dajem ništa na to što ste vi Dok Holidej – zapišta Tibs – Ja sam ovde zakon! – I ja ne dajem ništa na tu zvezdu – odgovorio je kockar – jer se u gradu nalazim samo jedan minut. Nemate poternice za mnom, nisam niko-

ga ubio, nikoga udario... i, nemojte da izigravate junaka na ovoj vrućini.

– Ja sam vas opomenuo...

Greg Fulton je napustio svoje mesto i prišao obojici. Smeškao se, ali, Džordžijancu se taj osmeh nije svideo. – Džentlmeni, čemu svađa? – raširio je ruke i podigao ramena. – Na ovoj pasjoj vrućini svi smo ošamućeni i razdražljivi. Šerife, trebalo je prvo da pitate mister Holideja zadržava li se uopšte dugo u Šeridanu, a tek onda da dajete savete. – Nemojte me vi učiti – obrecnu se Tibs. – Verovatno će se zadržati – nastavio je Fulton – jer je potreban odmor i njemu i konju. Ko može da ga liši toga? Koji zakon, šerife?

Tibs je ispod oka odmerio kockara. – Ja samo znam da tamo gde stupi njegova čizma, počinju nevolje – promrmrlao je. – I ne bih voleo da to počne ovde, gde sam ja šerif. – Druga je stvar šta vi ne volite, šerife – govorio je Fulton. – Zatražite od Holideja reč da će biti sve u redu i ostavite brige okačene o klin u vašoj kancelariji.

– Bilo bi bolje da on tamo okači svoje revolvere...

Holidej skide šešir i dlanom prevuče preko kose. Onda ga stavi natrag i proteže noge u uzengijama. – Hoćete li dugo? – obratio se Fulton. – Šta to... – Da držite predavanje. Ne želim da se srušim od sunčanice i od vaših lepih reči. – Samo sam hteo da sprečim gužvu. Ovo nije dan za ubistva. – Tibs se okrenuo prema Fulton. – Treba li to da znači da bih ja ovde ostao mrtav? – zarežao je. Ali, Fulton se samo neodređeno osmehnulo. Činilo se da mu pričinjava zadovoljstvo da šerif iskače iz svoje kože. – Nisam to rekao. – Ali ste mislili! Međutim, na to ćete pričekati...

Kockar natera konja na Tibsa. – Hej, ne igrajte se vatrom, čoveče! – uzviknuo

je šerif i mašio se kolta. Holidej samo malo više skloni kraj svog kaputa sa desnog boka. Drška ukrašene slonovačom blesnu na suncu i umrtvi Tibsovu šaku. – Šta tražite u Šeridanu? – upitao je potom. – Nigde ne tražim ništa – uzvratio je Dok. – Samo prolazim. Ali, čuo sam... – Čuli ste? – Da je ovde otvorena kockarnica. – Fulton se osmehnuo blede. Na to kao da je potpuno zabravio. Ovakav stranac, ma bio i sam satana, sigurno je da ima debelu zalihu novčanica. A, ličio je na kockara. Pravog kockara! Eto mušterije za Mela Svopa.

– Dobro ste čuli, mister – rekao je Fulton. – Onda se može reći da sam došao zbog toga. – Tibs podrugljivo pogleda u Fultona, nagoveštavajući šta bi ga čekalo ako kockarska ajkula poput Holideja sedne za jedan od njegovih zelenkastih stolova.

– Vlasnik je neki Fulton – javi se Dok. – Tačno – upade Tibs. – Da niste vi? – naže se kockar u sedlu prema Fultonu. Visoki, prosedi džentlmen zabaci glavu i podiže levu obrvu najviše što je mogao.

– Pogodili ste – rekao je i otresao pepeo sa cigare. – Da li se odnekud poznajemo, možda? – Ne! – Kako ste onda pogodili da sam ja Fulton? – Po rukama – odgovorio je Holidej. Čovek nesvesno pogleda u svoje ruke. Prsti su mu bili dugi, koštunjavi, skoro prozračni. Stranac je imao pravo. Takve ruke mogu imati samo ljudi koji promiseću kroz prste karte i novac. On se osmehnuo i slegao ramenima. Šerif se još uvek kolebalo da li da Fultonu napomene da pred sobom ima najvećeg kockara između Kalifornije i Virdžinije. Uzdržao se. Iako nije podnosio Holideja, nešto mu je govorilo da bi vredelo videti kako vlansik kockarnice menja boju kada bude čuo kako se gomi-laju dolari na Džordžijančevoj strani. – Da li ste vi kockar? – upitao je Fulton.

– Reklo bi se, mada... – Mada? – Mada nisam video ni čuo da kockari nose dva teška kolta sa sobom. To bi bilo prilično neobično, mister Holideje?

– Možda za vas...

– U svakom slučaju, imate šansu da zaradite ili izgubite novac kod Fultona – nakloni se ovaj. – Da vas odvedem tamo, lično?

– Hvala! Prvo da skinem sa sebe prašinu od Majls Sitija. – Verujem da neće biti problema – dobaci Fulton. Holidej ga okrznu pogledom. Blesnulo je, kao odsev sunca na komadu leda! – Verujte u šta hoćete, mister – odgovorio je kockar. – Raspoložen sam samo da dobijem. – Mnogi su mislili tako – osmehnuo se vlasnik kockarnice. Holidej je poterao svoga ždrepcu. Učinio je to na vreme, jer je šerifu počelo da se muti od piva i žega. Odlazio je u pravcu hotela „Slatki kak-tus“. Fulton je gledao za njim. – Ko je on u stvari? – promrmljao je, osećajući da mu se prsti pružaju i grče. Siguran znak pred neku nevolju. – Rekao sam, Dok Holidej! – odgovorio je Tibs i pošao prema tremu. – Revolveraš, da. Ali, šta još? – I kockar – prevali Tibs preko jezika. – Kockar? – Profesionalac od najboljeg metala! – zadovoljno je objašnjavao šerif. – Ako ne odete na vreme, opelješiće sve vaše mušterije, a možda i Svopa. – Svopu nema ravnog – namrštio se Fulton. – Možda do danas – začkilji Tibs. Čovek iskrivi usta u podrugljiv osmeh. – Imam utisak da bi te to obradovalo, šerife – lagano je izgovorio Fulton. – To je samo utisak – nije se dao šerif. – Ja živim od činjenica, Fultone. – A to znači? – Tibs pokaza prema kockarnici na levoj strani glavne ulice. – To znači da vam ne mogu pomoći ako krene naopako. – Ne shvatam te sasvim. – Šerif palcem za-teže tregere i nakostreši svoje čupave brkove. – Čuli ste ga. Došao je da dobi-

je! A kada tako nešto kaže tip kao on, onda mu možete verovati na reč. – Neće imati vremena da blefira... – Ha! Pazite da ga ne uhvatite... On i kada blefira dobija. On je propast za kockarnicu, Fulton. Potrudite se da ga nečim ispratite iz grada... – Možda olovom? – To ste vi rekli... – Fulton se isceri. – Izgleda da bi voleo da imaš čiste ruke, šerife – kazao je. – Moji ljudi da srede nepoželjnog gosta, a grad da ostane miran, zar ne? To bi želeo? – Nisam čuo ništa – odmahnu rukom Tibs. – Ušao je u hlad, ako se to moglo nazvati hladom u vrelo podne. Očekivao je da će Fulton kazati još nešto, ali, kako je vlasnik kockarnice bio zauzet mislima, šerif laktovima odgurnu vratanca i uđe ponovo po pivo. Neka Greg Fulton trlja glavu sa Holidejem! Ako je to uopšte u stanju...

Sparina je popustila tek u predvečerje. Fultonova kockarnica nije imala nikakav natpis iznad ulaznih vrata. Samo je na sredini bila nacrtana jedna karta, as tref! To je bilo sve! Međutim, za stanovnike Šeridana i česte prolaznike ka jugu, ovo mesto bilo je neuporedivo veći mamac od muzike i devojaka i „Slatkom kaktusu“.

Greg Fulton je došao u Šeridan pre nepunu godinu dana. Pre toga se bavio sličnim poslom u Rejpid Sitiju, ali su mu na „rep nagazili“ momci iz Reganove družine, demolirali prostoriju i odneli čitav pazar. Fulton je, ljut na tamošnjeg šerifa što nije smeo da preduzme ništa, pokupio svoje stvari i krenuo više na zapad. U krajeve gde su se gradovi dodirivali tek posle najmanje sto milja razdaljine. Ovoga puta imao je više pameti, pa je angažovao čuvare. Zvao ih je „andeli-ma“. Nije hteo da se oslanja na čuvare zakona, osim ako je trebalo da ih potplati za dozvolu. U početku, bilo je to mirno mesto za sitne i krupnije pokeraše. Točio

se samo brendi i to za stolovima. Od „andela“ imao je tri pouzdana momka. Po jedan se nalazio u sali, pre i popodne, dok je glavni, Mel Svop nadziravao i njih i sve ostalo. Kockarnica je spolja izgledala veoma neugledno. Bila je to zgrada samo sa prizemljem. Imala je zidove od opeke, nekada je služila kao kantina plavim bluzama koji su logorovali ispred Big Horna pred jedan od većih obračuna sa pobunjenim indijanskim plemenima. Kasnije ju je preuzeo Voš Leroj, za magacin svoje trgovine. Zatim je zgradu, za male pare, otkupio izvesni Bar Bartolom. Uselio je dva velika bilijara, misleći da će time zainteresovati stanovnike Šeridana. Ali, bilijar je ipak bila igra za otmeniji svet i veštiju gospodu s one strane Misurija. Bartolom je otišao dalje. Bivša kantina mirovala je dve godine kao ukleta. Propadala je sve više, pa su mnogi nameravali da je dignu u vazduh i da na njenom mestu sagrade nešto bolje. Predlagali su većnicu ili crkvu. Zatim je iskrasnio Greg Fulton i udahnuo joj život. Preuredio je kantu tako da su, u početku, u nju ulazili sa nekom vrstom strahopoštovanja. Sve je tu bilo novo i drugačije. Svetla, zavese, prostirke po podu, ograda između stolova... I sam nekada kockar, Fulton je uživao da posmatra druge kako igraju. Njegova kockarnica bila je nešto kao stecište ljudi željnih da oprobaju sreću i nerve u prastarj kartaškoj igri učetvoro. Retko se dešavalo da se pojavi čovek koji bi bio dovoljno dobar da „očerupa“ ostale goste. Ako bi se takav i javljao s vremena na vreme, i time davao znak da će kockarnica dospeti na loš glas, Fulton je puštao Mela Svopa da igra.

A, Svop je važio za nenadmašnog hazardera. Imao je oba rukava puna trikova i, povrh svega, nisko pripasan kolt. U najboljem slučaju, tip je odustajao i od-

lazio sa zarađenim novcem. U najvećem broju slučajeva ostajao mu je samo goli život. Jednostavno bi ga proterali, na zadovoljstvo onih koji su gubili. Inače, retko su se zapodevale tuče. „Anđeli“ Grega Fultona imali su zadatak da to sprečavaju po svaku cenu. Uvek su u pravu bili meštani. Oni su, na kraju krajeva, dolazili svakoga dana tu, a prolaznici sada i možda više nikada. Mel Svop je imao svoje „radno mesto“ u takozvanom predvorju kockarnice. Bilo je to odeljenje u koje se prvo ulazilo spolja. Sastojalo se od polukružne, široke fotelje i jednog okruglog stola. Na suprotnom zidu nalazilo se veliko ogledalo. Umesto vrata, kockarnica je za ulaz u salu imala otvor sa teškom zavesom. Odatle je počinjao tepih, kroz sredinu, sve do malog šanka. Sa leve i desne strane nalazili su se stolovi. Između njih, pak, bila je niska, simbolična ograda od tamno obojenih, lakiranih drvenih oblica. Nad svakim stolom nalazio se luster sa abažurima druge boje. Činilo se da svetla nikada nisu gašena, čak ni u popodnevnim satima. Jer, poker je bio igra za noć. Preko dana tu nije bilo nikoga. Počinjalo je obično u predvečerje, zavisno od rasporeda gostiju.

Mel Svop je sebi dao ulogu pažljivog kontrolora svih posetilaca. Neke je znao u dušu, ali, strancima je poklanjao posebnu pažnju. Pogotovu ako izgledaju neobičnije od ostalih. Pokušavao je da u takvima otkrije opasnost po Fultonovo gnezdo. U takvim slučajevima bio je dovoljan samo jedan mig „dežurnom anđelu“ da bude najbliži tom stolu. Bio je to posao koji je Svopu sasvim odgovarao. Malo se naprezao, ali, dobijao je odličnu platu. Kao da je iza njega odjednom ostala cela njegova prošlost: jahanje, tuče, dvoboji, sukobi sa zakonom, prelasci preko granice... Sada je odjednom sve to

prestaio. Fulton ga je pokupio u Kristobalu, zajedno sa dvojicom pajtaša. Jasno im je stavio do znanja šta treba da rade i kako da se ponašaju. Nisu imali ništa protiv.

Osrednji, još ne tako ozloglašeni desperadosi, prihvatili su Fultonovu ponudu promene radi. No, promena je potrajala duže nego što su mislili. Nije im bilo loše. Svop je sedeo u polukružnoj fotelji i odsutno okretao tek raspečaćeni špil karata, kada je ušao čovek. Sam!

Zapahnuo ga je neki miris, diskretan, ali, vrlo omamljiv. Bio je to miris po kome su se mogli nanjušiti samo stranci „debelih“ buđelara. On podiže pogled sa špila i malo se trže. Svako ko je ulazio, morao je, hteo ne hteo, da baci pogled na Svopa. On im je na neki način skoro bio na putu. Nemoguće bi bilo da ga mimoiđu ili ignorišu. Ali, stranac na ulazu ga nije ni okrznuo pogledom. Mel Svop je bio građe kakve su obično bili ljudi vični revolveru i jahanju. Visok; koščat, mišićav, sa prstima kao trskama, drugim i vitkim. Prsti naviknuti na obarač i karte... Na glavi mu je bio slepljen šešir ravnog oboda, sa trakom od medveđeg krzna. Lice duguljasto, oči poluotvorene kao da robuju snu, dugačak povijen nos i brkovi koji se preko obraza sastavljaju sa zulufima na slepoočnicama. Sedeo je u košulji sa bauš rukavima, prsluk od tamnosmeđeg pliša krasili su po ivicama vezovi srebrnastog konca. Malo krivi listovi nogu bili su uvučeni u tesne, nabrane čizme visokih sara. Mel Svop je čekao da se došljak okrene, ali, uzalud. On zastruga čizmama po podu. Ništa! Počeo je da ga podilazi gnev. Ustao je i preprečio put strancu u crnom odelu. Ako je mislio da će ga svojom visinom fascinirati, varao se. On je bio taj kome se jezik zavezao pred ledenoplavim očima Doka Holideja. Skliznuo je pogle-

dom prema bedrima i ugledao vrhove dve futrole. Mel Svop je samo mrdnuo ustima i uputio se prema ogledalu, kao da je baš to nameravao da učini. U stvari, nije imao razloga da zabrani bilo kome da uđe u salu. Bez obzira što se tamo nalazilo jedva četiri ili pet gostiju.

To što ga stranac nije udostojio pogleda, nije pripadalo Fultonovoj kockarnici već lično njemu. Ponadao se da će Holidej ostati dovoljno dugo da bi mogao da mu zasedne za vrat. Pogledao se u ogledalo i prstom povukao po brkovima. Iza njega nije bilo više nikoga. Samo se zavesa zanjihala... Unutra se već nalazio jedan od „anđela“. Bo Blajt nikako nije okretao glavu na tu stranu. Za to vreme, Dok Holidej je izabrao sto na kraju, u dnu prostorije. Iznad sebe je imao svetiljku sa crvenim abažurum.

Svop mahnu glavom. Sačekao je Blajta kraj zavesa. Dežurni „anđeo“ imao je guste brkove i široko lice, na kome su ispod ispupčenog čela, caklile zelene oči. Bio je snažan, glatko izbrijan i odvratno namirisano nekom kolonjskom vodom. Fulton je naredio svojim ljudima da se oblače pristojno. Svop je sledio taj njegov zahtev malo neobično i ekstravagantno, dok su Bo Blajt i Lu Fusari nosili klasična odela, kaput i pantalone istog dezena. – Šta je, Mele? – upitao je Bo Blajt. – Opet smrdiš na Ketinu vodicu! – napravio je Svop prezrivo lice. – Meni se sviđa. Šta ima novo? – smejuć se Blajt kroz potkresane brčice. – Video si onoga tamo? – Koga? – Onog u crnom u dnu... – Samo s leđa. – Onda mu se češće zagledaj u lice. I u ruke. – Blajt malo pomeri zavesu – Opasan? – To ćeš ti proceniti. I, obavesti me odmah. – U redu! – Mel Svop se vratio na svoje mesto zamišljen. Zbog čega je odjednom postao nervozan? Tih meseci, sve je išlo kako

treba. Možda je jednom moralo da se prekine? Ali, zašto baš te večeri?

Čovek koji je ušao u Fultonovu kockarnicu nije podsećao ni na koga. Jednostavno, bio je nešto posebno. Kada je ušao, sa sobom je uneo ledeni dah. Očito, bio je revolveraš. Ali, sigurno i kockar! Vreme će pokazati da li se Svop varao u svojim predosećanjima. Ovde u Šeridanu bilo mu je i suviše dobro da bi to pokvario neki užtogljeni dendi sa belom košuljom i koltovima s obe strane. Samo budala nosi takvo oružje! Nema strelca koji poteže obema rukama. Nema bar onih koje je poznavao i o kojima je slušao. Jedino... Jedino? Pod Svopovim šakama se prelomi neupaljena cigareta. Nebesa! Možda je to baš on? On se podiže i pomače zavesu. Crveni abažur bacao je crvenkastožućkastu svetlost na kockarev šešir. Lice mu se nalazilo u senci. Više nije bio sam. Velika gomila dolara ispred njegovih šaka domamila je Džereda Lejna i Armonda Pojtru. Oni su uvek išli za sto gde se nalaze stranci. Mislili su da će tako najlakše olakšati žrtvu, služeći se trikovima. Verovatno će im se pridružiti uskoro i Henri Gordon. Oni su čekali i birali žrtve. Ako nisu imali prikladnog, igrali su između sebe, u simbolične potove. Da im prođe vreme. Kockarnica je postajala sve punija. Došli su i gradonačelnik Pit Bledberi sa drugom ženom kao da će na godišnji bal. Zatim trgovci Adam Aviz i Lojd Kesidi, bankar Trek Hogan, rudarski inženjer Daf Marlo sa verenicom Širli Kamber... Svet i polusvet Šeridana, koji se u kockarnicu slivao da bi izigravao elitu kao u velikim salunima Sent Luisa ili Kanzas Sitija! U drugim gradovima koliko je Svop znao, ljudi su na ulazu u kockarnicu predavali oružje. Ovde to nije bio slučaj. Činilo se da Fulton namerno ostavlja mogućnost pojedincima da zapale var-

nicu kako bi atmosfera bila uzbudljivija nego na drugim mestima. Uostalom, „anđeli“ su bili vrlo blizu da tu varnicu uguše, dok se ne razbukti. Bila je to neka vrsta nepredviđenog programa za posetioce. Svake sledeće večeri, ljudi su se pitali kome će naići loše karte i ko će prasnuti? Hoće li nekome uspeti da povuče kolt pre nego što intervenišu Fultonovi „anđeli“? To se pitao i Mel Svop. Skoro da je večeras pozeleo da to padne na um onom strancu...

*

Sa cigaretom u zubima i nogom na ivici stola, Mel Svop je sačekao ulazak Grega Fultona. Odmah je spustio čizme i mahinalno dlanom obrisao trag na drvenoj ploči. Fulton se napravio da to nije video. Bio je ovog puta u tamnosivom odelu, sa velikom belom maramicom u gornjem džepu. Proseda kosa sa strane bila je brižljivo zaglađena i namazana. Fulton je menjao odela, ali mu je kravata ostajala ista. Niko nije znao zbog čega. – Sve u redu, Mele? – upitao je vlasnik kockarnice.

– Jeste! – Siguran si? – Svop na svoje iznenađenje opazi da je leva strana Fultonovog kaputa „nabubrila“. Nosio je revolver! To nije primećivao dotada. Zašto se te večeri naoružao i došao? Mora da je imao razloga. – Zašto ne bi bilo? – upitao je Svop. – Ne verujem da si toliko glup, Mele – dobacio mu je vlasnik i podigao levu obrvu. – Ne verujem! – Blajt mi nije javio ništa. – Niko nije prošao? – Kako mislite? – Niko poseban? Niko takav da ti bode oči? – Znači, i on je znao, pomisli Svop i palcem pritisnu cigaretu u pepeljaru. Drugi palac mu se smesti na otponac kolta. – Ako mislite na stranca u crnom odelu... – Da, baš na

njega. – Ušao je pre više od jednog sata. – Još je tu? – Da! – Fulton se ne potruđi da razgrne zavesu na ulazu. – Kako ti se čini? – upitao je. – Opasan! – Vlasnik kockarnice ga pogleda s iskrenim iznenađenjem. – Do vraga, ti to kažeš? Tek tako? – Tako procenjujem, mister Fultone. Očekujem dobru zabavu večeras, ako je u kartama vešt... – I jeste – potvrdi Fulton. – Kako znate? – Tibs mi je to napomenuo. On ga poznaje. – Zove se... – Dok Holidej? – izbací Svop, napregnuto iščekujući Fultonovu reakciju. – Tačno, do vraga! I ti ga poznaješ? – Samo po čuvenju – osmehnuo se Svop. – Šta znaš o njemu? – Odličan pokeraš, odličan strelac... mada se o njemu ispredaju takve legende da bih to rado proverio na licu mesta! – Kao da si zarđao za tim stolom, a? – Izgleda! Iz sale se čuo uzdah više ljudi. Zatim je zažagorilo neobičajeno glasno. Fulton izmenja pogled sa Svopom i krenu napred. Zamalo da se sudari sa Blajtom.

– Šta je? – prenu se Svop. – Onaj stranac – pokaza iza sebe Blajt više gledajući u Svopa nego u Fultona. – Šta je s njim? – Pokupio je sve pare. – Kome? – Lenu, Pojtri i Gordonu. Očistio ih je kao oluja baštu! – Je li varao? – upita Fulton. – Oni jesu, po običaju... – Oni? Pitam za njega, budalo! – Nisam primetio ništa! Ruke su mu uvek bile na stolu. Ali, takvu mirnoću nisam video u životu. Lice kao da mu je od kamena. Ništa ne možeš pročitati. Kao da ne diše...

– Umukni! – prekide ga Svop, palcem vukući zamišljenu liniju oko nosa. – Znao sam da je nevolja...

– To nije baš problem – oglasi se Fulton stajući pred ogledalo da popravi kosu. – Poštena igra, pošteno je i dobio. – Ako se okomi na ostale? – Sačekaćemo da vidimo. Pije li? – Brendi, ali samo čašicu. – A ona trojica? – Sabili su se u

jedan čošak i nešto se dogovaraju. – Isteraj ih napolje. – Svop se trže. – Da ih isteram? Zašto? – Prvo, nemaju više novca, drugo, unose nervozu među ostale. I treće, ne želim da se u mojoj kockarnici planiraju ubistva. To je dovoljno! – Ipak, oni su stalni posetioci... – Lešinari! Ovo je dobar povod da ih više ne vidim unutra. Oni žive od lakovernih stranaca i čekajući takve, postali su moj inventar. Treba malo provetriti. – Šta da im kažem? – pitao je Blajt. – Smisli nešto uz put. I neka izađu na drugi izlaz. – „Anđeo“ sleže ramenima i nestade iza zavese. Fulton se ponovo okrenuo prema ogledalu, ali, to je bilo više iz navike nego iz potrebe. On je istina sebe smatrao zgodnim čovekom od uspeha. A Šeridan svakako nije bila njegova poslednja stanica. Možda godinu, dve najviše, posle toga na jug, prema Koloradu. Njegov san bio je Denver. Grad iz koga su ga davno, isterali kao sitnog prevaranta i lopova. Sada je želeo da se vrati bogat, toliko bogat da mu grad padne pred noge i zatraži oproštaj!

Naravno, Mel Svop to nije mogao da zna. Intimno, za njega je Fulton bio uobraženi skorojević koji ima uspeha zahvaljujući više svojoj srećnoj zvezdi nego umešnosti. Ali, dok bude plaćen, njegovo je da o tome manje misli. – Počelo je – ogłosi se Mel Svop. – Holidej je izgleda raspoložen da dobija. – To mi je već nagovestio – rekao je Fulton. – Ako se previše raspoloži, moraćeš da ga zaustaviš. – Računao sam na to. – Uzećeš iz naše „banke“ pet hiljada dolara. Obično dajemo dve, ali, s obzirom da je kocar visokog stila... – Spustiću ja njega na zemlju – obećao je Svop. – Ne budi previše siguran u to. Neću veliku gužvu, ni pucnjavu. – Ne brinite, mister Fultone. Oslonite se na mene.

Vrata su se otvorila još jednom i na njima se pojavilo šerifovo lice. Preko košulje i tregera bio mu je sada prebačen prsluk do teleće kože. – Gle? – ote se Svopu. – Zar će i čuvar zvezde da oproba sreću na kartama? – Ali, Tibs je posmatrao Fultona. – Došao si da vidiš da li ima gužve? – upitao ga je ovaj. – Zar nema? – Ne, na tvoju žalost. – Tibs sleže ramenima. – Meni to i odgovara, Fultone. Ali, ne verujem da će noćas biti mirno. – O čemu on to govori? – ote se Svopu. – O Holideju! Upozorava nas da budeмо oprezni i da ga oteramo iz grada ako bude drzak. – Biću u kancelariji – pozdravi ih Tibs dodirnom kažiprsta po oboju šešira i tiho zatvori vrata za sobom. Bo Blajt se ponovo ukaza ispod zavese. – Adam Aviz je izludeo – rekao je, kucnuvši se prstom po čelu. – Trgovac? Šta je s njim? – Izgubio je sve! – Sa Holidejem? – Blajt klimnu glavom. – Još je pozajmio od Kesidija... Stalno govori da ima dobre karte, ali, da su bolje... Rekoste Holidej? Dok Holidej? – Da, pa što onda kolutaš očima? – zareža Svop. – Prokletstvo, trebalo je to odmah da pogodim – mrmljao je Blajt. Pesnicom je lupio o šaku nekoliko puta. – Tačno, samo on igra tako demonski. Prosto je nemilosrdan. Kao da ga nešto grize iznutra, pa se sveti protivnicima... – Briga me za tvoje filozofiranje – obrecnu se Mel Svop. – Je li Holidej varao? – Nisam primetio... – U pakao! Jesi li uopšte gledao u njega? – Sve vreme...

Fulton ispruži ruku i umiri obojicu. – On je i suviše pametan da bi se služio trikovima – rekao je zamišljeno. – Poznajem Aviza, taj je u stanju, kada se zagreje, da ponudi i svoju kuću... – Upravo to je i učinio – prekide ga Blajt. – Nebesa! – ote se Fultonu. – I, šta se desilo? – Holidej je odbio... – Odbio? – zgranu se Svop. On sada nije mogao da razume ništa. – Kako to misliš odbio? – Lepo! Igra

samo za gotov novac... Aviz je počeo da preti, ali ovaj ga je samo pogledao... i, trgovac je zavezao!

– Nije ga optužio za prevaru? – Nije! Čak je i njemu samom bilo jasno da ima posla sa majstorom. On to kaže da je zle sreće, ali... Sada ide okolo i traži pozajmice. Kesidi mu više ne da. Ni ostali nisu raspoloženi. – Znači, Holidejev sto je slabodan? – prenu se Svop. – Ne – odgovori Blajt. – Sada igra sa Bledberijem. – U pakao! – prasnu Svop. – Gospodin gradonačelnik želi da se pokaže pred ženom da je najbolji... – Ali, neće se zaleteti, koliko poznajem Pita. Odustaće sa smeškom, izvinjavajući se da ima posla... Žrtvovaće najviše pet stotina dolara. Maksimum hiljadu! – Onda ja idem u salu – odgurnu Svop Blajta u stranu. – Ti budi na ulazu, za svaki slučaj.

Greg Fulton izvadi iz prsluka cigaru, a Blajt mu je spremno zapali. – Vратићу se za sat – rekao je vlasnik kockarnice. – Verujem da će tada biti sve u redu? – Hoće! Sa vašim dopuštenjem, moraću da se branim. – Gledaj samo da ne padneš... – Fulton uz put baci još jedan pogled na ogledalo, a onda izađe u noć. – Šta ti je pa sada? – pitao je Blajt. – Bilo ko od nas dvojice da izgubi, moraće da se maši kolta – Očekuješ da on izgubi? – Naravno! Zatim ću ga ucmekati u samoodbrani. Prosto, zar ne? – Jeste, kada tako govoriš... Ali, kada sedneš preko puta? Nisi načisto s tim, Mele? Preko puta Doka Holideja, hej!

Svop ispruži ruku i šakom udari Blajta po ramenu. – Pa šta? – kazao je samouvereno. – Sumnjaš u mene, amigo?

*

Topla noć nad Kristobalom. Čovek i žena ulaze sa južne strane u gradić koji

Pauder River deli na dva dela. Edi Kvajl i Elizabet Denver. Iz Dikinsona, odakle su umakli ispred razgnevljenog Dipa Denvera, putujuću već nedeljama. Ona, s jednom jedinom misliju da se vrati i naplati sve svoje patnje, a on, da bude uz nju po bilo koju cenu. Ajovljanin, Edi Kvajl bio je plaćen da ubije Elizabetinog devera. Posle smrti njenog muža Tajma, koji je u „ruskom ruletu“ izgubio život kockajući se sa Dokom Holidejem, Dip je po nalogu svoga oca i nagovoru snahe s kojom je krišom živeo, pošao da uhvati Džordžijanca. U međuvremenu, Elizabet preko Džefrija Drejka iznajmljuje revolveraša Edija Kvajla da krene za Dipom i ubije ga! Na taj način bila bi oslobođena konkurencije za veliko bogatstvo Timotija Denvera koji je snahu voleo i cenio. Ostala bi sama, i sve bi pripalo njoj. Međutim, sudbina je izmenila njene planove. Kvajl nije uspeo, pre svega zahvaljujući Holideju. On ga je omeo na samom cilju. Ajovljanin je morao da prizna sve i Dip Denver se vratio u Dikinson da se obračuna. Ubio je Drejka, ali, snahu je poštedito otac: pustio ju je da ode! Edi Kvajl je uspeo takođe, da u gužvi umakne i povede ženu sa sobom. Oboje su znali da će Dip Denver poći za njima. On je ženu voleo, ali, sada se osećao prokleta ponižen i odbačen. Denver će verovati da putanja njihovog bega vodi na jug. A, oni će samo napraviti veći krug i vratiti se u Dikinson. Prethodno, Kvajl se zakleo da će ubiti Dipa i tako omogućiti ženi da ostane sama sa bivšim svekrom. Ono što dobije, podeliće. Elizabet je bila ubeđena da će dobiti. Ona se nije libila da padne u zagrljaj starom Timotiju i da mu napriča svašta, ako bude spreman da je oženi!

Timoti Denver bio je dovoljno bogat da svima oko sebe zapuši usta. Uostalom,

pričaće se nekoliko dana, a onda će se grad pomiriti s tom činjenicom...

Naporno jahanje nije mnogo izmenilo ženin lik. Uprkos svemu, ostajala je satski lepa, sa dugom smeđom kosom ispod šešira. Svileni marama oko vrata padala je preko levog ramena sve do pasa. Bila je u uzanim pantalonama i tesno pripijenoj košulji, ispod koje su se ocrtavali oblici zanosne žene. Edi Kvajl bio je pokvarenjak, revolveraš, ubica, i mnogo štošta uz to, ali, s ovom ženom je samom sebi ličio na balavca. Nije mogao da nađe pravi način da je osvoji. Nesvesno ispunjen nekim praiskonskim oćanjem privrženosti, on je bio gotov da za Elizabet Denver stavi ruku u vatru. Pod uslovom da ima nade za jedan bliži, lepši trenutak između njih dvoje. I pod uslovom da ga ne izda strpljenje. Nije bio lepota, naprotiv! Na ramenima je nosio glavu s uzanim licem, kosim obrvama i isturenim donjom vilicom koja se, skoro, doticala s uzanim, povijenim nosom. Na vrhu brade nalazio se jedini neobrijani deo u obliku kratke, debele cigare. Na zatiljku, masna duga kosa. Nosio je duboki cilindar sa šarenom vrpcom i crni kaput, do kolena, bez revera. Samo okovratnik zakopčan do grla.

Posle raskrinkavanja u Dikinsonu, Kvajl je ostao bez arsenala oružja koji je vukao sa sobom. Bila je to njegova specijalnost, za postavu kaputa, na obe strane, nalazili su se pričvršćeni revolveri raznih kalibara i skraćena puška „skatgeran“. Od svega toga, imao je sada samo običan kolt. U torbi od koje se nikada nije odvajao, gomilu perika, lažnih brkova i brada, koje su menjale lice po potrebi.

Kristobal kao da se penio na mesečini. Prizemni ravni krovovi gušili su se u sopstvenim senkama. Edi Kvajl je zaustavio konja. – Da pođem prvi? –

predložio je. – Ne verujem da je Dip ispred nas – odgovorila je žena. – A ako jeste... neka je proklet. – Revolveraš iz Ajove nije delio njene slutnje. – Oдавно smo zajedno – rekao je i priterao svog konja uz njenog. – Dobro se poznajemo, a znaš i šta osećam za tebe... zasada. Možda nisam princ, ali, umem da čuvam ono što hoću... – Nisi baš jasan, Edi. – A ja baš mislim da jesam. Dao sam reč da ću te pratiti sve do Dikinsona. Ali, to ne znači da ću uz put biti tvoj rob, ako nisam princ... – Možeš me ostaviti ako hoćeš. – Kvajl se osmehnulo. – Kasno je – reče. – I suviše kasno. Da si mi to ranije kazala prvih dana kada smo okrenuli leđa Dikinsonu, možda bih uspeo. Sada više ne... – On zavuče ruku u svoju kožnu torbicu. Nekoliko trenutaka okrenut joj leđima, nameštio je nešto ispod cilindra. Kada se okrenuo bio je to stariji čovek, sedih brkova i sede kose. Čak mu se i glas promenio. – Da krenemo, kćeri? – Elizabet se osmehnula. Kvajl je stavio ruku pod kaput, izvukao kolt i proverio magacin. U naseljima kroz koja su prolazili, obično se maskirani Kvajl predstavljao kao Elizabetin stric ili otac. Izmišljao je priče da ne bi ostavljao u nedoumici ljude sa kojima su se sretali. Obično su putovali rođacima u posetu, ali im je izmicao voz ili kočija. Da bi ženina lepota bila što manje na uvidu, ona bi se zavlačila u sobu, a on nabavljao hranu za put. Kako novca nisu imali poodavno, Edi Kvajl je u Bat Čajnezu izvršio provalu banke. Bio je to riskantan potez, s obzirom da su na vratu imali već jednu poteru. Međutim, Ajovljanin je proveru obavio maskiran, a bez maske, sa ženom, ujahao je u grad samo što je potera izjahala iz njega. Još su se i sreli u prolazu! Nisu računali da će u kasno veče stići u Kristobal. Stariji čovek, stranac, sa mladom ženom, u to doba bio je

dobar povod za podozrenje. Ali, nisu imali drugog izbora osim da spavaju pod vedrim nebom. Međutim, Edi Kvajl se sasvim osmelio i glavačke uleteo u avanturu. Nesvesno je želeo da se pokaže pred ženom. I, uspevalo mu je začudo.

Ulica je bila prilično mračna i pusta. Samo ponegde izbila bi iz tame slabašna svetlost sa prozora. Na toj strani Kristobala, na desnoj obali Pauder Rivera, nalazila se samo jedna krčma. Sa svog sedla, Kvajl je video mnoštvo zgusnutih glava u dimu i žagoru. Prava jazbina. Potražio je nekoga pogledom na ulici. Ugledao je senku nekog pogurenog čoveka sa torbom u ruci. Prelazio je deo ulice na koji je padala svetlost iz saluna. Čovek je hodao klimavim, nesigurnim hodom. Kožna torba se Kvajlu učinila neobičnom, onda se prisetio da je takve viđao kod lekara još u Ajovi. On prepreči put usamljeniku, trudeći se da ga ne zadrži previše. – Doktore... – Ne! – trgao se čovek i podigao ruku kao da se od nečega brani. – Ne više... Dosta mi je za danas. – Ali... – Šta hoćete? Nije valjda opet neki porođaj u pitanju? – Edi Kvajl se naže u sedlu.

– Vi... Ko ste vi? Niste iz Kristobala? – Ne, u prolazu sam. – Šta hoćete? – sumnjičavo je zapitao. – Obaveštenje, doktore – strpljivo je odgovorio Kvajl. – Na kojoj strani ima hotel za spavanje? – iskrenu on glavom. Onda je ugledao ženu. – Pa... na ovoj svakako nema, strance. Tamo preko puta – pokazao je brađom preko reke – ima nešto za vas. – Kako izgleda? – Malo je skupo, ali... Je li vam devojka rod? – Zašto pitate? – Ako nije, pet dolara više i mama Brenda će da zažmuri... – Mama Brenda? – Ona je vlasnica. Izdaje sobe i večeru. Ako ima mesta, a ako nema, ustupiće vam svoje, pod uslovom da mahnate novčanicom... – Od deset dolara? – Tačno! Vidi se da

poznajete ove krajeve, mister... A sada bih krenuo. Imao sam danas četiri porođaja. I to sve na farmama! Prokletu lud dan! – On mahnuto produži put. Edi Kvajl se vratio do Elizabet. – Čula si? – Jesam! Imamo li toliko novca? – Revolveraš popravi svoje brkove koji su, zbog znoja, počeli da mu se odlepljuju. – Pozajmićemo od Dipa, ako bude tramo... – Nije baš šaljivo – primeti žena. Vratili su se natrag, do mosta koji je povezivao obale. Kvajl je jahao napred. Ovo bi trebalo da bude njegova velika noć. Noć bez odlaganja. Ma koliko Elizabet Denver izgledala neosvojiva i obuzeta mišlju za povratkom, ona je, na kraju krajeva bila i žena. Usamljena žena, kojoj je samo Edi Kvajl pružao podršku. To je trebalo naplatiti, do vraga! Druga obala Kristobala činila se življom i svetlijom. Polupijani ljudi „češali“ su zidove kuća uz smeh, zašuškale bi haljine kakve žene. Rzanje konja privezanih za ogradu ispred „hotela“ mama Brende bio je očiti dokaz da lokal nije služio samo za odmor i snove...

Edi Kvajl je sjahao i pomogao ženi da učini to isto. Ona je ostala s druge strane sedla, dok se revolveraš uputio ulazu da izvidi situaciju. Unutrašnjost prostorije ličila je na mrtvačnicu. Prigušena svetlost sveća, požutela lica gostiju, nestvarni, zamagljeni pogledi i pokreti... Kada su mu se oči malo navikle na polumrak, ocenio je da nije u pitanju štednja svetiljki, već posebna atmosfera. Mama Brenda je imala „nos“ za takve stvari. Njen bezimeni hotel bio je u stvari sastajalište parova. Tu su dolazili prolaznici da nađu za sebe devojke, a meštani su se sklanjali od radoznalih pogleda po separeima ili sobama. Kvajlovo lice se izduži. Možda se to Elizabet neće svideti. On je pozva rukom. Malo se pogrbio, nakašljao, proverio da li mu lažna kosa i

brkovi stoje na mestu i ušao. Ona ga je pratila.

Debela, u crno ofarbana žena stajala je podbočena za šankom. Imala je podvaljak, oble, ogromne mišice i prsa čiji su se vrhovi skoro poravnavali sa visinom brade. Haljina od crne svile presijavala se pri oskudnom svetlu sveća. Osećao se čudan, opojan miris. Iz svih uglova dopiralo je cičanje, brundanje, poneki vrisak ili šamar. Sa sprata, dugim stepenicama, silazio je par, devojka sa dubokim dekolteom na haljini i razbarušeni kauboj. Momak je mahao šeširom prema debeloj ženi za šankom, a devojka se već našla u krilu drugog muškarca.

Bilo je tu još nekoliko slobodnih delija, koji su strpljivo čekali svoj red i naličali se viskijem.

Kakva jazbina, pomislio je Kvajl ne mareći za prezriv pogled svoje saputnice.

Dolazak novog para izazvao je neočekivanu pažnju. Naročito pojava Elizabet Denver. I pri prigušenom svetlu, njeno lice, kosa, stas, sve je buknilo poput eksplozije. Mama Brenda je uputila prema njoj zadivljeni pogled, a onda je dobila svoj predašnji, poslovičan izraz. – Žalim – kazala je dubokim, promuklim glasom. – Nemamo ni sobe ni stola.

Kvajl bi joj najradije zavrnuo masnu, debelu šiju, jer mu se nije davao novac. Ali, morao je da bude strpljiv. Još uvek! – Nećete nas pustiti da spavamo napolju, draga gospođo? – upitao je piskavim iznemoglim glasom. – Putujemo za Šeridan, ali kola...

– Briga me – sleže mama Brenda svojim masivnim ramenima. – Možete popiti nešto... a možda...

– Možda?

– Možda bih curi našla neki krevet, naravno ne prazan. Šta će tebi starkeljo takva lepota? Jedva se klatiš na svojim štulama, a?

– To mi je kći – tiho je dobacio Kvajl. Ali, to nije ostavilo nikakav utisak na ženu. – Zašto je onda vodaš po ovakvim mestima? – upita. – Moj hotel nije za naivčine. Uostalom, nemam sobu.

– A imate li šerifa? – upita nemarno Kvajl.

Mama Brenda se nasmeja grohotom. – Šerifa? Imamo... u sobi broj pet... sa Laurom. Ako mislite da mi pretite, stari, onda ste izabrali loš put do cilja. – Ona podiže ruku i zadenu češalj za pramen nemirne kose na čelu.

Kvajl se naslonio laktovima na šank. Iza sebe je osećao ubrzani uzbuđeni dah Elizabet Denver.

Noć nije bila pogodna za san ispod nekog drveta. Žena je htela bilo kakav komfor.

– Koliko? – upitao je Kvajl.

Mama Brenda takođe nasloni laktove, ali, njih prekriše ogromne grudi. Na šanku se našao pravi talas mesa. – Šta koliko, dečko?

– Pet dolara?

– Kupuješ li ti to mene ili sobu? – širila je ona svoja velika usta, ispunjena duguljastim, zdravim zubima. Mirisala je na viski, znoj, parfem... na svašta.

– Umorni smo i nije nam do pogađanja – rekao je Kvajl slatkim glasom. – Čuo sam da se soba može dobiti i kada je sve puno.

– Može – složi se ona – ali, ne za pet dolara.

– Nego za koliko?

– Osećam da si raspoložen da daš duplo, macane, a? I to za jednu dvokrevetnu. Čekam samo da se isprazni...

– Isprazni? – s gađenjem se odazva Elizabet.

– Promeniću čaršave, deco – uteši je mama Brenda. – Uostalom, ovde je uvek gužva. Uzmite ili ostavite, kako hoćete.

– Uzimam – brzo reče Kvajl.

Vlasnica pruži dlan.

Istovremeno, s obe strane muškarca i žene iskrslu su ljudi. Bili su to momci oko prvog stola, dobro naliveni pićem i ispunjeni nestrpljenjem. Dolazak lepe strankinje kao da im je još više pomutio mozak. Prvo su načuljenih ušiju slušali razgovor, dok nisu čuli da starke i njegova čudesna pratilja imaju namjeru da tu ostanu.

Bilo ih je trojica.

Jedan, pored Elizabet, dvojica do Ajovljanina. Kvajl je lagano okrenuo glavu, levo pa desno. Osetio im je zadah viskija. Lica su se jedva raspoznavala. I suviše su bila u senci. Ono malo drhtave svetlosti sa sveća, padalo im je na leđa i ramena.

Ali, njegovo oštro oko uspelo je da razazna ogrubele obraze od nebrijanja, sjaj u očima i širinu ramena. Procenio je da je onaj pored Elizabet najviši i najkrupniji.

To nije moralo da znači mnogo.

Dok je u šaku mama Brende stavljao deset dolara, oči su mu potražile njihove pojaseve. Bili su znalački prikopčani, taman da ruka lako dosegne do drške i povuče. Ko zna odakle su došli? Možda su bili prolaznici kao i oni? Možda su bili meštani koji za ovim stolom imaju svoju zasedu i čekaju svoj trenutak?

– Koji je broj sobe, mama Brenda? – upitao je Kvajl slatkim glasom.

– Što će ti, dečko? Još nije slobodna.

– Hoću da sednem pred vrata i čekam.

– Ti si baš neki šaljiv starčić, a? Bilo bi ružno za tvoje stare kosti da tamo čučiš... popij nešto, a? Dolar čaša, za tebe, besplatno za curu...

Elizabet Denver je ćutala. Ništa više nije mogla da učini osim da ćuti. I da otrpi. Njeno vreme je tek dolazilo. Sada je bila usamljena i prepuštena zaštiti jednog revolveraša. On joj je bio sve. Mo-

rala je da prizna da se nije nadala tolikoj privrženosti od strane jednog najmljenog ubice. Pa ipak, dani koji su ostali za njom, bili su pakao. A oni koji su dolazili, kao da su zaboravili tračak svetla.

Osetila je kako ruka nepoznatog klizi po njenom struku. Sve niže. Zastajkujući i vraća se gore...

– Mi ćemo da platimo – javi se jedan od momaka. – Plaćićemo i sobu... za devojku.

– Nije sama – primetila je mama Brenda.

– Nije? Nisam primetio da ima momka – kezio se čovek. – Bade, donesi onu sveću da bliže osmotrimo ovog jarca sa bradicom...

Edi Kvajl je gladio svoje brkove, još uvek opuštenih ramena.

Čovek pored Elizabet sve više se lepio za ženu. Ona se odmače, ali on nije popuštao.

Mama Brenda prinese jedan svećnjak i stavi ga na šank.

– Šta sam vam rekao? Jarac!

Kvajl žmirkajući pogleda u brbljivca. Bio je najmlađi među njima, lepuškast, belih zuba i preplanulog lica. Kosa mu je bila crvenkasta, kovrdžava i nepodšišana, a oko vrata se belasio lančić sa priveskom u obliku mrtvačke lobanje!

Njegov drugar bio je mrkog lica, natuštenih obrva i orlovskog nosa. Usta je imao široka i ružno iskrivljena na desnu stranu, kao da se grče.

Delija pored Elizabet Denver imao je široko lice i sitne oči. Nisko čelo, spljošten nos i ogromna, donja vilica odavali su prigupog ali mišićavog momka.

Mama Brenda je deset dolara stavila u svoja prostrana nedra i skinula bocu sa police.

Mladić crvene kose unosio se Kvajlu u lice, čekajući da se razbesni. Kako je revolveraš ostajao pribran, on munu lak-

tom svog krivoustog drugara. – Pogledaj, Marti... Bad se prilepio za damu kao da mi ne postojimo? Kada su ženske u pitanju, uopšte nije drugar!

– Nije – potvrdio je krivousti. – Zabovarao je da se može bacati kocka, ha?

– Tačno! Uostalom, takva lepoticica može i da bira?

– Može!

– Bada sigurno neće. Veliki je i smrdi na konje.

Mama Brenda natoči četiri čaše viski-jem i zapreti prstom prema njima. – Momci, ovo je hotel!

– Znamo mi to dobro – smeškao se momčić – sve sami anđeli dolaze i broje zvezde. Ha, ha, ha, ha! – On ispruži ruku prema sali. Videla su se leđa devojaka, spojene glave, čuo se zveket čaša, a duvanski dim je štipao za oči.

– Hej, Bade... što se malo ne odmakneš od devojke? Možda joj je pretoplo?

– Šta hoćete, momci? – javi se Kvajl.

– Tebe sigurno nećemo – isceri se krivousti Marti. – Koliko tražiš za ovo parče?

– Kakvo parče?

– Ovo – pokaza on na Elizabet. – Tebi ne treba. Ti si svoje preživeo. A da znaš... ne verujem da ti je kći! Šta jedan dobar otac sa takvom lepoticom traži u jednoj ovakvoj buvari?

– Ne vređaj, Marti – udahnu mama Brenda vazduh i naroguši svoje nacrtane obrve. – Znam puno starkerija kojima bi pozavideli i momci poput tebe!

– Znaš zaista? – rugao se krivousti. – Što i ovoga ne proveriš?

Elizabet je već bila priklještena između krupnog Bada i Kvajla. Više nije mogla da uzmiče. Ogromna šaka je krenula od struka prema njenim prsima.

Kvajl se okrete. Video je njeno zajapureno lice i čuo ubrzano disanje, ispresecano uzdasima.

– Šta je draga? – upitao je.

– Ruka... – prostenjala je žena izvijajući se.

– Ruka? Čija ruka?

– Ovoga ovde...

– Oh, to? Pa zašto mu ne prilepiš šamar?

Pogledala ga je s izvesnim zaprepašćenjem. No, nije uspela da dokuči da li je to mislio stvarno ili...

U svakom slučaju, rekao je to dovoljno glasno.

– Ona se izvi i prilepi šamar na siledžijino lice.

Odjeknuo je kao zvono!

Čovek se trže i uhvati za obraz. Zurio je u nju kao da ga je taj udarac probudio iz nekog polusna i učinio mu javu ružnom i nestvarnom.

– To je bio udarac – zacerekao se mladić.

U pansionu mana Brende zavladao je muk. Plamičci sveća su se povili kada je ogromni Bad podigao ruke da dohvati ženu.

– Prokleta droljo... – zakrkljao je i poleteo.

Vlasnica hotela je levom rukom pokрила oči, a desnom uhvatila svoje skupocene venecijansko ogledalo.

Elizabet uzmače, prestrašena izgledom velikog čoveka. Njegovo nisko čelo sada je bilo tako naborano da je izgledalo da su se obrve spojile sa kosom.

Edi Kvajl se naglo ispravi.

Za starog čoveka, kako je izgledao, to je bilo đavolski brzo.

I mladić crvene kose i krivousti su otvorenih usta ispratili revolverašev udarac. Ajovljaninova ruke nestala je do lakta u Badovom stomaku.

– Uhhh-kh... – zakrkljao je ovaj i pre-samitio se.

Kvajl ga dočeka tačnim udarcem kolena u lice.

Puklo je nešto!

– Neka sam proklet – pisnuo je mladić i spustio ruku na kolt.

– Edi! – povikala je Elizabet.

Lažni starac se okrenuo kao mačka. I cev velikog kolta zablistala je u punom sjaju, uperena u preostala dva Badova prijatelja.

– Dalje ruke, momci! – izmenjenim glasom je naredio on.

Nisu ga poslušali.

Edi Kvajl pritisnu obarač.

Mladić crvene kose se okrete oko sebe, bez glasa. Pogođen u rame pao je na stolove preko jedne devojke, oborivši njenog partnera na pod, zajedno sa sobom.

Krivousti je odustao smesta.

– Gospode bože! – zavapila je mama Brenda. – Pa vi... vi niste starac?

– Ne – osmehnuo se Kvajl i skinuo lažne brkove. – Ali, nisam ni savezni maršal...

Žena odmah promeni ton. Lice joj je zablistalo od ljubaznosti. – Trebalo je da pokažete svoje pravo lice. Mislim da je vrlo simpatično.

– Zaveži veštice! – slatkim glasom ju je učutkao Kvajl. – Neka niko ne pokuša da mi ometa spavanje. Neću pucati u rame, nego u srce!

Osetio je lak dodir Elizabetine ruke. Onda se okrenuo prema vlasnici.

– Isprazni brzo onu sobu, ili ću i zapaliti hotel! – rekao je to takvim glasom da je poverovala.

– Odmah ću, odmah – ustreptalo je odgovorila i požurila sa svojom telesinom na sprat.

Krivousti se dovukao do svog ranjenog prijatelja.

Ajovljanin još nije ispuštao zadimljeni kolt.

– Pokupite i ovog psa – pokaza prema onesvešćenom Badu. – Čim smestim

damu, vratiću se. Teško vama ako vas zateknem ovde.

Iz hodnika na spratu čula se galama. To je mama Brenda ispred sebe terala polugolu devojku i momka koji je navlačio pantalone, dok je pod miškom držao čizme.

Soba je bila spremna.

Edi Kvajl obrnu svoj kolt oko prsta i stavi ga pod kaput.

– Hajdemo... kćeri – poklonio se prema Elizabet.

– Kako ti kažeš, tatice.

*

Više nije zagledala kakva je soba. Bila je željna da se ispruži po krevetu i udahne čist vazduh koji je kroz otvoreni prozor strujao sa reke.

Suprotno svim njenim očekivanjima, Edi Kvajl se nije dugo zadržavao u sobi.

– Ja ću malo dole – pokazao je prema sali. – Nemoj mnogo da brineš za mene.

– Bolje da ne izazivaš sudbinu, Edi – rekla je i skinula čizme. Onda je otkopčala košulju i zastala. Videla je da su njegove oči blesnule. – Kada ćeš doći?

– Neću dolaziti do ujutru.

– Kako?

– Smestiću se u štali. Ti se zaključaj...

– Ne! – skoro je uzviknula. – Ne želim da ostanem sama!

– Ja ne vidim drugo rešenje – slegao je ramenima.

Ona naglim trzajem zbaci košulju i ostade obnažena.

– Do vraga s tim, Edi! – kazala je potmulim glasom. – Ja sam samo žena, na kraju krajeva. A ti me želiš odavno, zar ne?

Ćutao je.

– Zašto ne odgovoriš?

– Zaboravio sam šta je najbolje da kažem u ovakvim trenucima.

Ona se lagano spusti na krevet. – Pomoz mi da skinem pantalone – zamoli ga.

Oklevao je nekoliko trenutaka. Zatim je prišao. Čudno, nikada u životu ruke mu nisu zadrhtale kao sada.

Kosa žene ležala je rasuta po jastuku. Njene oči su mu rovarile po duši i izbacivali srce pod grlo. Revolveraš iz Ajove, plaćeni ubica i desperados, prvi put je priznao da ima tremu...

Elizabet je to verovatno osetila i osmehnula se.

– Zašto oklevaš, Edi? – čuo je njen glas kao u transu.

Klekao je i povukao jednu nogavicu. Zatim i drugu.

Očekivala je da će se baciti na nju. To je očekivala i bila je spremna da ga dočeka. Ali...

– Ja sam ružan – rekao je Kvajl – i ubica sam. Imam sve ono što tebi ne treba.

Ona šakama pritisnu svoje grudi i sama ispunjena nemirom i željom.

– Ostavi priče, proklet bio – zastenjale je. – Sad bih i đavola volela...

On se saže i usnama joj dotače palac na nozi.

Nebesa!

Ljubio joj je stopala, listove i proklete sporo se približavao bedrima. Ali, prijal joj je.

Polu sata kasnije, okupan znojem, Edi Kvajl je napustio ženino telo i zauzeo drugi kraj postelje.

Elizabet Denver je mlitavo opuštena pokušavala da pokrene nogu ili ruku.

Uzalud! Svaka košćica u njoj izgledala je prignječena i neupotrebljiva. Po vratu su se videle masnice i tragovi zuba.

– Pseto! – prošaputala je ona, ali zadovoljnim glasom. – Zar si morao doći čak iz Ajove da me osvojiš?

– Žao mi je ako sam ti...

– Đavola ti je žao – okrenula je ona glavu. – Prokleta dobro znaš da sam sada „obarena“. Ne puštam te više od sebe, hteo ili ne!

– Hej, šališ se ili...?

– Idi do đavola!

Kvajl je potražio cigaretu u džepovima svojih pantalona, ali je ne nađe.

Sada je mogao da razume Dipa Denvera što je jurcao za njima. On je već imao prilike da spava sa svojom snahom i osetio je čari njenog tela. A kad je to jednom okusio, teško se od toga opraštao.

Sebe nije mogao da zamisli u takvom stanju. Trenutno ne. Kasnije će mu se možda želja ponovo javiti i jahanje u Dickinson biće mnogo prijatnije, ali i opasnije.

Samo da mu žena ne pomuti razum! To bi bilo rizično za njegov posao, a i za reflekske!

*

Kada se para razišla ispod točkova lokomotive, na železničkoj stanici u Bufalu, ostao je samo jedan putnik.

Čovek koji ga je sačekao bio je Dip Denver.

Umesto polucilindra, sada je nosio „stetson“ sive boje. Čak je odbacio i odeo. Kaput sa nizom dugmadi zamenili su košulja od pamuka i prsluk. Oko bokova, ukoso pričvršćen, nalazio se opasač sa „star“ revolverom. Nedeljama Dipovo lice nije videlo briač. Ionako dugi, zapušteni zulufi sada su se mešali sa kosom pozadi. Obrve su se sastavljale još više na čelu, brkovi su dobijali sivkastu boju. Na debelim širokim ustima hvatala se skrama.

Zadenuvši palčeve za opasač, Denver je prišao putniku na peronu.

Ovaj je držao novine u levoj ruci, dva puta presavijene.

– Čini mi se da vas čekam – hrapavim glasom ga je oslovio Denver.

– Mislite na ove novine? – upitao je ovaj.

– Da! To je znak raspoznavanja.

– Vi ste gospodin Denver?

– Tačno!

Čovek odbaci novine daleko od sebe, i laku putničku torbu premesti iz desne u levu ruku.

– Ja sam Tedi Monahan.

Rukovali su se, ali bez žara. – Priznajem da sam očekivao nešto drugo – reče Dip.

– Nešto bolje? – osmehnuo se čovek.

– Tako nekako...

Čovek koga je sačekao, bio je visok, mršav, blede kože i izraženih jagodica. Imao je veliku ali visoko podrezanu kosu, a lice je brijač sve do ispod donje vilice, gde je puštao čitav mali žbun riđe brade. Pre je ličio na nekog profesora ili političara, nikako na detektiva! A, porvrih svega, nosio je cvikere.

Šta su mu to poslali, do đavola?

– Predlažem da negde sednemo i porazgovaramo – javi se Monahan, koga izgleda nije uvredio nipodaštavajući izraz na Denverovom licu.

– Nisu vam ništa rekli?

– Ne u detalje. Centrala iz Čikaga javila mi je u Sijuks Fals da dođem ovamo tačno u utorak. Ostalo ćete mi vi reći.

– Hajdemo! – Denver je krenuo napred, ali, kada se okrenuo, Monahan više nije bio iza njega. Opazio ga je ispred vagona za prevoz stoke. Železničar je otvarao velika drvena vrata i propuštao riđu, vitku kobilu, osedlanu i spremnu za put.

Detektiv ju je prihvatio, nežno pomilovao po vratu i poveo sa sobom.

– Ne vučete je valjda od Sijuks Falsa? – upitao je Dip.

– Nikada se ne rastajem od nje – odgovorio je Monahan. – Dva puta mi je spasla život.

Detektiv je imao na sebi dugi sivi kaput uz struk i uzane pantalone do polovine listova. Ostatak su produžavale nabrane čizme od kože boje peska.

Bufalo je bio najveći grad na dve stotine milja unaokolo. Nije ni čudo što ih je, od stanice do prvog saluna, delilo jedva stotinak jardi. Dok je Monahan vezivao kobilu pred salunom „Crni Džim“, Denver je ugledao veliku kožnu torbu vezanu za sedlo. Bila je dobro nabijena nečim uglastim.

– Šta vam je ovo? – upitao je.

– Knjige – odgovorio je mirno Monahan.

– Knjige?

– Da! Kada idem na duži zadatak, nosim ih sa sobom. Zanimaju li vas?

– Vraga! – napravi Denver kiselo lice.

– Da li ste vi uopšte...

– Detektiv? Ne brinite, složićemo se nekako...

– Sve mislim...

– Sami ste? – upitao je Monahan, dok su zauzimali sto kraj prozora.

– Ovoga puta jesam...

– Ovog?

– Da... Jednom sam već jurio sa desetoricom. Sada ne želim nikoga.

Monahan skide šešir i maramicom obriša teme. Na tom mestu kosa mu je bila vrlo proređena. – Pretpostavljam da ovde barmeni ne dolaze da usluže? – rekao je i potražio pogledom vlasnika „Crnog Džima“.

– Samo mahnite dolarima – podrugnu se Dip – i doleteće...

– Jevtinije mi je da odem do šanka. Šta biste vi...

– Ja ću naručiti. – On diže svoju čvorovatu veliku pesnicu i žestoko lupi po stolu.

U skoro praznoj prostoriji taj zvuk je uzdrmao prozorska stakla. Kao iz magle, glava barmena izroni nad pločom.

Sastavljene Denverove obrve nisu obećavale ništa dobro.

Vlasnik saluna ponese svoj uprljani šešir i dođe do njihovog stola. Bio je mršav, žućkastog lica i visokog čela. Činilo se da ga iznutra nagrizala bolest, jer koža kao da nije podnosila sunce. – Molim?

– Ja bih pivo... – predloži Monahan, očekujući da će Denver uzeti viski. Ali, ovaj je razvukao usta, rekavši. – Čašu vode.

Saluner ga je posmatrao, misleći da je posredi šala. – Vode? – ponovio je muklo.

– Zar nemaš? Onda mi skuvaj čaj...

Posle nekoliko trenutaka, na sto su spuštteni vrč sa pivom i bokal pun vode.

Ali, umesto da pije, Dip Denver umoči u njega maramicu, dobro je nakvasi, a onda rashladi po licu i vratu.

– Prilično neotesano – osmehnuo se Monahan. – Koliko sam čuo, Denverovi su u Dickinsonu neka vrsta plemstva?

– Briga me! Ovo nije Dickinson. Hoću da preživim ovaj lov... sa lovinom.

– Nastavite – podstače ga detektiv, obrisavši penu sa usta.

– Ne bih želeo da razglabam – zakači se Denver laktom na naslon stolice. – Šta vi znate?

Tedi Monahan skide cvikere i pažljivo ih obrisa maramicom.

– Otprilike ovo: treba da pronađem ženu koja je pobjegla zajedno sa izvesnim Edijem Kvajlom. Žena nije vaša, ali je vaša snaha i stalo vam je do nje. Dovoljno?

– Možda!

– Dodajem još i to – nastavio je Monahan – da sam zainteresovan za Kvajla, pa ću uporedo obaviti dva posla.

– Šta to znači?

– Kvajl je višetruki ubica. Plaćeni ubica. Imam dve poternice, iz dve savezne države. Naravno... Kvajl će pripasti meni, mister Denvere, a žena vama...

– To nije fer! – ukruti se Dip. – Ja bih želeo da tu hulju propustim kroz šake...

– To je vaša stvar – složi se Monahan – ali, u tom slučaju naš sporazum ne važi. Vi idite svojim putem, a ja ću svojim.

Denver lupi šakom po stolu. – Slušajte, do vraga i „Pinkertonova agencija“ i vi! Ja plaćam da mi uhvatite oboje, razumete li? Oboje!

– Centrala mi je naložila drugo.

– Zahtevaću novog čoveka!

– Proći će i suviše vremena, mister Denvere... a drugi čovek će vam reći ovo isto.

Denver ućuta. Nekoliko trenutaka je turobno gledao u svog sagovornika, pokušavajući da mu pronađe bilo šta što bi zvučalo muški i opasno. – Zna li vi ko je Edi Kvajl? – rekao je.

– Znam!

– Zna li da poteže kao zvečarka? Da se prurušava i da može proći pored vas, a da nemate pojma da je to on?

– Čuo sam...

– Može da se pretvori u starca, ženu, žabu... A šta vi možete? Gde vam je kolt?

– U torbi!

Denver se nasmeja nervozno. – Neka me ribe progutaju ako to razumem! No-site oružje u torbuljaku, a spremate se u poteru za ovejanom propalicom! Umete li uopšte da pucate?

– Svakako, zar bih inače radio kod Nata...

– Davola! Ne verujem u to!

Monahan se nije uzbuđivao. Činilo se da je navikao da ga prosuđuju loše. –

Najbolje da mi kažete kakav je poslednji trag, mister Denvere.

– Možete li zamisliti put od Dikinsona bez železnice? Možete? Prokletnici, jahali su danima i danima i izmicali mi kao magla. Kada sam pomislio da ću ih se dočepati, odjednom im se izgubio trag kao kopito u rosi. Srećom, žena kao Elizabet ne može da bude neprimеćena. Bez obzira kako se Kvajl maskirao, ona je ostala u sećanju svakome ko ih je video...

– Gde su ih poslednji put videli?

– U Džezbelu I, neka me đavo nosi, imam utisak da se ne trude da izbrišu tragove za sobom.

– Zašto?

– Ne znam!

– Ako je tako, čemu angažovanje detektiva, mister Denvere?

– Hoću da stignem živ do žene... Među nama rečeno, stalo mi je đavolski mnogo da je se dokopam. A ne bih voleo da vučem sa sobom bulumentu najamnika.

– Da, jasno mi je... Dakle, ako su viđeni u Džezbelu, postoje dva pravca kuda bi mogli da se upute: prema Kristobalu i prema Stejsivilu. Ja glasam za Kristobal.

– Zašto baš tamo?

– Svi putevi vode na jug. Oni kreću tamo gde misle da su najsirugniji, a to nije jug. Ne čini li vam se da će možda napraviti luk i vratiti se u Dikinson?

Dip Denver žmirnu. Kao da mu je Tedi Monahan otkrio nešto novo.

– Pakao! – zarežao je. – Zašto bi?

– Ne znam – sleže ramenima detektiv.

– Samo sam nagovestio to kao mogućnost! Možda žena ima neke račune da sredi tamo? Ako je oterana, možda je sklona osveti...

Dip Denver nije rekao ništa, odjednom su ga obuzele misli.

Monahan mu je ubacio u srce pravog crva! Ideja o povratku u Dikinson nije

bila nemoguća. U Dikinsonu je ostao samo Timoti, a on je Elizabet voleo! Demonska žena je mogla da ima svašta na umu. Sigurno će pustiti da ih on juri, a zatim će se naglo izgubiti na sever! Pre toga će Edi Kvajl pokušati da ga smakne. To je!

– Kada krećemo? – naglo izusti Dip.

Monahan stavi šešir na glavu. – Kada hoćete – reče.

– Onda krenimo.

Izašli su na ulicu. Detektiv je zastao na tremu i pogledom preleteo preko sunčane ulice.

– Nešto ste zaboravili? – upita Denver.

– Vidite onaj žuti, okrugli znak što visi?

– Vidim, ali...

– Kladim se da ga ne možete pogoditi.

Denver nervozno mahnu rukom. – Dobili ste opkladu – reče ljutito. – Predaleko je, a uostalom, kakve to veze ima sa... – Nije stigao da završi.

Monahan se saže, istrže njegov sopstveni revolver iz opasača i opali s kuka. Metak iz „stara“ odleteo je i tupo zveknuvši podigao žuti kotur uvis. Detektiv uze kolt i vrati ga vlasniku.

Denver je zurio bez reči niz ulicu. Kada je došao k sebi, Monahan je već bio na svojoj kobili.

– Čini mi se da niste loš momak – procedio je Dip. – Čak i ako ste načitani...

*

Mel Svop se pojavio u Fultonovoj kancelariji sa šeširom u rukama. Bila je to navika s kojom se teško mirio, ali je podnosio.

– Je li otišao? – upitao je vlasnik kockarnice.

– Nije!

Fulton zgnječi debelu cigaru u pepeljari. Zar mu nije bilo dosta, pomislio je. Sinoć je opelješio trgovca Adama Aviza i kada se Svop pripremao da uskoči, on je napustio sto! Nisu mogli da mu zamere ni da ga spreče. Imao je sigurno u džepovima oko dvadeset hiljada dolara! Lepa svota za nekoliko sati deljenja.

– A da bi „veselje“ bilo potpunije, predstavi je prisustvovao i Kejzi Tibs. Šerif je samo pitao ima li nepritika, da li je Holidej varao, i kako je dobio pozitivne odgovore, slegnuo je ramenima i izašao.

Fulton se učinilo da čuje njegovo smeuljenje napolju. Nisu mogli da „zasakoče“ Džordžijanca ni u čemu. Pratili su njegovu igru i nisu shvatili kakva se to čarolija lepi za njegove prste, i zbog čega su mu partneri kao hipnotisani?

Holidej je umeo velikodušno da izgubi gomilu, da bi u sledećem deljenju povratio dvostruko. Njegovu mirnoću nisu mogli da pomute ni glasno izrečene sumnje ni prijava trikovi. On je dobijao... dobijao...

– Gde je sada?

– U „Slatkom kaktusu“. Nije izlazio iz sobe ceo dan.

– Nije? Ni jeo ni pio?

– Nosili su mu gore.

Fulton ustade i nervozno se maši za novu cigaru. Kada je hteo da zapali, zavrtne glavom i ostavi je na ivici stola. – Predosećam da će opet doći – promrm-ljao je.

– U tom slučaju, igraće sa mnom.

– Rekao sam ti, samo ako zagusti...

– Dobijaće on opet, mister Fultone! Slabi su igrači za njega ljudi iz Šeridana. Izgubiće volju da dolaze i da se kockaju. Tražiće da oterate Holideja.

– To nije moj princip...

– Radi se o vašoj koži...

– Vraga! – povika vlasnik kockarnice. – Ko ih tera da se upuštaju u igru s njim? Ko?

– Sudbina! Svi hoće da okušaju sreću protiv dobrog igrača. Svi koji dolaze, zamišljaju da su najbolji, ili da će bar imati sreće da zgrnu najmanje jednu godišnju platu... Holidej ima gomilu novca, mister Fultone. Sve stavi na sto i čeka...

– U redu, dosta sam te slušao – prasnu Fulton i zastade pred ogledalom. Zagladio je kosu i poravnao kravatu. – Sačekaćemo ga večeras... i naučiti pameti.

– To su prave reči – iskazao se Mel Svop.

Povukao se iz kancelarije koračajući unatrag. Leđima je otvorio odškrinuta dvokrilna vrata i iščezao.

Fulton je prišao prozoru. Očigledno prisustvo Doka Holideja moglo je samo da mu pomrsi račune. Ako ostane još neko veće, njegovu kockarnicu posećivaće samo duhovi! Morao je da ga se otrese. Naravno prvo da iščačka dobar razlog. Ako ga ne bude, stvoriće ga Mel Svop. On je uvek spreman da se žrtvuje kako bi dokazao da je nezamenljiv. Sve dok kod Fultona bude zaključano jedno poverljivo pismo saveznog maršala iz Dodža, Svop će mirovati.

U tom pismu se obaveštava Kejzi Tibs da postoji mogućnost da tim pravcem pređe dvostruki ubica iz Pokatele u Ajdahu, Blak Hills Mauntins i Big Horn bili su prolazi prema severu. Svi ostali obavešteni su o odbeglom razbojniku koji tada nije imao brkove i nije nosio skupocene košulje i prsluke.

Pismo je na stolu pronašao Greg Fulton pre nego što je Tibs stigao da ga pogleda i otvori. Tačan opis Mela Svopa bio je dovoljan dokaz da se radi o beguncu. No, iz Kristobala, Fulton je poveo njega i dva momka u Šeridan, još ne znajući o kome se radi. Glavno da su izgledali

pristojno za posao koji im je namenio. Nije se pokajao. Svopova prošlost bila je njegov problem. Ako je ikada pomislio da će moći da opljačka kockarnicu i sa novcem pobjegne preko granice u Kanadu, varao se.

Fulton je čuvao pismo i nagovestio Svopu da obavlja posao kako treba, ili će Tipsu reći nešto o Pokateli. Nije mu pomenuo pismo, ali dao mu je do znanja da nešto zna.

Tako se Svop primirio. Uostalom, niko ga ovde nije znao, niko ga nije tražio.

Dok je o svemu razmišljao, vlasnik kockarnice je čuo da se iza njega otvaraju vrata.

– Šta je sada, Mele? – ljutito je progundao. – Zašto si se vratio?

Nije dobio odgovor.

Neobjašnjivo je pretrnuo i okrenuo se. To nije bio Svop.

Na vratima se nalazio niko drugi do Dok Holidej!

Svakoga je mogao da očekuje osim njega. I dok je hiljadu pitanja saletalo njegov mozak, kockar je mirno zatvorio vrata za sobom i dotakao obod šešira.

– Neočekivana poseta – snašao se Fulton i odmah je između sebe i Holideja napravio zid odbojnosti. – Čemu imam da zahvalim, mister Holideje?

S kockarevog lica je nestala jučerašnja napregnutost. Sada je delovao drugačije, ali i opasnije. Bio je sveže obrijan, u novoj čistoj košulji, začesljan i spokojan.

Međutim, iza te prividne savršenosti izbijala je ledena vatra. Kamen, neprozirno lice pokrivalo je čelični splet nerava i refleksa. Bio je to demon koga ništa nije moglo da iznenadi i izbaciti iz ravnoteže.

– Ja, istina nemam stražare ispred vrata – dobacio je Fulton – ali to nije razlog da ne pokucate kada hoćete da uđete.

– Kucao sam!

– Zaista? Nisam čuo...

– Sigurno vas more brige – hladno je uzvratilo Dok.

Leva Fultonova obrva se izdiže. – Šta hoćete? – upitao je.

– Imam utisak da vam smeta moja igra, mister. Sinoć su vaši momci obletali oko mog stola kao mušice.

– To im je dužnost. Paze da ne bude varanja ili svađe.

– Samo to?

– Da! Samo to. Ako vam smeta...

– Rekli su mi da Fultonova kockarnica ne pravi razlike između gostiju.

– Dobro su vam rekli.

– Onda, neka tako i ostane. Ja ću doći verečas... ali, mogu da budem loše volje.

– Šta to treba da znači?

– Kada sam loše volje, onda igram celu noć. I sa samim đavolom ako hoće. Onaj vaš nalickani majmun u predvorju kao da bi želeo da me zaustavi. Pošaljite ga odmah večeras. Da to okončamo...

– Mislite na Svopa? – narogušio se Fulton.

– Vi najbolje znate na kog sam mislio.

Fulton se ponovo maši za cigaru. – Zašto ste uopšte došli ovamo, – promrmljao je već manje odbojan i osoran. – Zašto? Kockaju se i na drugim mestima, ne samo ovde. Ljudi će se uplašiti i...

– Nemojte da me rasplačete – prekide ga Holidej. – Došao sam da vam stavim do znanja da nisam budala kako to misli vaš stražar. A vi odlučite šta ćete.

– U najgorem slučaju – prasnu Fulton – sešću ja da igram sa vama.

– Kada će to biti?

– Kada ja budem hteo.

– Sačekaću! – I izađe.

Fulton pogleda u svoje prste. Šta je to rekao. On da zaigra? Svašta! Poslednji put kada se kockao, bilo je pre tri godine. Otada je samo upravljao poslovima,

karte je opipavao jedino očima. Prsti su mu izgubili hitrinu, mozak više nije tako napregnut za vreme igre, bio je daleko od forme. Neka to obavi Svop. Ako ne bude mogao da ga tuče u kartama, neka odluči kolt.

– Blajte! – proderao se iz sveg glasa.

Iza vrata su se čuli teški koraci, a onda se ukazalo široko lice jednog od „anđela“ kockarnice. – Tu sam, gazda!

– Tu si, a? – zareža Fulton. – Gde je Fusari?

– Prepodne je u sali...

– A ti?

– Ja? Pa kod vas, da vam se nađem pri ruci...

– Idiote! – povika Fulton. – Gde si bio malopre?

– Pa... samo sam skoknuo do... do... Zar se nešto desilo?

– Naravno da jeste. Pored tebe može da prođe i bufalo, a ti ništa! U moje privatne odaje može da uđe Holidej, a ti, gde si?

– Holidej? Zar je bio? Nemoguće!

– Moguće je – zamahnu rukom Fulton, ali se ipak zaustavi. – Gubi se! Kada kažem da budeš tu, onda ćeš mi ležati na pragu. Razumeš?

Bo Blajt klimnu glavom, ne shvatajući zbog čega je gazda toliko ljut.

Nije izgledao kao neko koga su udarili. Verovatno su mu uši napunjene nekim ostrim rečima.

– Sva trojica ćete se večeras naći u sali – smirenijim glasom mu se obrati Fulton. – Holidej noćas mora da izgubi ili partiju ili život. Nađite se pri ruci Svopu.

– A šerif?

– On je moja briga. I sledeći put, margarče, ako ne skineš šešir kada uđeš ovamo... izbacicu te s posla. Jasno?

– Ja... u redu, zaboravio sam.

Blajt je skinuo šešir na samim vratima, ponovo ga stavio na glavu i brže bolje izmakao ispred Fultonovog pogleda.

*

U prljavoj, zadimljenoj bezimenoj jazbini u Devilstonu, petnaest milja od Šeridana, Vin Hakli je nestrpljivo očekivao svog čoveka.

Nalazio se u maloj, zagušljivoj sobi sa jednim krevetom. Nekoliko prostirki na podu zauzimao je njegov kompanjon Čip Vanstok. Hakli je bio iz Dodža, ali ga već mesecima nije „omirisao“. Kako je važio za bitangu i varalicu, prevaranta i revolveraša, Vajat Erp mu je zapretio da će ga zatvoriti ako sledeći put zabrlja.

Hakli nije želeo da sačeka taj sledeći put, i otisnuo se malo na sever. Gde god je mogao, stavljaio se u službu sa svojim koltom, kada nije bilo posla, preduzimao bi akcije na svoj rizik. Osim što je rukovao revolverom, bio je majstor za nož. Držao ga je stalno u levom rukavu košulje i njime potezao munjevito skoro kao i kolt. Bio je dugonog, suvonjav momak plave kose i pegavog lica. Gornja vilica s isturenim zubima prelazila mu je preko donje uolikoj meri da se činilo da će u jednom trenutku zubima dophvatiti vrh svoje brade. Zbog toga je u govoru vriskao. Nije baš mario za odevanje i čistoću. Prljavština mu se hvatala za vratom i ušima, drečavožuta košulja crnila se oko okovratnika.

Odnedavno je imao društvo Čipa Vanstoka i Brjusa Lakija. Zamišljali su da započnu velike poduhvate. Sitničarenje za desetak ili stotinak dolara više se nije moglo izdržati. Hakli je često pominjao bandu Gasa Norina kojoj je i sam neka-

da pripadao. To su bila vremena! Pljačke, otimačine, provod... sve do Amarila.

A tamo su se sudarili sa Dokom Holi-dejem i on ih je raspršio kao golubove!

Vanstok je ležao na podu i pušio.

Imali su da plate za sobu, ali, smišljali su kako da obezbede piće i večeru. Dan je bio na smiraju, a oni u džepovima nisu imali ni centa!

Haklijev drugar bio je nizak, ali snažan i nabijen salom kao olovom. Imao je neobrijano lice i višak kose na zatiljku. Čelo mu se presijavalo bez dlačice. Stomak nije trpeo ni košulju ni opasač, prvo je podizao prema prsima, drugo je spuštao naniže. Ali, Čip Vinstok je bio hulja, spreman na sve. To je za Haklija bilo dovoljno.

Devilston je bio naselje od nekoliko kuća, jazbina kao i krčma u kojoj su se našli. Vredeo je pomena samo zbog toga što je kraj njega prolazio drum za Admor, na reci Čejen.

Soba je imala samo vrata i mali prozor kroz koji se jedva provlačila glava. Vin Hakli je skinuo svoje mršave, duge noge sa postelje i ponovo se ushodao. Glavom je dodirivao tavanicu. Vanstok ga je pogledao i slegnuo ramenima i izbacio kolut dima uvis. Izgledalo je da ne deli nervozu svog partnera. Umeo je da čeka.

– Znam šta je – procedio je dugonogi revolveraš, stavljajući ruke na leđa. – Zapio se. Mora da je svratio u neki salun...

– Može biti – javi se Vanstok sa poda.

– Može biti? – imitirao ga je Hakli. – I to je sve što imaš da kažeš?

– A šta ću? Stomak mi svira muziku, pa mi jedino preostaje da ga nahranim rećima.

– Bah!

Hakli skide sa krevetnog okvira svoj opasač i prikopča ga na bok.

– Kuda ćeš? – pridiže se Vanstok.

Ovaj nije stigao da mu odgovori na pitanje. Spolja su se začuli koraci. Hakli pođe prema vratima da ih otvori, ali, neko je to učinio delić sekunde pre njega, s druge strane. Revolveraš dobi udarac po nosu, jeknu i zatetura se.

Čip Vanstok se nasmeja grohotom. Celolo telo, a stomak najviše, poigravali su mu od smeha.

– Šta gledaš, idiote? – prodera se Hakli na došljaka. Bio je to Brjus Laki, na koga su čekali od sinoć.

– Otkuda sam mogao da znam da si blizu? – promrmljao je ovaj.

Osim Vanstoka, i Hakli i Laki su izgledali prilično razdražljivo. Verovatno zbog toga što su obojica bili mršavi.

Brjus Laki je imao povijena leđa i delovao je kao da je grbav. Njegov šešir bio je povrnut samo spreda. Rošavo lice i pravi, opušteni brkovi kao u mačke, vodnjikave oči sa natečenim kapcima, duge ruke i krive noge, to je bio Brjus Laki.

Skitnica iz Nebraske, bez roditelja i rodbine, na ulici od šeste godine, podmukao, lukav, opasan i bezosećajan.

– Gde si se vukao do sada? – dočeka ga Hakli.

– Nisam se zabavljao – odgovorio je ovaj i sručio se na ivicu kreveta.

– Ne bih rekao – promrsio je Vanstok – jer iz tebe udara viski kao tornado!

Hakli se držao za povređeni nos i ubilačkim pogledom odmeravao Lakija.

– Hoćeš li da kleknemo pred tobom? – upita.

– Zašto? – otvori usta ovaj.

– Pa, da bi počeo da pričaš, glupane!

Vanstok se pridiže. Od velikog stomaka nije mogao lepo da sedne, već se iskosio. Opušak je bacio u ugao.

– Što se tiče banke – počeo je otegnuto Laki – najbolje je da dignemo ruke!

– Zašto? – naroguši se Hakli.

– To je blindirani voz! Prozori, vrata, sve od čelika. Ničim se ne mogu razvaliti.

– Ko je govorio o razvaljivanju, budalo? – obrecnu se Hakli. – Može se u banku ući na hiljadu načina.

– Ja ne vidim nijedan – odgovorio je Laki. – Banka u Šeridanu je prokleta tvrd zaloga, Vine! Puna je čuvara, video sam.

– Pa, šta?

– Pa, ništa! Nemamo šansi!

Hakli dograbila Lakija za prsa i dobro ga protrese. – Hoćeš li to jednom da objasniš? Ili, više voliš da ti otvaram usta pesnicom?

Čip Vanstok najzad uspravi svoje pozamašno telo i zaklati se na petama. – Ako ga budeš stezao i dalje, taj ti neće proslaviti ni slovca – dobacio je Hakliju.

Revolveraš opruži prste i Laki, psujući, protrlja svoj vrat.

– Do, đavola! – povikao je. – Ne daš mi da dođem do daha! Valjda znam šta govorim? Bio sam u banci, malo se raspitivao okolo... nisam spavao.

– I šta imaš da nam kažeš? – upita Vanstok.

– Pričaju da je pod, ispod šaltera, tako izrezan da može da propadne u zemlju na dodir...

Hakli se namršti. – Kako to?

– Jedan od blagajnika ne zna se ko, u slučaju napada, samo nogom pritisne neku polugu i pod se rastvori. Propadneš dole pod zemlju, gde li, i onda se osvestiš iza brave!

– Ne verujem u tu glupost! – reče Hakli.

– Ja sam čuo nešto slično o tome – odmahnu glavom Vanstok. – Ima banka u Kasperu.

– I, još nešto – dodavao je Laki – čuvari nisu samo u banci, već ih ima iza zidova...

Hakli izmenja pogled sa Vanstokom. Laki se cerekao.

– Ima u zidovima nekoliko rupa, otvora – nastavio je – kroz koje te posmatraju specijalni bančini službenici. S otkočenim oružjem. Ti ih ne vidiš, a oni te imaju kao na dlanu.

– Bulazniš – prodera se Hakli.

– Idi, pa probaj – ponudi mu ovaj. – Ja čuvam svoju kožu.

– Ta banka mora da ima grdno zlato kada je tako čuvana – razmišljao je glasno revolveraš. – Trebalo bi da joj posvetimo pažnju. Da je nekoliko dana „obrađujemo“ a onda da napravim plan...

– A za to vreme ćemo jesti oblake i piti kišnicu – podseti ga Vanstok.

Hakli se počeo po zatiljku. Sve je bilo protiv njega. U poslednje vreme kao da mu je sreća okretala leđa, a i njegov autoritet je slabio. Čovek koji ne može da sebi i drugarima obezbedi makar dobre bifteke i boce viskija, nije sposoban da im bude vođa. A ako to potraje i ako ne nađe posao koji će im napuniti džepove, tada je vreme da se uloge izmene, ili da se razidu.

Brjus Laki se promeškoltio na krevetu, izuvajući čizme. Ispod oka je pogledao u Haklija, a onda u Vanstoka.

– Sinoć sam svratio u Fultonovu kockarnicu – reče.

– To sam mogao i da pretpostavim – ponovo se naroguši Hakli i pege na njegovom licu kao da potamneše. – Da nisi ono sa bankom izmislio?

– Nisam – podiže ruke Laki, kada se zaklinje. – Ali, u kockarnici sam video čudo. Jedan čovek je očerupao društvo i zgrnuo velike pare! Možda dvadeset hiljada dolara, a možda i više.

– I?

– Još je tamo.

Vanstok spusti svoje ogromno telo na postelju.

– On hoće da kaže – okrenuo se prema Hakliju – da ne bi bilo loše ščepati tog momka. Zar ne?

– Tako je – potvrdi Laki. – Sam je, pun je para, a ostao je da i večeras prazni Fultonove goste. Prilika da još uzme para. To jest, da uzme za nas.

– Čekaj malo – prekide ga Hakli. – Otкуда znaš da neće izgubiti?

– Niko ne može da ga tuče. Igra kao satana. Kažem vam, to je naša šansa, to je naša banka. Siguran i čist posao.

– Nije loša ideja – klimnu glavom Vanstok.

– Kako izgleda? Ko je?

– Pa, ne izgleda bezopasno – priznade Laki. – Ima dva kolta kod sebe i čini se da ume da ih koristi. Nosi crno odelo, kao frak. Pravi džentlmen.

– Crno odelo? – zažmiri Hakli. – A kako se zove?

– Dok Holidej!

Hakli se trže. – Nebesa! Dok Holidej? – ponovio je kao odjek. – Siguran si da je on?

– Tako rekoše... Poznaješ ga?

Kroz Haklijeve misli proleteše događaji u Pueblo Bonitu.

Salun „Dakota“, krčmar Bufi Di, Kerson Džovet koji ga je angažovao da mu pomogne da se otarasi slavnog kockara...

Bio je to pakleni poraz!

– Kao da ga poznaje – čuo je Vanstoka!

Sećao se Japanca, mladog gitariste koji ih je sve iznenadio pucanjem iz svog instrumenta. U gitari se nalazila ugrađena puška!

Pod kišom kuršuma i jauka, Vin Hakli je tog dana pobeo glavom bez obzira. Verovao je da nikada više neće sresti čoveka iz Džordžije.

Ako je u prvi mah osetio hladnoću oko srca i obraze prelio bledilom, sada je to

vešto prikrivao. Bila je to šansa da mu vrati udarac. I, da ga „olakša“ na najlakši mogući način.

Očigledno da ni Laki ni Vanstok nisu imali prilike da čuju za kockara. Neka na tome i ostane!

– Dakle, poznaješ ga? – obrati mu se Vanstok.

– Čuo sam – promrmljao je Hakli.

– Šta si čuo?

– Da je kockar... Ništa posebno. Što se toga tiče, Lakijeva ideja nije loša. Idemo u Šeridan!

*

Kejzi Tibs je ispred ove kockarnice primetio nekoliko konja, sa vrućim sedlima. Činilo se da ih je te večeri bilo više nego prošle, a možda i nekoliko ranijih. To je sve povezivao sa velikom predstavom u kojoj je glavna uloga pripala Doku Holideju.

Pola Šeridana želelo je da vidi igru slavnog kockara. Međutim, unutra nisu mogli. Bar ne oni koji su hteli samo da posmatraju.

Greg Fulton je pažljivo odabirao svoje posetioce, pogotovu što je te večeri želeo da učini kraj Holidejevom nadmetanju u pokeru.

Ljudi su se gundajući vraćali ili ostajali nedaleko od bivše kantine, u nadi da će nešto nepredviđeno iskrsnuti.

Čuvar zakona je ušao unutra i, umesto Svopa, na velikoj polukružnoj fotelji zatekao vlasnika kockarnice.

Fultonov izraz bio je nedokučiv. Kao da se svim silama upinjao da mu izraz bude ravnodušan i bezbrižan. Čak je, i mimo običaja, ustao i ljubazno presreo šerifa.

– Zar ste ostali bez momka, Greg? – upitao je Tibs osvrćući se oko sebe. Kao

da je Mel Svop mogao da se udene u čošak ili ram ogledala.

– Zauzeti su – odgovorio je Fulton.

– Čime?

– Dao sam im posla.

– Imam utisak da mi preprečujete put da uđem u salu – primetio je Tibs, suvim glasom.

– Zar?

– Je li Holidej unutra?

Fulton klimnu glavom.

– Mora da nešto kuvate – podrugnu se Tibs.

– Što bi te to zanimalo, šerife? – skrenu glavu Fulton, podigavši levu obrvu. – Zar nam nisi dao određene ruke da se oslobodimo kockara?

– Hoću samo da sve bude po zakonu.

– Imaćeš svedoka koliko hoćeš.

– I još nešto, ne želim da bilo kome drugom zafali dlaka sa glave. Uostalom, vi me dobro razumete?

– Naravno – smeškao se vlasnik kockarnice. Rukom je potapšao Tibsa po ramenu. – Samo ti nadgledaj ulicu.

– Biću dovoljno blizu, ipak...

– Kako hoćeš!

Šerif baci pogled prema zavesi, kao da je pozeleo da malo zaviri unutra. – Gde je Svop? – upita.

– Igra!

– Igra? Zar on... Hoćete da kažete da igra s njim.

– Da!

– A ostali „anđeli“?

– Svi su na svojim mestima. Za svaki slučaj...

– Ako će vas to obradovati – mirno je dobacio Tibs izlazeći – raspoložem nekim podacima iz Denvera.

Fultonovo lice se izduži. Osmeha nestade, oči mu se skupiše i utonuše u kapke i podočnjake. – Iz Denvera?

– Da! Ne bi bilo zgodno da ih se dočepaju naše novine... „Truba Šeridana“ odavno nije imala lokalnih senzacija.

– Šta time hoćeš da kažeš? – smrče se Fulton. Šerif sigurno poteže neke njegove grehe prošlosti iz Denvera.

– Mogu da budu dve senzacije: Prote-rivanje kockara ili neslavna karijera jednog viđenog građanina. A, ako ostane kockar, može biti i treća, smrt u kockarnici?

– Reci otvoreno šta hoćeš?

Tibs se malo iskosi na vratima. – Ja umem da ćutim – kazao je.

– Šta tražiš?

– Ništa! Samo neka se ova igra okonča večeras.

Fulton ga je procenjivao nekoliko trenutaka ćutke. – Bilo kako?

– Bilo kako... Naravno, ja to nisam rekao. Ja ovde nisam ni svraćao, zar ne?

– Naravno, kako bi to moglo tebi da se desi? – osmehnuo se Fulton. Prećutna pogodba bila je sklopljena. Šerif je „prao“ ruke od ovog slučaja, a Fulton je bio pošteđen glasina koje bi Tibs mogao da izazove. Šerif je izašao napolje. Nije mogao da vidi kako se lice Grega Fultona zgrčilo od mržnje. U trenutku kada se njegov lokal proćuo u tom kraju, prokleti, bedni policajac je iskopao davne priče o njemu. I, sada je mogao da ga ucenjuje! Kako li mu je samo to uspe-lo? Slučajno ili... On besno razgrnu zavesu i baci pogled unutra. Svop mu je bio okrenut leđima. Igrali su. Ostali su prekinuli svoja deljenja i zurili u tom pravcu. Vladala je napregnuta tišina.

Bili su sami, jedan naspram drugog, čovek iz Džordžije i Fultonova desna ruka, Mel Svop. Igrali su pod zelenim abažurom. Sve je bilo zeleno, čoja na stolu, karte, krug svetlosti na njihovim ramenima i šesirima, na rukama...

Bo Blajt se nalazio skoro iza samih Holidejevih leđa, za stolom u uglu. Bio je sam. Videlo se da bezvoljno ređa karte. Njegova pažnja usredsređivala se na Svopa i njegovog đavolskog partnera.

Lu Fusari se nalazio u senci. Zaklanjali su ga veliki listovi neke tropske biljke u velikom zemljanom ćupu. Pripadala je nekada izvesnom Zimpiju Kvampu, putujućem trgovcu, koji je redak primerak ove biljke umesto tašti u Omahu, založio u Fultonovoj kockarnici i jedva izvukao za putnu kartu.

Duvanski dim je takođe dobijao zelenkastu boju, dok je lebdeo oko njihovih glava.

Ali, dok je Džordžijančevo lice pokrivala senka, Svopovo je podsećalo na sasušeni, zelenkasti list duvana. Na sebi je imao sivu košulju sa „bauš“ rukavima i tamnosmeđi plišani prsluk sa srebrnkastim vezom. Levo rame mu je bilo uzdignutije od desnog. Pakleno dugo je „čitao“ svoje karte. Svaku je pomerao po čitav minut, ne bi li Holideja izbacio iz takta. No, kockar je to podnosio bolje nego onaj koji mu je to nametao. Nijedan mišić mu se nije pomerao. Svoje karte bi pogledao samo nekoliko trenutaka pre „kupovanja“. I, uvek bi uzimao one prave! Pet hiljada dolara koje je Fulton dao Svopu, polako ali sigurno su se topili pod vrelim prstima Doka Holideja. Svop je sve manje imao strpljenja. On je već kod četvrte partije osetio da mu nije dorastao. Džordžijanac ga je tukao mirnoćom i takvim blefovima da je Svop u dva maha prosto jauknuo od očajanja. Neočekivano, kada bi Svop sa zluradim smeškom smatrao sve gotovim, Holidejeve karte kao da su menjale boju i uvek nadjačavale Svopov triling, ful ili karo. Bilo je krajnje vreme da se okane „ćorava posla“ i krene u napad. Od pet svežnjeva dolarskih novčanica, ostale su samo

dve. Tri hiljade je prešlo na Holidejevu stranu.

Mel Svop je krenuo otvoreno da vara... Činio je to bezobrazno, ne krijući da su ljudi sa okolnih stolova u nedoumici počeli da traže izgovor da napuste kockarnicu. Sve je mirisalo na neprilike.

Svop je sa drskom ležernošću izvlačio iz manžetni rezervne adute, a Bo Blajt je ustao sa stolice i spuštenih ruku čekao dalji razvoj događaja. A, povrh svega, iz senke je izronio Lu Fusari.

Svi pogledi su se slivali pod zeleni abažur.

Meta je bio Dok Holidej!

Greg Fulton je sa zadovoljnim izrazom spustio zavesu i tako se ogradio od svih događaja koji će se desiti u kockarnici.

Ali, nije računao da mu se plan može izjaloviti. Uklješten između tri „vatre“ kockar je imao samo jednu šansu, da uzjaše svog šarca i iz tih stopa napusti Šeridan. Naravno, bez prebijenog centa!

Tako je mislio Fulton. Na to su računali Svop, Blajt i Fusari.

Zverka je bila u klopci!

Mel Svop je hladnokrvno stavio dve stotine dolara, i time zaključio osmi krug i drugi špil karata. Holidej je prihvatio i položio karte. Imao je triling, ali, preslab za četiri asa.

Svop se cerekao bezobrazno. Na stolu je u stvari bilo šest kečeva!

– Zanimljivo – rekao je Holidej.

– I ja mislim – složio se Svop i podigao svoje natečene kapke. – Neko ovde vara!

– Ko zna?

– Ko zna? Ja znam, mister...

Džordžijanac pokupi karte i složi ih. Zatim stavi špil na sredinu.

– Ako znate, onda je red da mi se izvinite – kazao je mirno i pogledao ga.

Svop je verovao da je neuništiv. Pa ipak, ledeni klinovi iz kockarevih zeni-

ca opasno su uzdrмали njegovo samopouzdanje.

– Nisam ja varao – rekao je Fultonov glavni „andeo“ – nego vi!

– Sigurni ste?

– Naravno! Poričete li?

Bo Blajt se pomeri. Pod njim je malo zaškripala daska i to nije izmaklo Holidejevom uhu.

– Znači li to da ste dobili šest stotina dolara?

– Moji su – reče Svop. – Imate nešto protiv? – Izazivao je, ali, Holidej se nije dao zbuniti.

– Vaši su – klimnuo je glavom.

Svop nije očekivao ovako pomirljiv stav, ali je to stavio na Holidejevu dušu. Očigledno je momak osetio da je priklješten i nije želeo da se igra životom.

– Sledeći put ne varajte – opomenu ga važno Svop. – Oprošteno vam je ovoga puta.

– Hvala! Imaću to na umu – odgovorio je kockar bezbojnim glasom.

Svop podeli. Ovoga puta popeo je ulog na celu hiljadarku. Holidej nije odustao. Duplirao je. Mel Svop ga pogleda iznenađeno. Da li je to slavni kockar rešio da se oslobodi svojih para na lak način? Začudo, ostali gosti u kockarnici, nisu se usuđivali da izbliza vide veliku igru Mela Svopa. Bolje rečeno, da prisustvuju porazu legendarnog Doka Holideja. Kao da su izmicali od stola sa krugom zelenkaste svetlosti.

Preko Džordžijančevog ramena, video je ukipljenog Bo Blajta. Bio je raskopčan i raskrečen, gotov da prasne.

Svop iskrivi usta u osmeh. – Da vidim šta imate – reče.

– Da vidim tebe, burazeru – predloži Dok.

Revolveraš protegli ramena, uživajući u svom trijumfu. Uspeo je da sastavi

odlične karte, kare kraljeva. Pre toga je izbacio dva asa. On okrete karte.

– Loše – promrmlja kockar.

– Kako loše? – namršti se Svop. – Možda imate bolje?

– Naravno! – I, on položi karte na sto. Četiri asa!

– Šta? – dreknu Svop. – Pa, ja sam malopre bacio dva na stranu?

– Čoveče, pa zar ne igramo sa šest asova?

Mel Svop je zurio u kockara. Nije izgledalo da ironiše, ali, to je zazvučalo davolski. – Vi mi se podsmevate? – izdiže levo rame Svop.

– Upravo to!

– Šta? – Očekivao je da će se Holidej pokrenuti, no, on je sedeo lako zavaljen, poput čoveka kome se drema u nekoj fotelji.

– Izvukli ste odnekud dva keca! – uperi Svop u njega kažiprst. – Priznajte!

– Priznajem!

– To je podla prevara!

– Samo sam primenio tvoju igru, momak! – sleže ramenima kockar.

– Ovoga puta ne opraštam – polako se izdiže Fultonov „andeo“. – Varali ste sinoć i ostale poštene goste u ovoj sali! Sada ćete sve to vratiti, do centa!

– Predlog je zanimljiv – prekide ga kockar.

– Itekako! A kada ispraznite džepove bedna varalico, pokupite se i idite iz Šeridana. U protivnom, odjahaćete uvaljani u smolu i perje!

Holidej podiže obe noge i stavi ih na sto. Sedeo je klataći se na ivicama zadnjih nogu stolice. U ruci mu se stvori cigareta i palidrvce opisa put kroz vazduh do pete, i tu kresnu. Bio je to omalovažavajući pokret.

Mel Svop preblede od srdžbe. Ruka mu se ispravi niz bok. Kao opruga.

– Ne bi bilo dobro da kvariš moje dobro raspoloženje – opomenu ga kockar metalnim glasom.

Svop čizmom odgurnu od sebe stolicu. Oko njih su stolovi već bili prazni. Zavesa na ulaznim vratima nekoliko puta se zanjihala po izlasku uplašanih pokeraša.

– I još nešto – nastavio je Holidej – pre nego što tvoj pajtaš iza mene nešto pokuša, ti ćeš biti mrtav!

– Ne blefiraj – nasmeja se Svop. – Ovo nisu karte, već nešto mnogo opasnije po tebe!

Lu Fusari je neprimetno izvukao svoj revolver. Njega je pokrivalo lišće i nalazio se u najboljem položaju.

Holidej izbacila nekoliko kolutova dima prema tavanici.

Ili je lud, pomisli Svop, ili je prokleta siguran u sebe. Ponaša se kao da ga okružuju barske dame, a ne otkočeni koltovi Fultonovih „anđela“. – Hoćeš li da se gubiš ili ne?

Holidej je pogledao zategnuto Svopovo lice. Cigaretu mu se našla između palca i srednjeg prsta. Činilo se da posmatra dim kako sa njenog vrha vijuga preko oboda šešira prema zelenom abažuru. On malo stisnu prste i naglo ih opruži. Cigaretu poput metka izlete iz njegove šake i pade na Svopov vrat! On cimnu glavu i skoro se zaplete.

Holidej pade zajedno sa stolicom na pod. Dočekao se na levi lakat u trenutku kada je Bo Blajt istrgao svoj kolt.

– Pucaj! – zaurao je Fusari iz svog skloništa.

*

Prve kapi kiše zadobovale su po krovovima i iskrivljenim olucima kada su Dip Denver i detektiv Tedi Monahan te

noći ujahali u Kristobal. Našli su se na levoj obali Pauder Rivera. Trag Edija Kvajla i njegove saputnice bio je sve jasniji i bliži. Najviše dvadeset i četiri sata prednosti. Sve je govorilo da će begunci napustiti bespuće istočno od Big Horna i zadržati se malo duže u Šeridanu. Odatle su mogli da preko brda zavaraju tragove i spuste se prema Kasperu, ili da uzmu kraći pravac do Jelouston Rivera a posle, rekom, do Majls Sitija i natrag. Krupne kišne kapi pale su na njihova lica i šešire. Bile su tople, ali dovoljno sveže da izmene dodire vrelog podneblja pod kojim je inače prohladni sever Vajominga goreo tih dana.

Monahan je skinuo cvikere, protrljao ih maramicom i ponovo natakao na nos. Pokazao je rukom ispred sebe. – Tamo piše hotel – rekao je.

Denver je naprezao oči, ali uzalud. – Čini mi se da bolje vidite sa tim staklima – promumlao je. – Kakav hotel u ovoj jazbini? Mogu da ga zamislim...

– Kakav je da je, spavaćemo. – Monahan je delovao vrlo nezainteresovano za posao koji obavlja. Za sve vreme je imao odgovor, nije žurio, nije se uzbuđivao. Ali, napredovao je neosetno. Putem je malo razgovarao. Umeo je i da povadi neke svoje knjižurine i čita u sedlu. Pri tom je s dva prsta „pročešljavao“ vrh brade i ponekad baca pogled po zemlji. Brže napredovanje otežavala je Monahanova tvrdoglavost da menjaju konje. On je ostajao veran svojoj kobili i odmarao ju je uprkos Denverovom gundanju da im vreme prolazi uzalud.

Monahan je za sve imao jedan odgovor: – Stići ćemo ih! – Po njegovom mišljenju, Kvajl je hitao u veći grad iz dva razloga: da odmori ženu i da u gužvi nađe najbolje rešenje kako da skine sa sebe progonitelje, ako mu je to uopšte palo na pamet. A, izgleda da jeste.

Nebom su se ukrstile munje, ali, bez uobičajene pratnje gromova. Kiša je oklevala, izgledalo je da se premišlja da li da se povuče ili pusti malo više vode po izlokanom priobalnom putu Kristobala.

Denver i Monahan sjahali su ispred hotela mame Brende u kome je prigušena svetlost tinjala sa sveća.

– Kakva je ovo grobnica? – upitao je Dip.

– Ne znam ali potreban nam je sanduk da odmorimo kosti – odgovorio je Monahan ozbiljnim glasom.

Kada su ušli, žagor je umukao. Sva lica su se okrenula njima. Nisu izgledala nimalo prijateljska i gostoljubiva.

Monahan sleže ramenima i uputi se prema šanku za kojim se nalazilo ogromno telo vlasnice.

Dočekala ih je s otvorenim podozreњem. – Pih! Stranci! – rekla je.

Denver je pogledao oko sebe. Video je puno žena u polutamnim uglovima. Video je talasanje njihove kose i mutni odsjaj golih ramena.

Setio se Elizabet i stresao se. Prokletnica! Ako je i ona ovako s onom nakazom, sedela, pijuckala i kikotala se pod njegovim dlanom? Ne, ona nije bila taj tip. Ipak, držala je do sebe, bez obzira u kakvoj se situaciji sada nalazila.

Monahan je kavaljerski podigao šešir u znak pozdrava i naklonio se.

Mama Brenda zaključila da momak sa cvikerima može da izgleda simpatično, ali njegov pratilac je bio turoban i razdražljiv. Zagledao je njen lokal kao da odnekud očekuje gomilu pacova da mu se popnu uz čizme.

– Kladim se da nemate sobu? – rekao je detektiv.

Podvaljak mame Brende zaigrao je nekoliko puta. Podbočila se i udahnula vazduh, pri tom su joj se prsa podigla visoko, preteći da se preliju preko ruba

haljine. – Dobili ste opkladu – rekla je. – I, nemojte da mi stvarate gužvu.

– Zašto bismo? – upita Monahan. – Ovo je hotel, pa smo verovali da se može naći soba... – On izvuče iz svog unutrašnjeg džepa neku značku pričvršćenu za kožu i stavi je na šank.

– Policajac? – namršti se vlasnica.

– Detektiv!

– Zašto mi to pokazujete?

– To mu dođe kao propusnica za obaveštenja – odgovorio je ovaj. – Ako niste raspoloženi, sačekaćemo. Točite li pivo?

– Kakva obaveštenja?

– Vrlo kratka. Tražimo dve osobe. Mora da su svraćale ovde.

– Ovde mnogi svraćaju, mister. U parovima uglavnom. Hoćete li me uhapsiti zbog toga?

– U stvari – produži Monahan kao da nije čuo ženinu primedbu – mi tragamo za jednim parom.

Denver se vrpeljio na nogama. Po njemu, on bi iz te nafrakane babetine iščupao sve što zna po kratkom postupku.

– Mladi? Stariji?

– Srednji...

Mama Brenda nesvesno rukama obriša ploču. Obrve su joj bile sastavljene, lice poružnelo od iznenadnog bleska u očima.

– Sinoć sam imala jedan par – rekla je. – Bilo je i pucnjave. Sve zbog žene.

– Kako su izgledali? – brzo upita Dip.

– Muškarac je bio... idiot! Došao je maskiran i...

– On je! – dreknu Denver.

Monahan ga umiri rukom. – Zašto su pucali?

– Pa, neki momci odavde malo više su popili, a ženska je bila lepa... Onako, znate šta mislim... Takve se retko nađu u Kristobalu. Možda jednom u deset godina...

– I?

– Bili su malo dosadni, a čovek je potegao kolt. Onda je zapretio da mu ispraznimo jednu sobu...

– Kada je otišao?

– Jutros! Neka ga pakao uzme! Od sinoć na sve strane gledam kao na razbojнике. Ovo je hotel na glasu. Ne želim da se priča da u njemu ugledne goste može da čeka kiša kuršuma...

– Sačekaj malo – zaustavi je Dip. – Rekla si da su tražili sobu? Jednu ili dve?

– Jednu, naravno...

– Sigurna si?

– Nisam budala. Imala sam samo tuda jednu sobu slobodnu, a... nisam virila unutra – iskezi se mama Brenda. – Ali, znam da on nije bio pred vratima, ha, ha, ha, ha!

– Zaveži! – planu Dip i ramena mu se skupiše.

Žena zaista zaveza. Denverov pogled je ubijao.

– Dakle, kučka je spavala s njim – tiho je dodao i odjednom je izgledao stariji i pogureniji. – Sada joj nema spasa!

– Polako – obrati mu se Monahan – ima žena na čije postupke čovek ne može sa sigurnošću da računa.

Denver kao da ga nije čuo. Bio je bled i noge su mu klecale. Pod grlom je osećao da mu srce udara divljački.

– Možda je... Možda nije bilo ništa – uveravao ga je detektiv. – Ona je lepa, a za Kvajla znam da je prava rugoba. Ako mene pitate, on njoj jede iz ruke.

– Kako...?

– On je spreman da učini sve za nju. I sve to nadajući se da će mu pripasti jednom.

– Do đavola, pa spavali su?

– A da joj vi niste muž? – uplete se mama Brenda.

Umesto odgovora, Denver izvuče kolt i počeo da bira metu za sebe. Pogled mu

se zaustavi na skupocenom ogledalu iza vlasnice.

– Ne! – uzviknula je ona i telom zaštitila donju polovinu. – Šalila sam se... Nisam želela da...

– Ostavite to! – strogim glasom opomenu Monahan Dipa.

– Ne naređujete vi meni! – uzvрати ovaj. – Plaćeni ste da slušate mene, a ne ja vas.

– Plaćen sam da nađem čoveka i ženu – odgovorio je suvo detektiv. – I, ja to činim.

– Pa, gde su?

– Bili su ovde. Vi ste hteli da krenete u Vest Kemp, a ne u Kristobal. Tamo biste našli malo viskija, dovoljno da se od muke napijete i da se vratite u Dickinson sami.

– Ne pridikujte – zareža Denver i gurnu kolt za pojas. Sebe nije prepoznavao. Postajao je sve razdražljiviji, nervozniji i ratoborniji. Kao da mu je ceo svet umešan u odlazak Elizabet Denver! A povrh toga, opasna bolest, ljubomora, gušila ga je. Nije mogao da zamisli toplo, belo, veličanstveno telo svoje snage u zagrljaju dripca kakav je bio revolveraš iz Ajove.

– Zaista nemate sobu? – upitao je Monahan ženu. Pri tom je sa dva prsta izvadio novčanicu iz gornjeg džepa.

– Ko je rekao da nemam – osmehnula se mama Brenda.

– Verovatno sam loše čuo.

– Naravno!

– Onda... možemo da popijemo nešto?

– Nemam pivo, dečko... Ali, tako zgodan momak, pa pivo? Ponudiću vam specijalni viski iz 1860. godine. Čuvam dve boce.

– U redu!

– A devojke? – naše se žena. – Hoćete li da vam nađem dve? Po meri?

– Imate li neku sa cvikerima? – upita Monahan.

– Nemam...

– Onda ne vredi.

Spolja se čulo dobovanje kiše. Pljuštala je!

*

Greg Fulton je napregnuto iščekivao odjeke iz sale. Nekoliko stalnih gostiju odavno je napustilo kockarnicu, pravdajući se da imaju važnog posla.

Fulton ih je gledao s nerazumevanjem, ali, pravi razlog bio mu je dobro poznat.

Trgovac Aviz, koji je prošle noći nesrećno izgubio skoro pola svog imetka, došao je da posmatra kako drugi gube.

A, gubio je Mel Svop! I to, prilično komotno.

Aviz je naslutio da kraj partije neće proteći u miru. Odlučio je da skloni glavu ispod provale olovnih oblaka.

– Onaj stranac vara – kazao je Fulton, žurno stavljajući šešir na glavu.

– Zaista? – podigao je ovaj levu obrvu, jedva suzdržavajući smešak.

– Jeste! Svop mu je to rekao.

– Pa, ima i takvih – prokomentarisao je Fulton.

– Biće svašta – došapnu trgovac. – Svop je ljut.

– To mu je posao – raširi Fulton ruke – da smiruje ili izbacuje varalice.

– Svakako, ali, ne preko mene! – Trgovac je žurno izašao napolje.

Fulton je pomislio kako će najmanje desetak njih obavestiti šerifa Kejzija Tibsa o mogućoj pucnjava u kockarnici. A šerif će verovatno slegnuti ramenima i reći da je to Fultonova stvar, on ima svoje stražare, pa neka se brine o gostima. Naravno, navrat će nešto kasnije kada sve bude gotovo.

Fulton je proverio da li mu je džepni revolver na mestu. Iz sale su se čuli samo odlomci razgovora. Poznavao je Svopov.

Drugi je bio odmereniji i hladniji. Holidejev!

I začudo, što je njegov glas postajao hladniji, u kockarnici se penjala temperatura. Taman je hteo da priđe zavesi i da je malo razmakne, kada su se vrata otvorila i, za trenutak, unela u predvorje šum tek nadošle kiše.

Fulton se okrenuo, misleći da je možda Kejzi Tibs poranio.

– Ušla su tri stranca, sa tek orošenim obodima šešira i prljavim odelima i blatnjavim čizmama.

Prvi, i najviši, bio je plavokos, imao je pegavo lice i isturene zube u gornjoj vilici. Zdesna se nalazio debeljko sa stomakom koji je ličio na bure pokriveno košuljom. Bio je neobrijan i žvakao je duvan. Treći se ušunjao za njima, poguren, obešenih brkova i krivih nogu.

Svu trojicu su krasili nisko pripasani koltovi.

Bili su to Vin Hakli sa svojim prijateljima, Čipom Vanstokom i Brjusom Lakiem.

– Zatvoreno je – dobaci im Fulton. Nisu mu se dopadale njihove njuške. Ništa na njima nije odavalo da su ovamo ušli da bi olakšali svoje novčanike. Ličili su na beskućnike i propalice.

Ali, Fulton nije imao kraj sebe nijednog svog „anđela“. Svi su se sjatili oko Holideja.

Hakli je palcem pokazao negde napolje. – Videli smo puno konja – rekao je. – I svetlo! Kako onda može da bude zatvoreno?

– Ja zatvaram kada hoću. Ja sam vlasnik – uspravi se Fulton.

– Nema nikoga unutra? – upita Laki unjkavim glasom.

Fulton stade pred zavesu. – Nema – reče. – Samo jedna partija, poslednji krug.

– Rado bismo ga videli...

– Ne može!

– Mora da je velika para u pitanju – cerio se Laki. – Šta sam vam rekao? Unutra je...

Fulton je razmišljao grozničavo. Novi gosti su mogli da ometu predstavu. Trebalo ih je po svaku cenu zadržati ispred sale.

– Je li stvarno unutra? – upitao je Hakli.

– O kome govorite?

– O Holideju. Doku Holideju! Čuli smo da je pun para.

Vlasnik kockarnice se zablenu u pegavog revolveraša.

– A ko ste vi? Šta hoćete?

– Možda kod njega ima vaših para – smejuć se Hakli. – Kako vam se sviđa ideja da vam ih vratimo, a da ostatak zadržimo za sebe?

– Imajte na umu da je šerif blizu – opomenu ih Fulton.

– Plašite nas?

– Bože sačuvaj! Naš šerif svraća sve češće, da bi proverio odvija li se unutra bitka na njegov način.

– Kako?

– Stalo mu je da otera Holideja odavde.

– Gle? Pa, zašto nije sam pokušao?

– Zato što ga poznaje dobro. Ostavio je to meni i mojim ljudima unutra. Mel Svop je na potezu.

– Svop? – nabra Hakli obrve. – To ime mi zvuči poznato? Gde li sam ga samo čuo?

– On misli da uzme sav novac. Vine – javi se debeli Vanstok. – On i njegovi ljudi. Nama ostavlja prazne šake. Možda dva dolara za piće?

– On je budala – reče Laki.

Fulton ustuknu prema stolu.

– Ali, mi nismo došli da bismo se vratili praznih džepova, zar ne? – ogласi se Hakli. – Gazda ima pod kaputom revolver, vidite li? Možda je u stanju i da ga upotrebi?

Ali, Fulton nije izgledao uplašen. U tom trenutku iznutra se začuo tresak.

Vanstok odgurnu Fultona u stranu i napravi Hakliju prolaz do ulaza. Laki izvuče kolt i zabode ga vlasniku kockarnice u rebra. Vin Hakli malo razmače zavesu. Učinio je to u trenutku da vidi kako Holidej pada na leđa i izvlači svoje „linkolne“. Neki momak iza lišća jedne velike vaze dreknuo je: „Pucaj!“ i izleteo s otkočenim revolverom.

Ali, više nije imao tako dobar pregled kao malopre. Stolovi su se isprečili između Fusarija i kockara.

Dok je pogledom tražio Mela Svopa, Bo Blajt je skupo platio svoj položaj. Istina, on se mašio kolta kada je stolica zajedno sa kockarem pala na pod, ali, bio je zapljusnut iznenadnom Holidejevom akcijom kao hladnim tušem.

Očekivao je da ustane, da pokrene ruke, da se dokopa drški svojih „linkolna“, a on je samo pao! I, pucao s poda!

Bo Blajt se trgnuo dva puta. Prvi put kada je dobio olovo u rame, drugi kada je bio pogođen u mišicu. Ispustio je oružje i tresnuo o zid. Zatim se srozao dole.

Izbacivši upaljenu cigaretu sa vrata, Mel Svop je bio svestan da više nema preimućstva. I on je bio šokiran kockarevom „fintom“. Toga se nikada ne bi setio da će moći da upotrebi. I sam se bacio prema podu, pucajući.

Lu Fusari je bespomoćno izbacivao metke, rovaćći po površini stola ispod koga je, činilo se, ležao Džordžijanac.

Preostali gosti su već bili u zaklonima. Šankista je uspeo da virne kroz poredane čaše, iščekujući da i po njima počnu

da poigravaju hici. Jedna stolica je poletela prema Svopu. Fusari je za njom poslao poslednji, preotali metak iz magacina. Kada se začulo škljocanje u prazno, levo od sebe ugledao je krajičak „kalifornija“ šešira.

– Mele! Evo ga! – zaurao je prestrašeno.

Kockar opali. Vrelina se zari u Fusarijevu lopaticu kao usijani šiljak. Činilo mu se da je prodrlo do samog srca i zamutilo mu svest. Pri padu je udario u nešto, nije mogao da odredi šta. Cela ta strana mu utrnu. Kapci mu otežaše i kockarnica poče da se vrti u krug.

Mel Svop je osetio da ga hvata panika. Odjednom je bio sam. Bo Blat se nalazio sklopčan u uglu, stenjući. Od Fusarija nije mogao da očekuje podršku, jer je ležao nepomičan, s lokvom krvi pod sobom.

– Izadi, prokleti kockaru – urlao je Svop – da se pogledamo oči u oči! Izadi, ako smeš!

Iza zavese, Vin Hakli je s interesovanjem čekao Holidejev odgovor. Meci su pogasili nekoliko svetiljki, a one preostale, lagano su se njihale i katile Svopovu senku sa zida na zid.

Fulton je pozeleo da vidi šta se na kraju desilo, no, Brjus Laki mu nije dozvoljavao da se pomeri.

Očigledno, nešto je išlo naopako!

Toliko pucnjave i barutnog dima, a ni jedan od njegovih „anđela“ se nije pojavio.

Holidej je bio živ!

Čuo je Svopa i to je bio dokaz da je ostao samo on.

– Moji ljudi su tamo – okrenuo se prema Lakiju. – Hoću da uđem.

– To ćemo mi srediti – smejaio mu se Laki u lice.

– Ali, ovo je moj lokal, propalice! – zacrvene se u licu Fulton. – Bolje da se gutbite!

Hakli ispruži ruku da ga učutka. Lagano je povlačio svoj revolver gledajući kroz uzani prorez teške zavese na ulazu.

Unutra, Mel Svop je čekao da se Holidej pojavi. Kolt je držao u desnoj ruci, malo oborene cevi.

– Izlaziš li, kockaru? – vikao je.

Holidej se ne odazva. Tišina je bubnjala u Svopovim slepoočnicama poput indijanskih bubnjeva. On besno opali u zeleni abažur pod kojim se kockao.

Sala još više utonu u tamu. Revolveraš nogom odgurnu najbližu stolicu i krenu napred. Odgurnuo je i sledeću. Zatim je slobodnom rukom prevrnuo sto.

Kockar kao da je u zemlju propao!

– Holideje! Znam da si ovde... Izadi ako si čovek! Varao si me u kartama, probaj da budeš brži od mene!

Opet ništa!

Mel Svop nadlanicom obrisao znoj. U uglu, do njega dopre stenjanje ranjenog Blajta.

Zašto se Fulton ne pojavljuje? Šta se to dešava? Bio je siguran da će sve teći glatko, njegovi ljudi su bili postavljeni tako da imaju kockara na nišanu, a da ne pogode jedan drugog.

Desilo se da je jedna nedogorela cigareta preokrenula situaciju!

Mel Svop zamalo da nagazi na prestrašnog Treka Hogana, bankara. Preko glave je stavio obe šake i, skupljenih ramena, očekivao nove salve olova.

– Sklanjajte se! – dreknu na njega Svop. Hogan se samo još više skupi. Revolveraš ga prekorači i uperi kolt prema stolu za kojim se nalazio Dok Holidej.

– Znam da si tu! – viknuo je.

Ali, glas koji ga protrese, dolazio je sasvim suprotne strane.

– Mene tražiš, burazeru?

Nebesa! Mel Svop je ostao ukočen nekoliko trenutaka. Pretpostavljao je da se nalazi na nišanu. Nije želeo da učini bilo kakav nesmotren pokret. Lagano se okrenuo.

Ali, kockar je stajao bez svojih revolvra! U polusenci, kontura njegovog stasa podsećala je na senke iz fantomskih priča! Oba kolta su mu bila za pojašom.

– Čekam – dobacio je kockar i prekrstio ruke na prsa.

Svop skrenu pogled prema ulazu, ali, tamo kao da se zavesa skamenila. Bio je prepušten samom sebi. Njegov poker, odigran te noći bio je smrtonosan.

Gomila novčanica ostala je na stolu, obasjana oskudnim svetlima preostalih svetiljki kao mesečinom.

Svop stavi kolt za opasač i ispruži ruku.

– Šunjaš se kao mačka – primeti.

– Ne pričaj! Zvao si me, i evo me!

– Ne plašim te se! Ti si samo jedna obična priča... Legenda koju ću sada srušiti!

– Ako rečima hrabriš sebe, onda nastavi.

Nekoliko glava je nadvisilo površine nekih stolova.

Svop ponovo pogleda u zavesu. Učinilo mu se da se zanjihala. Ali, ništa više. Bio je u senci. Holidej nije video kako mu se dlan neprimetno spustio na dršku revolvera. Sada ga je imao!

Svop raskopča svoj plišani prsluk. Preko puta njega, čovek iz Džordžije je stajao kao uklet.

– Sad! – viknuo je Svop i istrkao revolver.

Dok je povlačio obarač, dok se satanski radovao svom pogotku, kada je već video prokletog kockara kako posrće i pada, Mel Svop je u neuhvatljivom trenutku trajanja primetio da su se kraje-

vi dugog kockarevog kaputa zaviorili u stranu. Zatim ga više nije bilo na onom mestu.

Grmljavina teških koltova ispunila je kockarnicu. Mora da se čula u celom Šeridanu. Ne, nije verovao da je to moguće! On je pucao, pa ipak... Munje su sevale s Holidejeve strane. Munje smrti!

Poslednji metak, Svop je ispalio u tavanicu s divljim krikom na usnama.

Povukao je za sobom najbliži sto i to je bilo sve što je učinio na svom putu u pakao...

Holidej nije uspeo da smiri napasnika ciljanjem u rame ili ruku. Bilo je i suviše mračno. A i Svop je suviše želeo njegovu smrt.

On obrnu svoje revolvere oko prstiju i stavi ih u futrole.

Istog trenutka zavesa na ulazu se razmače i propusti tri uperena kolta.

– Gore ruke, Holideje! Bez trikova!

* *

Kejzi Tibs se nalazio u holu „Slatkog kaktusa“ kada je iz pravca Fultonove kockarnice odjeknuo prvi hitac.

Zabavljao se, brojeći ih.

Bio je to vatromet dostojan divljenja. Računao je da će se potrošiti dosta metaka i krvi dok se savlada čovek kao što je revolveraš i kockar iz Džordžije.

Osetio je na sebi pogled Vika Vajlera, bivšeg železničkog telegrafiste koji je ovde radio kao portir do ponoći. Znao je šta sada misli, ali ga je pustio da se kuva.

Sigurno je očekivao da će šerif na prvi pucanj izleteti napolje da vidi ko to ometa mir u njegovom gradu.

– Ko se nadao kiši? – promrmljao je Tibs, otresavši pepeo sa cigare u pepeljaru od metala.

Vajler je gledao prema ulici i osluškivao. Imao je izduženo lice i brčice četvrtastog oblika. Od kose je imao samo još nekoliko bednih ostataka oko ušiju. Izgledalo je da se rado seća svog bivšeg poziva, jer je železničku uniformu zadržao i u hotelu.

– Zar ne čujete, šerife? – iskrenuo je Vajler glavu.

– Kišu? – upita Tibs. – Tiha, ali dosadna...

– Ne kišu, zaboga! Negde pucaju?

– Možda su gromovi? – mirno je konstatovao Tibs.

– Mene se to ne tiče, šerife, ali...

– Kakav bi ovo bio grad da se ne puca? – pitao je čuvar zakona u Šeridanu, ugasivši cigaretu. Napucao je usta, pa su mu nakostrešeni brkovi dodirnuli nos. – Uostalom, pogledaću šta je. Možda se Big Bendi opet naljoskao? Ko to zna?

– Možda – sumnjičavo se složio Vajler.

Kejzi Tibs je sporim koracima napustio hotel. Još uvek je neko napolju praznio svoje koltove.

Dok se ta kanonada čula, šerif je odugovlačio sa posetom Fultonovoj kockarnici. Zastao je u jednoj senci i zapalio novu cigaretu.

Zavladala je tišina. On produži dalje. Pretpostavljao je kakvu će priču čuti kada bude upao unutra.

Ali, zbog čega je potrošeno toliko metaka, ako je Fultonova klopka bila odlično postavljena?

Ako je Holidej uspeo da se brani, u najboljem slučaju, situacija je mogla da bude podjednaka. Zašto bi se on zaletao i uplitao na polovini puta?

Ponovo je zastao.

I, ponovo su odjeknuli pucnji. Video je kako iz saluna „Kariljo“ izlaze radoznalci na trem. Nije bilo vreme da ga vide. Ne još!

Grmljavina revolvera opet je umukla. Da li je najzad gotovo? Da li je to bio kraj svih nevolja sa Dokom Holidejem... ili tek početak novih?

Izašao je na ulicu, skrenuvši na sebe pažnju svojih sugrađana.

No, nije im dao priliku da mu postavljaju pitanja. Izvukao je kolt i žurno se uputio prema kockarnici. Nekolicina ga je pratila na odstojanju.

Okrenuo se. – Natrag! – naredio je.

– Zašto? – pobunio se jedan od njih, izdvajajući se. – Zar je tako opasno, šerife?

– Jeste! Tamo se kocka...

– Kockalo se uvek, ali se nije pucalo.

– Sada je drugačije, natrag!

– Zašto je drugačije?

– Zato što je tamo Dok Holidej! A gde je on, onda tamo ima i mrtvih! Ne želim da ih bude i među vama!

Pogledali su se.

– Zar taj prokleti kockar nije otišao?

– pitali su uglas.

– Nije!

– Trebalo je da ga oterate, šerife!

– Poslušaću vas... ukoliko ga neko od Fultonovih već nije sredio umesto mene. Zato ostanite na svojim mestima! Inače...

– Ionako je kiša – zaključio je neko.

Tibs produži dalje. Pedeset jardi od kockarnice ugledao je kako se na ulazu nešto komeša. Zatim je čuo rzanje konja, a odmah zatim tri jahača su odjurila na suprotnu stranu.

– Ne razumem – procedio je šerif za sebe.

Nekoliko časaka posle njih, iz kockarnice je izleteo Greg Fulton glavom i bradom.

Video ga je sasvim jasno. Vlasnik kockarnice je ispružio ruku i za jahačima poslao dva hica. Nijedan više. Onda je besno bacio „deringer“ na zemlju i okre-

nuo se prema ulici. Tada je ugledao Tibsa.

– Idi u pakao, šerife! – zaurao je i nestao s ulaza.

Čuvar zakóna u Šeridanu je po boji Fultonovog glasa zaključio da se desilo nešto neočekivano. Ušao je kroz širom otvorena vrata.

Fulton se nije nalazio u predvorju. Zavesa s ulaza u salu bila je sasvim sklonjena. Iznutra je dopirao oštar miris baruta.

Vladao je polumrak.

Kejzi Tibs je ugledao senke kako se pokreću i saginju. Sa leve strane, neko se dizao na stolicu ječeći.

– Šta se dešava ovde? – viknuo je.

– Svašta! – prepoznao je Fultonov glas. Vlasnik kockarnice izroni iz polusenke, bled i razbarušen. – Dva mrtva, šerife... Dva ranjena!

– A ovi ovde?

– Gosti koji su se zatekli...

– Ko je mrtav?

– Mel Svop. I Holidej...

– I Holidej? Ko ga je ubio?

– Ne znam... Ne poznajem ih.

– Njih? O čemu govorite, Greg? Šta se sve desilo?

Fulton se skljkao na prvu stolicu. Izgledao je smožden. Ni nalik na uglađenog, bivšeg kockara koji je sebi proricao bogatstvo i trijumfalan povratak u rodni Denver.

Kejzi Tibs se probi do okupljenih gostiju oko palog kockara.

– Odmaknite se! – rekao je oštro.

– Šerife – mucao je bankar Hogan – ovo je Holidej! Dok Holidej!

– Pa?

– Ali, mrtav je?

– Pa?

– Ali... nemoguće da je mrtav! To je Dok Holidej!

– Raziđite se...

Šerif je morao i rukama da gura ljude. Nerado su se pokoravali njegovom naređenju. – Svi napolje! – požurivao ih je Tibs. – Ne želim nikoga ovde. Svedočićete kasnije...

– Hoćemo, ali...

– Raziđite se. Ovde sada ja imam posla, a ne vi. Sačekajte napolju.

Malo kasnije, Tibs je ostao sam sa Fultonom u sali.

– Poslao sam po doktora – rekao je šerif, kada je video Fultona kako priklanja glavu na sto. – Gde je Blajt?

Fulton sleže ramenima. – I on je ranjen... tu je negde.

Tibs podiže oborene stolice i nagazi na Svopovu ruku.

Revolveraš je ležao širom otvorenih očiju, izrešetan kuršumima.

Malo dalje, video je kockara. Izgledalo je da spava. Čak je i oboren delovao opasno. Ležao je na levoj strani, a desna ruka mu se naslanjala na neizvučeni kolt.

Tibs se kolebao da li da pride ili ne. Prosto mu nije išlo u glavu da je sa Holidejem gotovo. Sasvim gotovo! Bila je to zbrka preteška za njegov mozak. Morao je da potraži objašnjenje od Fultona.

– Povratite se – prodrmao ga je. – Ispričajte mi šta nije valjalo?

– Nije valjalo ništa – procedio je Fulton. – Od početka.

– Zašto?

– Potcenili smo ga. Bio je pakleno brz. Nesavladiv!

Tibs ispruži ruku i njom opisa krug oko sebe. – A ovo? – upitao je, ispunjen gnevom. – Umesto da ispratite kockara, natovarili ste mi na vrat dva leša i pravi pokolj...

– A to nije sve – podiže Fulton glavu. – Ja sam opljačkan! Shvataš li? Došli su dok si ti šećkao po gradu, i opljačkali

me! I ne samo mene, sve su uzeli i od ostalih, sve sa stolova...

– Polako! – prekide ga Tibs i privuče jednu stolicu nasuprot vlasniku kockarnice. – Pričajte po redu... Video sam tri jahača da su uzjahali konje i otperjali. Ko su oni?

– To su bili oni...

– Rekao sam po redu.

– Do vruga i red! Zašto ne kreneš za njima?

Spolja se začulo komešanje. Šerif stade na ulaz i propusti samo doktora Kalagana. Ostalima je jasno stavio na znaenje da nemaju šta da traže unutra.

– Gde su ranjenici? – upitao je lekar poslovnim glasom. Njega nisu interesovali Fultonova sudbina, ni poreklo Tibsove zabrinutosti, ni razlozi pucnjave. Dabni Kalagan je navikao da viđa rane najrazličitijih vrsta i oblika. Otvorio je torbu na stolu, a onda se nagnuo nad Fusarijem. Počeo je da mu skida košulju. Za to vreme, Fulton je polako dolazio k sebi. Uspeo je da ustane, da zagladi kosu i maramicom obriše čelo. Čak je i kratu poravnio.

– Šta nije valjalo? – pitao je Tibs tiho.

Fulton ga povede do šanka. Tamo nije bilo barmena. On priđe polici i skide zapečaćenu bocu sa brendijem. Ruke su mu se neprimetno tresle.

Tibs odbi ponuđeno piće.

– Bila je igra – počeo je Fulton promuklim glasom – onako kako smo i očekivali. Holidej je dobijao, a Svop je počeo da vara i izaziva. Onda, kada je već bio uklješten, Holidej je bacio cigaru Svopu za vrat i pao sa stolice...

– Kako to? – trže se šerif. – Jeste li dobro videli?

– Ja ne – odmahnuo je glavom Fulton – ali su mi drugi ispričali.

– A vi, gde ste vi bili?

– U mene su uperili levorver...

– Čekajte! – prekide ga Tibs, osetivši da gubi glavu. – Ispričajte mi po redu, ako ste u stanju...

– To ti i govorim! Ono što se dešavalo unutra nisam video. Pričali su mi Hogan i ostali. Kockar je pao, pucao na Blajta i njega prvog izbacio iz igre. Zatim se oslobodio Fusarija, a Svopu se privukao iza leđa.

– Ubio ga je s leđa?

– Ne – s teškom mukom priznade Fulton. – Čekao je da se Svop okrene i da potegne prvi. Nažalost, svi su baš to videli. Sve je bila samoodbrana!

– U redu! – ponovo je prekinuo Tibs. – To mi je jasno, ali, drugi deo?

– Koji drugi deo?

– Onaj što je bio uperen na vas, do đavola! O kome je reč?

– Ušla su trojica... baš kada je Svop optuživao Holideja da vara. Jasno sam čuo. Tada su ušli... Hteli su unutra, pominjali su kockara, novac ne znam otkuda su znali sve to. Zatim je jedan od njih, grbavko, uperio u mene kolt. Ostali su posmatrali obračun sve dok Svop nije pao...

– A zatim?

– Zatim su upali unutra. Naredili su kockaru da ne pokušava ništa. Jedan od njih, jedan dugonja pegavog lica, opalio je u Holideja, ovako... Licem u lice. Pao je bez glasa. Nije mogao ništa...

– Dalje!

Fulton ispi drugu čašu i stavi zapušač na bocu. U obrazima mu se pojavi nešto prirodne boje. – Kada je Holidej pao, pegavko je iz njegovih džepova istresao sav novac! Pokupio je ono što se nalazilo i na stolu, uzeo je od Svopa tri hiljade dolara... Kada izračunam sve, mojih pet hiljada koje sam dao Svopu za igru sa kockarem, preselilo se u džepove tih lupeža! Opelješili su i Hogana, Markeša,

Kesidija. Oni su sami davali, misleći da može i njih ubiti!

– Dajte sada i meni – zatraži Tibs. Ne čekajući da ga Fulton usluži, on uze bocu, zubima iščupa zatvarač i naže. Crvenkasta tečnost mu nakvasi brkove i na bradi napravi mlaz. – Kako su izgledali? – upita.

– Taj pegavko, po tome sam ga zapamtio, zatim je jedan bio grbav. On me je držao u šahu. Treći je imao stomak, kao da je popio pola Jeloustona!

– Opis je jasan, Fultone... ali, po ovoj noći nemam nikakve šanse da ih nađem. Pogotovu ako su spremni na sve!

– Ali, tvoja je dužnost...

– Moja je dužnost da budem šerif, i to živ. Sutra bih možda mogao da skupim poteru, ali, noćas će kiša ionako izbrisati sve tragove.

– A moj novac? – na to pitanje Fulton nije dobio odgovor, jer ga je prekinuo uzvik doktora Kalagana.

– Samo jednog mrtvaca imate, šerife! Ovaj ovde je živ.

Tibs pretrnu. Odjednom je znao da se to odnosi na kockara.

– Ko je živ? – prenu se Fulton.

– Ovaj momak u crnom odelu...

– Znao sam – promrmlja šerif.

– Kako si znao? – zareža Fulton.

– Tako! Tog demonu ne može niko da ubije. Niko!

Bo Blajt i Lu Fusari u zavojima, tupo su sedeli jedan do drugoga. Fusarijeva glava se stalno zanosila, preteći da će opet utonuti u nesvest. U jednom trenutku, klonula je na Blajta, ali ovaj ga odgurnu sa povređenog ramena.

Doktor Kalagan je uspravio Holideja i posadio ga na stolicu. – Pucali su u srce – reče. Izvukao je šaku ispod kaputa i pogledao je. Bila je krvava. – Do vraga, kako je onda živ? – uzviknuo je Tibs.

– Ovo ga je spaslo – odgovorio je Kalagan i podigao uvis žućkasti sjajan predmet. Bila je to pozlaćena tabakera!

– To? – namršti se Fulton. – Kako je moguće...?

– Ni ja nisam pametan – slegnuo je ramenima lekar. – Po meni, mora da je pucano malo iskosa. Metak je udario u metal, skrenuo sa putanje i samo očešao kožu i malo mesa. Mislim da će se brzo osvestiti...

– Baš lepo! – ironično zaključio Tibs.

– Možda ne biste želeli da se osvesti? – upita Kalagan.

– Taman posla! – odgovorio je šerif.

Opet je u predvorju nastala gužva. Pre nego što je Tibs stigao da interveniše, na ulazu je već stajao Slim Kranajak, urednik „Trube Šeridana“. Lice mu je bilo mokro od kiše, ali, prilično uzbuđeno i zadovoljno. – Šerife, ne možete me sprečiti da uđem – rekao je i preko Tibsovog ramena ugledao doktora nagnutog nad Holidejem.

– Ometaš istragu, Slime! – opomenuo ga je šerif.

– Ja? Nećete ni osetiti da sam tu – smeškao se novinar. – Uostalom, ne izgledate kao neko ko se pretrgao prateći tragove. Da li sam u pravu? Da čujem vašu priču?

– Nećeš ti čuti ništa od mene!

– Imam napolju nekoliko dobrih sve-doka – pokazao je novinar iza sebe – ali, čitaoci vole da pročitaju i vaše ime.

– Nećeš me na to uhvatiti.

Kranajak je bio punačak ali, živih pokreta. Možda je imao oko pedeset godina, i to vrlo sumnjivih. Naime, njegova vesela, istraživačka i nemirna priroda činila ga je mlađim nego što je priznavao da jeste. U Šeridanu se nalazio punih osam godina i važio je za najupućenijeg građanina. Znao je ponešto više i od samog šerifa ili sudije. Poznavao je pravo,

znao je napamet sva lica sa poternica, mnoge biografije imao je u malom prstu, pa su njegovi članci, takođe, važili za veoma verodostojne i proverene. Nije želeo da putuje po nevremenu u najza-bitija mesta pokrajine ako je trebalo na svetlost dana izvući neku dobru priču.

– Izbaciću celu prvu stranu – rekao je.
– Naslov bi mogao da bude „Pet karata za život“. Slažete li se, Greg?

– Idite do đavola!

Kranajak nije izgledao uvređen. Pogledao je Fusariju, Blajta okrznuo pogledom mrtvog Svopa, zavrteo glavom. a onda prišao Kalaganu.

Tog trenutka je Holidej otvorio oči. pošto mu je doktor pod nos podneo neku bočicu.

– Preživeće? – upitao je novinar.

– Može da hoda, čini mi se.

– Kako znate?

– Po pogledu. Čeličan je i prkosan. Ima ljudi koji naprosto prkose svojim ranama i sudbinama. Uništavaju sebe, a ipak su neuništivi.

– Znate li ko je to?

– Znam samo da je lakše ranjen. Ostalo pripada Tibsu.

– To je slavni Dok Holidej...

Ali, Kalagan je već zatvarao svoju torbu. On je obavio svoje. Nijedan ranjenik nije bio za postelju, samo za mirovanje. Što se Svopa tiče, njega su mogli da odvedu pogrebniku Masonu.

Kranajak je ostao pored kockara. On je o Fusariju, Blajtu i Svopu znao skoro sve od trenutka kada ih je Fulton doveo iz Kristobala.

Ali, večna zagonetka za njega bio je Dok Holidej!

Pozlaćena tabakera, izrovana zrn timer Vina Haklija, ležala je na stolu. Kockar ju je pogledao i shvatio.

– Možete da govorite? – naže se Kranajak prema njemu.

– Da – tiho se odazva kockar

– Odlično! Ja sam iz „Trube Šeridana“ i voleo bih da čujem vašu verziju, mister Holideje. Šta kažete na sve ove događaje u kockarnici?

Džordžijanac stavi ruku pod kaput. Napipao je provizoran zavoj i malo vlažne krvi pod prstima. Nije ga previše bolelo, ali, nije želeo da ustaje naglo.

Kraj ulaza, Greg Fulton je posmatrao salu koja je važila za nešto najbolje uređeno u Šeridanu. Istina, meci joj nisu nautili mnogo, ali bilo je tu razbijenih svetiljki, oštećenih stolova i zidova polomljenih stolica. U početku je mislio da će ga ovaj slučaj upropastiti. Niko mu više neće zaviriti u kockarnicu. No, vreme će pokazati suprotno. U stvari, stari kockarski lisac nanjušio je da bi ovo mogla da bude i odlična reklama!

Dolaziće ovamo sa svih strana da vide mesto na kome se čuveni kockar borio i u kome je pao! Možda prvi put u svome životu bio je oboren od metka. Fulton se čak nosio mišlju da prepravi samo abazure. Rupe na zidu od metaka i bar jedan izrovani sto mogli bi da ostanu kao dokaz da se tu neštedimice pucalo i prolivala krv! A ako Kranajak napiše ono što je naumio, samo će mu pomoći. I, Fulton je odjednom počeo da se osmehuje.

Kejzi Tibs ga je posmatrao kao da je pomerio pameću. Uzalud je lupao glavu da dokuči kakva je to lepa misao spopala Grega Fultona u trenutku kada su mu po kockarnici vršljali revolveraši i odneli novac i njemu i gostima?

Doktor Kalagan je bacio oko sebe poslednji pogled pred odlazak.

Bo Blajt je već imao bistre oči, nije znao kako da se ponaša. Mel Svop je bio mrtav, pa je time i njegov opstanak u Šeridanu doveden u pitanje. Fulton sigurno neće biti zadovoljan ishodom. Njegovi „andeli“ nisu bili dorasli đavolskom

kockaru. Lu Fusari je imao težu ranu ali, ne toliko opasnu da ne bi mogao sebi da priušti lečenje u hotelskoj sobi, umesto u improvizovanom previjalištu doktora Kalagana.

Holidej je hteo da ustane.

– Bilo bi poželjno da mirujete bar ovu noć, mister – preporučio mu je doktor Kalagan.

– Mirovaću na onom svetlu, doktore – odgovorio je kockar.

– Kako hoćete...

Urednik „Trube Šeridana“ nije odustajao od priče iz Holidejevih usta. Pratio ga je u stopu. – Šta ćete sada da uradite? – nasrtao je na Doka. – U pitanju je vaš novac... Veliki novac! Neki kažu da su odneli samo iz vašeg džepa preko trideset hiljada... Je li to tačno?

– Verovatno su oni brojali bolje od mene – odgovorio je Dok i uputio se prema šanku.

– Da li ćete krenuti za njima?

– Ne žuri mi se...

– Zar ste toliko bogati?

– Ne, već pospan.

Kranajak je beležio svaku reč. U pisanju nije stigao ni čestito da poleda Holideja, čije je bledilo postajalo sve uverljivije.

Džordžijanac dohvati bocu iz koje su već pili Fulton i šerif. Dok je slivao tečnost u svoja ionako okrnjena pluća, s nekom pobožnom nežnošću, držao je pozlaćenu tabakeru. Spasla mu je život. U stvari, prvi put te noći, u Šeridanu, našao se licem u lice sa smrću. I, prvi put poverovao da je kraj.

Dok su mu ruke bile malo izdignute, nije slutio da će pegavko, koga se sećao još iz Pueblo Bonita, hladnokrvno da ga ustreliti! Pao je, udaren metkom kao oprugom. Oni pak, sa svoje strane, nisu ni slutili da će ga imati na vratu. Njega i

njegove koltove, koje je za šankom zagledao sa magičnom ljubavlju.

– Gonićete ih – sa sigurnošću je potvrdio Kranajak. – Osećam! To mogu da zabeležim kao tačno, zar ne.

Prilazio im je šerif Tibs. Kranajak se okrete prema njemu. – Optužujete li Holideja za nešto, šerife? Kakav je vaš odnos prema svemu ovome? Hoću vašu zvaničnu izjavu...

– Pričekaćeš na to – odbrusi mu Tibs.

– Imajte na umu da sam ja javno mnjenje, šerife – upozori ga Kranajak – i da možete imati loše posledice ako budete neljubazni.

– Pretiš mi, Slime?

– Samo upozoravam. Mislim da je ta zvezda dosta slatka da bi je dao nekom drugom zbog antipatije prema meni.

Tibs htede da nešto ponovo odseče, ali se savladao. U nečemu je novinar bio u pravu. „Trubu Šeridana“ čitali su ne samo u ovom gradu, već i u okolnim naseljima. Rančeri su specijalno slali momke da im donešu novi broj, i Kranajakov uticaj nije bio za potcenjivanje. Naprotiv! On mu okrete leđa da bi poželeo kockaru da što pre ode.

– Ne bih voleo da ostanete još jednu noć ovde, mister – rekao mu je kroz zube. – Nadao sam se da ćete doneti nevolje. I, bio sam u pravu. –

– Imate li veze s tim, šerife? – upitao je kockar.

– Ja? Na koji način?

– Nije vas bilo dugo.

– Kako to mislite?

– Pucanje je prilično potrajalo – nasu on sebi jednu čašu brendija – i dobar šerif bi se vrlo brzo našao u centru događaja, a ne na repu.

– Pazite šta govorite...

Kranajak se smeškao i zapisivao.

– Imam utisak da mi je pripremana klopka – rekao je Holidej s nemarnošću

u kojoj se nije dala naslutiti srdžba – Fultonovi ljudi napravili su trougao oko mene. Zar to niste znali?

– Ne, zašto bih?

– Zar vam Fulton nije rekao ništa? Prijatelji ste?

– Ja biram prijatelje, mister Holideje – ukruti se Tibs.

– Svakako, neprijatelji se odmah vide.

– Rekli su mi da je Mel Svop bio izazvan, jer ste varali?

– I vas varaju... ti koji to govore.

– Ispada da ste nevini? U svakom slučaju, ubili ste čoveka. U samoodbrani, zar ne?

– Ne vidim ko bi mogao da tvrdi suprotno? Vi niste bili tu. A ni Gref Fulton.

– Ipak, poslušajte moj savet. Odlazite! Svedoci na koje se oslanjate, mogu već sutra da promene iskaz. Na vašu štetu.

– Ne zanima me. Otići ću kada budem hteo.

– Rekoh sutra – procedio je Tibs.

– U vaše zdravlje, šerife – podiže kockar čašu.

Kejzi Tibs se besno okrete. Zatim se vrati i zapreti rukom. – Dosta mi je i vas i karata. Ne želim da u Šeridanu podižemo novo groblje. Ili ćete otići, ili...

– Ili?

– Ili ću vas ja lično izbaciti!

Holidej odloži čašu. Njegov pogled kao iz mrtvih vraćen, blesnuo je ledenim odsajajem. – Voleo bih da vidim kako – izustio je.

Šerif nije na to mogao da odgovori. On je bio bez pomoćnika i bez podrške. Uzdao se u Fultona i njegove proverene revolveraše, ali taj plan je propao. Zaista, kako bi ga isterao? Čovek na koga su lupeži naletali kao mušice na svetlo, te noći je branio svoj život. Šerif je to znao. A znali su i ostali: od Fultona pa do bankara Hogana koji je ostao u sali. Mel Svop nije položio ispit, dozvolio je da bu-

de brzoplet i neprecizan. Ali, uslugu šerifu učinili su Vin Hakli, Čip Vanstok i Brjuš Laki. Mислеći da su okončali Holidejev život, odjahali su s njegovim novcem put podnožja Big Horna.

Iskusni novinar, Slim Kranajak nije se dao prevariti. Mirnoća kojom je Holidej podneo gubitak svoga novca i pucanj u srce izbliza, bila je samo varka. Čovek iz Džordžije odjahaće za njima. Verovatno u zoru. To je mogao da napiše mirne duše na prvoj strani svog lista.

*

Kiša je preko noći isprala prethodni užareni dan. Jutro se pomaljalo svežije, a dan topao ali ne i vreo dizao je maglu iz dolina i uskovitlavao ptice. Šeridan je uzimao dah, ulice su bile pluća po kojima su ljudi, kola, suncobrani i šeširi i jahači predstavljali krug mehurića.

– Ne verujem da su ovde – kazao je Dip Denver dok su jahali glavnom ulicom.

– Tek smo došli – odgovorio je Tedi Monahan.

Kvajlovi progonitelji nisu uspeali ni u Devilstonu da napipaju trag čoveka i žene. No, Šeridan je u svakom slučaju bio njihov cilj. Posle bespuća i jazbina, prašine, znoja i kiša, grad im se činio kao iz bajke. Elegantni Monahanov kaput uz struk izgubio je svu svoju otmenost. Sada je bio nabran, prljav, a čizme se nisu ni videle od prašine. Nekada obično utegnūt i samouveren, bogataš iz Dikinsona, Dip Denver, podsećao je na skitnicu.

– Ako su ovde, videće nas – mrmijao je Denver.

– To ne bi bilo loše.

– Kako? Pa, pobeći će...

– Ne verujem! Možda ne bi bilo loše da se razdvojimo?

Denver žmirnu očima kao da mu smeta sunce. – Ne razumem?

– Ako su ovde, videće samo vas. Mene ne poznaju. Moraju otkriti svoje namere...

– Znači, da budem mamac? A ako imaju nameru da me smaknu?

– Neću biti daleko – osmehnuo se detektiv – možda dvadesetak jardi.

– To je predaleko kada je u pitanju strelac tipa Edija Kvajla. Uostalom... slažem se. – On proveri Kolt. Monahan obriša cvikere, iz torbe izvadi svoj opasač pa se i on obezbedi oružjem. Odmah je izgledao drugačije. Pristajao mu je, uprkos naočarima i smešnoj bradici.

– Proći ćemo skroz – predloži detektiv – i naći ćemo se kod onog saluna gde piše „Kariljo“.

– U redu, ja idem napred.

Denver je pustio svog konja da ga vodi laganim hodom kroz prepodnevni metež. Nekoliko rančerskih kola grupisalo se oko velike drvene barake. S druge strane, kraj ograde koja je služila za koral, nalazilo se nekoliko besposlenih momaka. Nešto su čekali i zagledanjem krava iza ograde prekraćivali vreme. Mimolazili su ga ili prestizali jahači, tremovima su hodali ljudi u parovima ili sami. Zastajkiivali su dok su pozdravljali jedni druge ili pravili prolaze damama u dugim suknjama i šeširima. Najviše ih je bilo kraj stubova, ispred saluna i trgovina. Mnoštvo konja je tog dana bilo vezano za prečke.

Ali, ništa slično Kvajlu ili snahi nije se ukazalo na vidiku. Bacao je poglede na prozore, nadajući se da će im otkriti lice makar i za trenutak. Uzalud! Ako je dama poput Elizabet Denver poželela da se pošteno odmori i iskupa, onda je to mogla da učini jedino u hotelu „Slatki kak-

tus“. Naravno, ako je uopšte stigla pre njih. Dip nije izdržao. Sjahao je ispred hotela, ne tražeći pogledom Monahana da li ga prati ili ne. Malo je šakama stresao prašinu sa sebe, ali, to je bilo nedovoljno da se popravi utisak. I samo njegovo lice obraslo bradom i kosom izazivalo je podozrivost. Pa ipak, nije imao izbora.

U holu je, kao i na ulici, bila gužva. Činilo se da čovek za pultom vodi ogorčenu borbu da ubedi ljude kako u „Slatkom kaktusu“ nema više nijedne slobodne sobe! Nisu mu mnogo verovali.

Denver se prišunja.

Viku Vajleru koji je od jutros bio na nogama, ali i na kraju strpljenja, nudili su novac, pretili, molili, ali, on im zaista nije mogao pomoći. Širio je samo ruke i odmahivao glavom. Čak ga je i glas izdavao. Na kraju su ga, jedan po jedan, ostavljali. Među poslednjima bio je jedan mladi par, momak smešno obučen u neko karirano odelo, držao je u jednoj ruci kofer, a u drugoj ženski suncobran. Njime je, valjda napolju zaklanjao svojoj pratilji glavu od sunca! Dok je on objašnjavao neumoljivom Vajleru da su na proputovanju za Bilings, da su im očevi poznati ljudi, da imaju uticaja i veze, i da će platiti koliko on zahteva, devojka je stajala mirno po strani i s dosadom iščekivala ishod ovog razgovora. Bilo je očigledno da će pobediti Vajler. Mladić se, uskoro, zajapuren odvojio od pulta i prišao devojci. – Ništa – procedio je. – Znala sam – slegla je ona ramenima. – Nisi sposoban da nađeš sobu... a poveo si me na medeni mesec kroz predele koji će biti uzbudljivi.

– Naći ćemo nešto...

– Nešto? Ja neću nešto, dragi moj Kamele! – Ona istrže iz njegove ruke suncobran i uputi se prema velikoj fotelji pored prozora. Sela je i stisnutih usta iscedi-

la iz sebe. – Ne mrđam odavde dok mi ne obezbediš sobu! – rekla je, ne želeći čak ni da ga udostoji pogledom. – Sramota da kćerku Vilijama Čestera ponižavaš po nekim jazbinama!

– Ali...

– Rekla sam. Ne pokrećem se odavde. Hoću sobu! I to ovde, a ne u nekom poludivljem salunu!

Mladić se bespomoćno okrenuo oko sebe. Ugledao je Denvera. Pošto je i ovaj, pukim slučajem čuo razgovor i bio mu najbliži, on spusti torbu i priđe mu. – Mister, ja... Nisam odavde, ali ako biste mi pomogli.

– Da?

Činilo se da momak nije u stanju da se okrene prema svojoj saputnici. Kao da je na sebi osećao njen pogled poput uboda kopljem. – Ovde nema sobe, sve sam pokušao. Ali, recite mi bar neko pristojno mesto gde bih mogao da se smestim sa Mildred...

– Svako mesto koje joj ponudite, obećava vam da će se loše završiti po vas – rekao je Dip.

– Kako?

– Vaša Mildred je besna i izbacice vas iz sobe.

– Lako ću za sebe, samo da njoj ugodim.

– U tome i jeste problem – zabavljao se Denver. Posle dugo vremena, posle toliko dana i noći jahanja i napregnutosti, osetio je da mu se nervi opuštaju. – Ne razumem vas, gospodine? – rekao je mladić.

– Ovde sigurno ima mesta za spavanje, ali, nisu tako otmena za damu.

– To da, ali... Danas nema nijedno prevozno sredstvo prema severu. Moramo prenoćiti.

– Neka ona ostane ovde, a vi tražite.

– Bojim se da joj se neće svideti to što nađem, ako uopšte nađem.

– Onda je povedite sa sobom.

Mladić je otvorio usta, ali, nije uspevao da progovori. – Ali, čuli ste je? – skoro je zavapio. – Neće ni da se pomakne odavde!

Denver se nasmejao. – Neće? – pitao je ironično. – Da sam ja na vašem mestu našao bih načina da je pomerim.

– Ali...

– Dogod joj popuštate, ona će vam komandovati, dragi moj Kamele... tako se zovete? I biće vam sve gore. Zašto joj jednostavno ne uvrnete ruku i povučete je, naredivši joj da zaveže?

– Ja?

– Da, vi! A kasnije, u krevetu, objasnite joj da se vi niste udali za nju nego ona za vas. I neka ponovo zaveže!

– Ali... ona bi pobesnela?

– Zato prvo pobesnite vi! Ona se toga posle neće setiti...

Nekoliko trenutaka momak je zurio u Denvera i kao da je za to vreme u sebi „vario“ strančeve reči. Činilo se da mu se dopadaju! – Neka sam proklet... – progundao je.

– Naravno, i opsuje ako vam je volja! – dodao je Dip. – Mislite da će uspeti? – Garantujem vam! – Nasmešio se, zavrteo glavom i vratio se. Njegova saputnica bila je okrenuta na sasvim drugu stranu. Nije želela da ga udostoji ni prezrivim, a kamoli nekim drugim, blažim pogledom. On uze torbu, a iz njene ruke istrže suncobran. – Hajdemo, Mildred! – pozvao ju je. Čutala je i samo jače stisnula usta. Mladić se malo okrenuo prema Dipu, ali, to je bilo više instinktivno. – Hajdemo da tražimo sobu...

– Rekla sam ti, Kamele! Hoću ovde sobu! Ovde!

– E pa, nećeš! – zgrabio ju je za ruku i povukao. Ona ciknu, izbezumljenog izraza. Nije se tome nadala, jer ju je za bolelo.

– Dobro vaspitana dama ne ciči – opomenuo ju je.

– A ti? Ti si... ti si...

– U redu, draga, jesam. Ali, moramo naći sobu. – I on je gurnu ispred sebe.

– Šta ti zamišljaš? – tresnula je nogom o pod. – Da se više nisi usudio da me takneš, ti...

On zamahnu suncobranom. Pokrila je glavu rukama i brzo pošla napred. Lice joj je ispisivalo nevericu i očajanje. Nebesa, pa, to nije bio Kamel! Ne, to su demoni ušli u njega!

Bila je to neobična scena: momak u smešnom kariranom uzanom odelu suncobranom je terao ispred sebe tankostruku ženu.

Vik Vajler je prestao da briše svoje oznojeno lice. Jedan trenutak i on je bio obuzet scenom u holu. Goštiju više nije bilo, posle nedavne galame i lupanja o pult nastupila je tišina. – Kakav dan! – huknuo je Vajler.

– Da, puno je sveta napolju – složio se Dip.

– Tako je uvek kada je „Dan strelaca“.

– „Dan strelaca“?

– Ne znate? – sumnjičavo ga pogleda Vajler. – Zar vi niste došli na takmičenje?

– Ne! O čemu se radi?

– Jednom godišnje, ovde u Šeridanu je pravo strelašte. Takmiče se svi koji misle da mogu da budu majstori sa koltom. Gađanje je u tri dela: boca, meta sa brojkama i dolar u vazduhu.

– Zaista? Možda bih i ja mogao da pokušam...

– Nagrada je lepa. Za najboljeg, tri hiljade dolara! Samo trenutak... I vi tražite sobu?

Dip se nasmejao što je mogao bezbrižno. – Mogu ja i sa sedlom pod glavom – rekao je. – Znam da nemate ništa, ali... možda biste mi pomogli na drugi način?

– Kako?

– Mogu li da vam se poverim?

– Nadam se da nije nešto opasno? Šta se desilo?

Denver se sasvim približio Vajleru. – Oteli su mi ženu – rekao je tiho. Čovek se izmače, da bi bolje osmotrio sagovornika. – Oteli? – ponovi. – Ne izgledate baš tužni, mister?

– Pa, ne želim da se to primeti – slegnuo je ramenima Dip. – Neko bi se radovala da mu otmu ženu, ali, ja ne... Moja je i suviše lepa da bi pripadala drugome.

Vik Vajler spusti pogled na Denverove čizme, a onda na košulju i šešir. – Ne gledajte na to – shvatio je Dip. – Namerio sam obukao najgore odelo. Imate dvadeset dolara ako dobijem pravo obaveštenje.

– Ne znam da li imam takvo obaveštenje za vas, ali...

– Ako je ovde odsela, mora da ste je zapazili. Žena je lepa, razumete? Zaista lepa. A čovek s njom može da bude mojih godina, možda i dva puta stariji, ko zna...

– Kako? Nije mi jasno...

– Tip se prurušava – objasni Dip. – Ima lažne kose, brade, brkove... Shvata te? Ali, žena je upadljiva. Ima li takve ovde?

Vajler je razmišljao nekoliko trenutaka. – Na žalost – odmahnuo je glavom – hotel je pun momaka. Samo dve žene su gore, sa svojim muževima. Rančeri su, mister, iz okoline. Poznajem ih.

– Nijedna druga?

– Ne, na žalost... Žao mi je.

– Pa, bar znam da je ovde ne tražim – rekao je Denver i tutnuo u Vajlerovu ruku pet dolara.

*

Kada je izašao na ulicu, Monahana nije video. Denver uzjaha konja i produži do samog kraja glavne ulice. Odatle je počinjao deo naseljen krovinjarama i barakama, s obiljem žute zemlje, koja je krčena i prokopavana za budući krak glavne ulice. Vratio se natrag. Ispred saluna „Kariljo“ ugledao je Tedija Monahana. Sedeo je u stolici za ljuljanje i prelistavao jednu od svojih knjižurina. Baš je izabrao vreme za čitanje!

– Mislio sam da ste iza mene – dobio mu je prekorno Denver, napuštajući sedlo. Monahanova kobila je zarzala, dočekujući Denverovo kljuse kao starog, dobrog poznanika.

– Zar nisam? – odgovorio je Monahan, ne dižući oči sa stranice.

– A zar jeste?

– Bili ste u „Slatkom kaktusu“. Razgovarali ste sa nekim momkom... i sa starim iza pulta. Dali ste mu novac.

Denver pljunu u stranu. – Do vraga, gde li ste samo bili pritajeni? – upitao je, zadivljen činjenicom da Pinkertonov agent ume da bude nevidljiv. Monahan sklopi knjigu. Kada se okrenuo prema Denveru cvikeri su mu blesnuli na suncu takvom silinom da je zaslepio. Široki trem „Karilja“ imao je mesta i za prolaznike i za goste koji pozele da opruže noge u jednoj od četiri stolice za ljuljanje. – jeste li nešto saznali? – upitao je detektiv.

– Ništa! Nisu u hotelu.

– Da li je uvek ovako u Šeridanu? Zar je neki vašar?

– „Dan strelaca“ rekoše mi. Takmičenje u gađanju. Možda će i Kvajl okušati sreću? Možda je ostao bez novca, a ovo je šansa da zaradi tri hiljade dolara...

– Možda!

Denver se spusti u stolicu, protežući listove nogu, koji su mu izgledali zamrli. – Ovako sedeći, ne možemo da napredujemo – nervozno je primetio. – Zašto ne? – smeškao se Monahan. – Ja ovde vidim mnogo štošta. – Da, samo ne ono što nama treba!

– Mislite? – Zvuk detektivovog glasa opomenuo je Denvera da ovaj nije sedeo samo da bi listao svoju knjigu. Nešto je imao na umu. Ma koliko izgledao jednostavan u razgovoru i ophođenju, Monahan je imao svoje neobjašnjive načine da nanjuši trag ili pravu misao.

– Šta vam sada to znači? – upitao je Dip.

Monahan spusti glavu na naslon stolice i počeo da se klati. – Zabavljao sam se malo posmatrajući preko puta – rekao je.

– Šta?

– Prodavnicu oružja. Ima lepih modela. Mislim da se tu može kupiti puška sa dvogledom. Razumete?

– Ne – priznade Denver. Skinuo je svoj „stetson“ i namestio ga na koleno. – Ali, sigurno niste to hteli da mi kažete?

– Nisam! Posmatrao sam jednog starca. Ušao je unutra i dugo se zadržao. Verovatno bira ono što mu odgovara.

Dip je sumnjičavo pogledao u detektiva. Da nije malo „pomerio“ od sunca? Ili ga naprosto zavatlava?

– Starac? Oružje? Znao sam da ste čudni, ali, da ste toliko...

– Čudan neki starac – nastavio je Monahan. – Seda kosa, poguren, kašlje... a ruke kao u mladog čoveka. I još nešto, ne slaže se boja kose sa bradicom. Kosa gore seda, bradica crna! Čudno, zar ne?

Dip Denver je pokušao da pronikne u detektive misli. – Nije mi jasno...

– I, otkuda star čovek u čizmama sa visokim potpeticama? Mogao bi vrat da slomije, eh?

Denver je ćutao, utonuo u razmišljanje. Onda je naglo podigao glavu. – Nebesa! – dreknuo je i skočio. – To je Kvajl!

Monahanova ruka natera ga da ponovo sedne.

– Još je tamo? – obliven gnevom i rumenilom upita Denver. – Ubiću ga!

– Samo polako – posavetova ga Monahan. – Ako je to naš čovek, onda neka nas odvede do... žene.

– Ima li crni kaput?

– Ima!

– Cilinder?

– Da, tako se može nazvati.

Debele, široke Denverove usne se razvukoše u pakostan smešak. – Tu su, dakle – prošaputa. – Tu su...

– Pretpostavljam.

– Gde li je samo ostavio Elizabet? – vrpoljio se Denver na stolici. Šešir je ponovo stavio na glavu i natukao ga do samih obrva. Senka mu je padala do usta. – Samo dok je vidim! Dok je vidim i pogledam je u oči...

– Evo ga – preseče ga Monahan. Denver se ukruti. Nije bilo sumnje. Edi Kvajl je došao u Šeridan, možda samo nekoliko časova pre njih! Prvo što je pomislio, bila je Elizabet. Da li je uopšte postojala mogućnost da su spavali zajedno? Istina, oboje su na svoj način bili lupeži, ali, razlika u fizičkom pogledu bila je za pet klasa na strani njegove bivše snahe. Sve je moguće, sve! Mogla ga je paliti svojim telom. Ako je to učinila, Kvajl će biti spreman na sve. Prerušen u starca, nosio je pod pazuhom dugačak paketić. Na izlazu se okrenuo nekoliko puta levo i desno.

– Šta li je uzeo? – tiho se pitao Denver.

– Verovatno pušku sa dvogledom.

– Za šta će mu?

– Za vas. Očigledno vas, ali, tek kasnije. Izbegavajte ulicu.

– Prokletstvo, mora da su se negde smestili?

– Videćemo...

*

Prvi put posle toliko vremena, Elizabet Denver je spavala u pravoj postelji, spokojna kao nikada. Istina, to nije bio komfor kao u Dickinsonu, ali, bar je bilo čisto. Nalazila se u velikoj sobi pansiona „Evropa“. Vlasnica je bila jedna Holandanka, koju je u Kaliforniji pronašao Ben Banister i odveo čak u Vajoming. Kada je umro, žena je umesto saluna napravila pansion sa sobama za prenoćište i večerom. Ljudi su zazirali da uđu u tu vrstu hotela gde je vlasnica žena, a gde se nije točilo piće niti se igrao poker. Navike su se kasnije promenile, s obzirom da je kuhinja u „Evropi“ bila najukusnija u gradu. A kada je „Dan strelaca“ onda se ne bira mnogo. Srećom, Edi Kvajl je sa ženom došao kasno u noć i našao slobodnu sobu. Ujutru se sve već bile popunjene. Ajovljanin je ostavio ženu, zaključao vrata za sobom i otišao u grad da obavi posao. Prozor njihove sobe gledao je na reku. Ulica se nalazila s druge strane, pa buka nije dopirala do njihovih ušiju.

Razgolićena, Elizabet je odbacila sa sebe pokrivač i potražila haljinu koju joj je Kvajl kupio uz put. Nije bila nešto naročito, ali za promenu, mogla je da izgleda kraljevski. Dok ju je nameštala na sebi i raščesljavala kosu, čula je kako se u vratima okreće ključ. Edi Kvajl je ušao unutra i s ulaza još bacio lažnu kosu i brkove. Lice mu je bilo smrknuto, ali ne i mnogo uznemireno. – Nešto se desilo? – upitala je žena. – U životu se svašta dešava, draga – odgovorio je i stavio paket na sto. Zatim ga je razvio

i podigao uvis novu pušku. Bio je zadovoljan. Zatim je namontirao dvogled i okrenuo cev prema ženi.

– Nije baš duhovito, dragi... – kazala je ona, okrenuvši mu leđa.

On prenese cev na prozor. – Ovo može precizno da gađa i na sto jardi – reče.

– Zar ćeš danas pucati na nekoga? – dobacila je, tek da kaže nešto.

– Izgleda. Mogla bi i da se pakuješ.

Pogledala ga je, misleći da mu je do šale.

– Zašto?

– Prate nas! – Još je držao na oku dvogled.

– Ko? Nije valjda...

Kvajl klimnu glavom. – Da, baš on. Mislim da me je prepoznao. I, nije sam. Vodi sa sobom nekog cvikeraša.

– Govoriš li o Dipu?

– Zar ima još nekoga ko jurca za tobom? – slatkim glasom je upitao revolvieraš. Zatim je odložio pušku i prišao ženi. Nekoliko trenutaka je stajao nad njom, a onda ju je zgrabio za mišice i skoro odigao sa poda. Ona je zgrčila lice od bola. – Slušaj – prasnuo je – ti si moja! Moja i ničija više! Ako bude smrt, biće za oboje, ne za mene ili samo za tebe. Za oboje! – Izgledao je kao sumanut. Oči su mu se cakilile, a usta talasala između slogova, kao živi pesak. – Moja si zauvek – zaurao je.

Nije više mogla da izdrži stisak njegovih prstiju. Uspela je da ispruži stopalo i da ga pogodi među butine. Kvajl jeknu i razrogačenih očiju je ispusti. – Budalo! – povikala je i bacila kosu s obraza. – Mene ne možeš silom zadržati uz sebe... ako ja to neću! To neka ti bude jasno. I ne preti mi smrću... ne bojim te se.

Sada se on cerio. – Znam, ti me voliš – kazao je sarkastično. – Sve dok ne

upadnemo u nevolje. A onda ćeš izabrati stranu koja te može spasti.

– Siguran si u to?

– Zar ne bi trebalo da budem? Uostalom, sa mnom si i lepo mi je. Ništa mi posle tebe nije važno.

– Onda je sve u redu, Edi.

– Obuci se!

– Ovo? – pokazala je na haljinu.

– Svejedno mi je. – Samo da ne budeš gola dok te gleda dever. A gledao te je, zar ne?

– Ljubomorani si? – smeškala se.

– Jesam!

– Nemoj... on je za tebe nula. I ne samo on... – Pomilovala ga je po licu i hitro izmakla ispod njegovih ruku. Kvajl napuni pušku mecima, a onda proveri opasač i kolt ispod dugog kaputa.

– Gde je Dip? – pitala je žena.

– Pratili su me izvesno vreme, a onda sam im izmakao u jednim kolima.

– Kako to?

– Između mene i njih prošla su kola s arnjevima. Uskočio sam i tako zaobišao put. Oni su ostali kao budale na ulici. Ipak će me naći...

Ona dođe do njega i obgrli ga rukama. – Bežimo li? – pitala je. – Zar ovo nije prilika da se rešimo gonioca jednom za svagda?

– Jeste, prilika je!

– Zašto je ne iskoristimo?

– Naravno da hoćemo!

Njene oči zasvetleše. – Ti si pravi čovek, Edi. Možda mi u ovom trenutku ne veruješ, ali, iskrena sam kada ti to kažem.

Kvajl sleže ramenima i stavi svoj legendarni cilindar na glavu. Ovoga puta iznosio je napolje svoje pravo lice, bez perike i maski. Našli su se u hodniku. Ali, umesto da je povede stepenicama prema izlazu, revolvieraš ju je povukao

prema sobi preko puta. Zastala je iznenađena. – Ali, šta to činiš?

On nestrpljivo pokaza na vrata. – S ove sobe prozor gleda na ulicu. Hoću da budem iza tog prozora i da te vidim...

– Mene?

– Da! Ti ćeš izaći na ulicu. Denver te mora videti i prići. A ja ću onda nastupiti...

– Tako si zamislio? – rekla je sa sumnjom u glasu. – A ako on ne izdrži već me iz prikrajka ustreliti?

– Tebe? – osmehnu se Kvajl. – Zar bi jurio u drugu državu zbog toga? Znaš i sama da nije tako.

– Ipak, ne sviđa mi se.

– Moraćeš da se žrtvuješ. Kada tvoj dever padne, onesvesti se.

– Zašto?

– Da ne bi na tebe obratili pažnju. Postoji mogućnost da te unesu u hlad, baš ovde. Onda ću te ja preuzeti.

Nije izgledala zadovoljna ulogom koju joj je Kvajl namenio. Ali, činilo se da nema boljeg rešenja. Nisu mogli otvoreno da pođu, a da izbegnu sukob. Dip Denver se sigurno ne bi libio da povuče revolver. Kvajl je sigurno brži, ali, Denver nije sam...

Zavukla je ruku u nabore haljine i pokazala iznenađenom Kvajlu damski pištolj.

– Otkuda ti to?

– Ne razdvajam se od njega. Ako ti izneveriš, ja ću se braniti sama.

– Neću izneveriti.

– Htela bih da znam sve, Edi. Ako Dip nije sam, ako padne, ostali će potrcati po tebe. Neće im biti teško da pogode odakle je došao metak?

– Na to i računam. Oni će tražiti ovu sobu, a ja ću biti u našoj. Biće zaključana, a za svaki slučaj, ja ću se kroz prozor spustiti na drugu stranu i sačekati te.

– Da li je ova soba prazna?

– Proverićemo!

Zaustavila ga je rukom. – Šta misliš, da li je jednostavnije da pobegnemo i sačekamo drugu priliku?

– Ne možemo pobeći – odgovorio je Kvajl. – On zna da smo ovde, ali ne zna da mi to znamo. Sad ili nikad?

– Goniće nas!

– U preriji sam kralj. Imam pušku kojom ću ih obarati jednog po jednog. Ali, zašto bi me jurili ako im je gazda mrtav?

– Da, zašto? – pitala se i ona.

Kvajl pokuca na vrata i prisloni uvo. Čulo se kretanje iznutra. On se skloni sa ragastova. Pušku je držao okrenutu kundakom napred. Elizabet se pripri uz njega. Brava je škljocnula, vrata su zaškripala. Nečija glava samo što se promolila, kada je Kvajl raspalio kundakom. Čovek je bez glasa pao unutra! Ajovljanin se obazre. Niko ih nije video. U sobi, osim onesvešćenog vlasnika nalazila se samo jedna mačka, bele dlake. Prestrašeno je nakostrešila leđa, a zatim šmugnula iza ormana.

– Idi! – dobaci Kvajl ženi. Čoveka je odvuкао pod krevet, prišao prozoru i zaokružio pogledom ulicu. Pogled je bio više nego povoljan. Pogodak siguran! Ubacio je metak u cev i čekao...

*

Do Bevilstona jahali su bez zaustavljanja. Digli su iz kreveta vlasnika krčme i naredili mu da toči viski. Poturili su mu pod nos hrpu dolara i skoro ga onesvestili saznanjem da su bogataši! A, samo nekoliko sati ranije, nisu imali ni za ručak! Međutim, Hakli i njegovi pajtaši nisu mu dali vremena da se raspituje za poreklo novca. Ponovo su ga ubacili u krevet i zapretili da će mu zapaliti krčmu

ako promoli nos. Napili su se tako da su se jedva dovukli do sobe. I zaspali su kako se gde ko zatekao. Naravno, Hakli je spavao s otkočenim koltom i gomilom dolara pod košuljom.

Bilo je podne kada je Čip Vanstok otvorio jedno oko. Zatim i drugo. Kada je hteo da se podigne, učinilo mu se da je progutao kolac. – Prokletstvo! – prostenjao je.

Pegavi revolvraš bio je nešto hitriji. Prvo je opipao novac, a zatim pogledao oko sebe. – Diži se – udario je nogom grbavog Lakija.

– A?... Ko je?

– Anđeli smrti, grbavko! – ponovo ga udari Hakli. – Idemo odavde.

– Zašto? – najzad progleda Vanstok. – Meni se još spava, a osim toga...

– Kako hoćete – slegnuo je ramenima Hakli i protrljao šakom čelo. – Sinoć smo bili budale! Pokazali smo gazdi novac...

– Pa, nismo toliko imali, ne pamtim! – smejuljio se debeljko.

– E, nećeš ga više ni imati ako se ne izgubimo iz ove rupe!

– Zašto?

– Ta lopuža će najmiti neke ludake da nas smaknu! Eto zašto. Ovde ima preko tridest hiljada dolara, momci! Ali, ja neću da ih popijem nego da ih potrošim uz put, dok ne stignem u Dodž Siti!

Brjus Laki otvori oči. – Tako daleko? – promumlao je. – Ja ne bih dalje od Kaspera. Tamo ima cura...

– Predlažem da podelimo novac – javi se Vanstok.

– Slažem se – pristade Hakli. – Pošto nemate poverenja u mene...

– Nije to – prekide ga debeljko i počea se po svom zamašnom stomaku. – Najbolje je da se razidemo. Svako na svoju stranu.

– Šta ti je? – namršti se Hakli.

– Ne bih želeo da sam s tobom ovih dana – dobacio je Vanstok i stenjući podigao telo. Uvukao je košulju u opasač i potražio u bokalu vodu. – Novac je novac, a slava je slava.

– O čemu on to? – žmirnu Brjus Laki.

Hakli otvori vrata od sobe. Ništa posebno se nije čulo iz susedne prostorije. Onda ih je zalupio. – O čemu brbljaš, debeli? – prasnua je.

– O Doku Holideju – reče Vanstok trljajući vodom lice. – To je loša slava, Vine. Ubiti Doka Holideja!

– Kako? – isprsi se pegavko. – Ja sam ga ubio, pa šta? Nikome to nije uspelo osim meni! Nikome! Videli ste, u srce sam ga ujeo olovom! Ha! Pao je kao sveća!

– Tačno, ubio si ga – potvrdio je Vanstok. – I, šta tu nije u redu? O kakvoj slavi brbljaš?

Vanstok rukavom košulje obrisa oči, a zatim prikopča opasač sa revolverom. – Predlažem da tebi pripadne najviše – rekao je tražeći po džepovima cigaretu. – Ti si bio glavni, Vine. Uzmi polovinu, ostalo delimo Laki i ja. Važi?

– A šta je s tobom, Čipe? Ništa ne shvatam! Dosada smo se slagali dobro, šta smeta za dalje? Možemo krenuti i na veće poduhvate...

– Ja ne bih – odbi Vanstok. – Bar ne dok ne vidim hoćeš li uspeti da im umakneš.

– Kome? Poteri iz Šeridana? Do vraga, ne misliš da će onaj Fulton krenuti za nama zbog Holidejevih para? Ili misliš da će bilo koji šerif u ovoj zemlji krenuti da uhvati Holidejevog ubicu? Bah! Može samo da mi bude zahvalan!

– Ne govorim o šerifu – rekao je Vanstok.

– Ne govori o šerifu – ponovio je rasajnjeni Laki. – Pa, o kome, grom i pakao!

Čip Vanstok nije postajao nervozniji, ali, dok je govorio, već je bio spreman na put. Hakli i Laki su ga posmatrali sa čuđenjem. – Budale, zar vam nije jasno? – pružio je ruku prema njima. – Svi će sada tražiti njega, Vina Haklija! Postaće čuven po tome što je ubio najslavnijeg revolveraša i kockara. Svi će tražiti obračun s njim da dokaže da i od boljeg ima bolji...

– Gluposti – ote se Hakliju.

– Nismo se trudili da sakrijemo lica, ali tebe, pegavog i dugonogog, koji je uperio kolt u kockara i ubio ga, o tebi će se pričati. Govoriće da si bio u društvu jednog debeljka i grbavka. Zato ne želim da te traže preko mog stomaka...

– I mojih leđa! – promrmljao je Laki, shvatajući.

Hakli je gledao čas jednog, čas drugog. No, umesto da se žesti, počeo je da se ceri. – Mislite da ću da bežim? – rekao je. Izvadio je novac iz košulje i bacio ga uvis. – Ja sam Holidejev ubica! Ja! Ne krijem to i čekam svakoga ko hoće da se dokaže! Tamo gde je prestala legenda o Doku Holideju, rodila se nova o Vinu Hakliju! Ha! Kako vam se to sviđa?

– Lepo rečeno – odgovori Vanstok. – Ja bih da uzmem svoj deo...

– I ja – zabrza Laki, došavši na kolennima do novca.

Pegavi revolveraš se smrče. S njima se ipak osećao sigurnijim. Sam, to je već bilo nešto drugo. Ali, ako nije mogao ničim da ih veže uza se, bar im nije pružao zadovoljstvo da pokaže da se plaši. – Idite do vraga! – rekao je. – Potražićete vi staroga Vina. Ali, biće kasno...

Ćutali su i prebrojavali dolare. Ostavili su mu polovinu. Okrenuo im je leđa dok su odlazili. Bez reči pozdrava. Samo su mahali rukama, dotakli obode šešira i tako iščezli iz njegovog života. Ostao je sam ne shvatajući da se sve odigralo

tako brzo. A sinoć su zajedno praznili boce poneti dobrim lovom. Da, sada se sećao kao kroz maglu. Tada im je poverio koga je ubio. Nisu znali ko je Dok Holidej, a on im je objašnjavao, uveličavao, dodavao, samo da bi sebe podigao u njihovim očima. Prokletnici... Iako pijani, nisu to zaboravili. Naročito Vanstok. On je rezonovao i za sebe i za Lakija. Napustili su ga. Pogledao je oko sebe. Ništa nije ostavio u ovoj prljavoj sobi što bi označavalo njegovo prisustvo. Imao je samo kolt i opljačkani novac. Ništa više! Ostavio je otvorena vrata i ušao u salun. Vlasnik ga je dočekao sa pritvornim osmehom. Bio je spreman da ga zadrži i izmami još koji dolar. Međutim, Hakli je izgubio volju za pićem. Uspentrao se u sedlo i osvrnuo se na sve strane. Njegovi pajtaši kao da su u zemlju propali.

Ali, pojavljivao se neko drugi.

Čovek iz Džordžije bio mu je za petama...

*

„Dan strelaca“ počinjao je u podne. Kao da je vetar pomeo ulice, tako je Sheridan ostao prazan i pust.

Denver i Monahan bili su među onim retkim koje taj vašar strelaca i revolveraša nije interesovao. Imali su drugih briga. Edi Kvajl im je nestao ispred nosa, ali, bilo je sigurno da nije daleko. Mora da je postojala neka kuća ili krčma sa sobama. Vredelo je zaviriti u svaku. Igra između njih postajala je opasna. Bila je to bitka i sa vremenom i sa smrću.

Začudo, mnogo mirniji od Denvera bio je detektiv. On nije žurio, pa je čak uspeo i novine da kupi od malog raznosača. Privukao ga je naslov prve stranice.

– Interesantno – promrmljao je, čitajući članak o pucnjavi u Fultonovoj kockarnici.

Denvera nisu interesovali članci, već sumnjiva mesta sa kojih bi mogla da ih sačeka Kvajlova puška. Dlan nije odvajao od opasača.

Tedi Monahan je pročitao jedan stubac napisan o Doku Holideju, a onda savio novine i strpao ih u unutrašnji džep. Činilo se da ga uznemirava okolni vazduh. Lebdela je u njemu opasnost.

– Nebesa! – uzviknuo je Denver i zastao.

– Šta se desilo?

– Eno je!

Monahan je pogledao u označenom pravcu. Ugledao je ženu sa dugom kosom, u jednostavnoj haljini s izrezom i riševima. Stajala je i besciljno gledala oko sebe. Kao da je očekivala nekoga.

– Je li to...?

– Jeste, ona je! Moja snaha! Kučka! – Denver je nestrpljivo krenuo napred, ali ga detektiv žestoko povuče. – Ostavite me!

– Samo bez žurbe, mister – zvanično ga je oslovio. – Izbrojte do deset pa onda krenite...

– Nije mi do brojanja, do đavola... Našao sam je i sada joj nema pomoći.

Ali, neumoljivi Monahan čudnom snagom priklješti razjarenog Denvera uza stub. – Sačekajte! – naredio je.

Denver ga je gledao sa čuđenjem i mržnjom. – Zašto da čekam?

– Sačekajte da razmislimo – odgovorio je Monahan, pazeći da ih žena ne primeti. – Izgubili smo Kvajla, a našli ženu. Znači, i on je tu negde. Ali mi odgovorite zbog čega je ona izašla i to sama?

– Ja samo znam da je ona. Više mi ne treba! – rekao je Denver.

– Razmislite – insistirao je detektiv. – Ona očekuje vas!

– Mene? – smrće se Denver. – Kako, kad ne zna...

– Ne zna? – Tedi Monahan je ponovo zapadao u neke svoje ludorije, sinulo mu je kroz glavu. Ponovo povezuje misli i pretpostavke, kao uostalom celim putem od Bufala dovde. – U redu, ne mrdam – rekao je Dip mirnijim glasom. – U čemu je stvar?

Monahan popusti svoj stisak. – Slutim da je Kvajl u blizini – reče.

– Ja slutim samo onu drolju...

– Mislim da je negde skriven i da vas čeka da joj pridete.

– Hej? Kako to mislite?

– Ima pušku. Potrebno mu je samo lepo mesto odakle može da vas zbriše. Ako se ne varam, to je ona kuća tamo... Liči mi na hotel, ali, nije to. Šta ono piše?

– Piše „Evropa“ – dobaci Denver, sve više verujući da je detektiv u pravu. – Mislite li da je tamo?

– Samo pretpostavljam.

– A ona? Još je tamo?

– Jeste... Ostaće sve dok se vi ne pojavite.

– Grom i pakao, pa, moram se pojaviti. Šta predlažete?

Monahan je pogledom pretraživao prostor ispred sebe. – Ja moram unutra – rekao je posle kraćeg razmišljanja. – Moram da otkrijem Kvajla pre nego što on otkrije nas.

– Gde ćete ga naći?

Monahan pokaza negde gore. – U jednoj od onih soba što gledaju na ulicu.

– Kako ste sigurni u to?

– Ne znam, ali, moramo da okončamo ovo. – On izvadi džepni sat i zatraži od Dipa da uporede vreme. – Kada prođe pet minuta – izračunavao je detektiv – vi krenite prema svojoj snahi.

– Mislite da neće pobeći kada me vidi?

– Siguran sam da neće.

– A ako ne otkrijete Kvajla?

Monahan skide cvikere, obrisa ih rubom kaputa i ponovo natače na nos. – Gledajte da ona bude okrenuta prema prozorima, dok razgovarate.

– Nemam ja s njom šta da razgovaram – planu Dip.

– Smislite nešto, makar ironično.

– A ako je Kvajl skriven van pansiona?

– Ako je, ako je... Na ulici sigurno nije. Bio bi brzo otkriven i uhvaćen. Mora da je gore. – I ne sačekavši ostala Denverova pitanja detektiv natuče šešir na oči i pređe ulicu. Pansion „Evropa“ izgledao je pust kao i ulica ispred njega. Svi koji su u njemu zanoćili, odavno su zaposeli streljiste nadomak Šeridana. Monahan je s lakoćom ušao unutra. Vlasnica, Holandanka Irina Van Demark, bila je jedina prepreka na putu do soba. Međutim, Monahanov izgled nije ulivao sumnju. Tome je dodao malo izveštačene ljubaznosti i nespretnosti pa je lako mogao da stupi u kontakt.

Udovica Van Demark je bila punačka, blagih crta i sede kose smotane u punđu. Ali, imala je prava leđa i veoma snažne ruke. – Ako tražite sobu, mladi čoveče, ništa do sutra – presrela ga je, podbočenih ruku. Oko pasa je imala kecelju.

– Ne tražim sobu, nego prijatelja – odgovorio je detektiv. – Pozvao me je da ga posetim...

– Svi su otišli na takmičenje...

– On sigurno nije. Došao je sa mladom ženom, mislim sinoć.

– Ah, mister Drejk, otac i kći? Ona je tako lepa... Međutim, izašla je nekuda malopre.

– Ali, meni je on potreban!

– Pa, pogledajte u sobu, možda je tamo.

– Je li to prozor s ulice? Koji?

Holandanka je odmahнула glavom nekoliko puta. – Ne, njegova soba gleda na reku, s druge strane.

– Kako? Sigurni ste u to?

– Naravno! Lično sam ih odvela!

Monahan pretrnu. Da li se varao? Ako je to istina, onda Denveru preti smrtna opasnost sa savim druge strane. Razmišljao je grozničavo. – Ne razumem – procedio je – kazao mi je da će biti u sobi s ulice.

– To je nemoguće! – Ostala je pri svom vlasnica pansiona. – Uostalom, mogu vas odvesti tamo.

– Pa, mogu i sam...

– Samo vi to prepustite meni, mladi čoveče. Hajdemo! – Još jedna nepredviđena okolnost, pomislio je Monahan, idući iza žene. Nije smeo da dozvoli da i ona bude izložena opasnosti. Otkočio je kolt, ali ga je ostavio u futroli. Holandanka je zastala pred sobom u sredini, na levoj strani hodnika. Pokucala je, ali joj niko nije odgovorio. Slegla je ramenima i pritisnula bravu. – Nema ga! – čuo je Monahan njen glas. – Nema nikoga!

– Možda je izašao?

– Dole sam sve vreme, videla bih ga. Međutim... – Detektiv je zagledao u sva vrata, kao da će od njih dobiti odgovor koji traži. – Nešto mi ipak nije jasno – rekla je žena.

– Šta to?

– Mister Drejk nije sišao – kazala je, nabirajući obrve i nos. – A nije ni mister Lovel. Da mu nije otišao u posetu?

– Mister Lovelu? Gde je njegova soba?

– Ova – pokaza Holandanka na vrata preko puta.

Monahanu sinu lice. – Gleda li ta soba na ulicu?

– Da, ali...

– Onda se sklonite! – naredio joj je oštro. Izvukao je kolt i odmakao se.

– Šta to znači? – upitala je preplašena žena i za svaki slučaj se povukla nekoliko koraka nastrag. Šake je stavila na usta, kao da zadržava krik. Detektiv joj

ne odgovori. Zamahnuo je nogom, skupivši u taj udarac svu svoju snagu. Verovao je da su vrata bila zaključana. Uleteo je kroz iverje, pazeći da se održi na nogama i da ne dovede sebe u opasnost. Video je čoveka kako se okreće prema njemu, s licem ispisanim zaprepašćenjem i gnevom. Držao je pušku. Monahan pritisnu obarač, ne štedeći municiju. Jednom... dva... tri puta... Zatim četvrti i peti put.

Edi Kvajl je razrogačenih očiju bio svedok kako mu oružje klizi kroz raskrvavljene prste. A taman je uzimao na nišan Dipa Denvera. To ga je toliko okupiralo, da je instinktima bio odsečen od ostalih zvukova. Nije mu se umiralo... Sa pet zrna u telu, on je pružao ruku prema svom koltu za pojasom. Činilo se da će uspeti.

Monahan je izbacio i poslednji hitac. To je dokrajčilo Kvajla. Urlajući, revolveraš iz Ajove se propeo i pao na prozorsko staklo. Ništa ga nije zadržalo na putu prema ulici. Pao je sa visine od šest jardi.

Tedi Monahan je prišao ivici prozora. Video je Dipa Denvera kako nimalo nežno drži svoju snahu za ruku. A ona je zurila u mrtvog Kvajla ne osećajući bol koji su joj nanosili deverovi prsti...

*

– Sada je gotovo – rekao je potmulim glasom Dip Denver. – Dolijala si, kučko! Misli si da ćeš mi umaći, ha?

Elizabet se okrenula prema njemu. Oči su joj bile mutne ali dovoljno lepe da ga podsete na sva ona vremena koja su izgledala tako davna, a sada ponovo vraćena u sećanje. – Mislim sam da će te ubiti – odgovorila je izmenjenim glasom.

– Spavala si s njim? – zarežao je, načet starom ljubomorom i besom.

– Zar ti je to važno? – otrgla se od njega, kao da je zaražen.

Uto je do njih stigao detektiv. Uz put je punio kolt.

– Koga si ovo najmio, dragi devere? – pitala je. – Zar nisi mogao sam da osvojiš svoju dragu Elizabetu?

– Bićeš ti draga đavolu, a ne meni!

Ona kleče nad Kvajlom i nežno mu uze glavu među šake. Ostala je tako nepokretna nekoliko trenutaka.

Monahan i Denver se zgledaše. – Pa, Kvajl vredi živ ili mrtav pet hiljada dolara za moju agenciju...

– Meni je vredeo mnogo više – dobacila je Elizabet turobnim glasom. Ustala je i pogledala obojicu, ispitivački i radoznalo. Znala je da bi mogla da „obradi“ Dipa. Međutim, za tako nešto potrebno joj je dosta vremena, a Denver je bio nestrpljiv da je kazni. Možda bi mogla pokušati s ovim dugonjom u naočarima? – Dakle, na koje drvo ćete me obesiti? – upitala je.

Monahan skide šešir i pokloni se. – Misis Denver, tako lepoj glavi pristaju ogrlice od dijamanta, a ne od konopca...

– Bah! – prasnu Dip. – Štedi svoje reči, momak! Ona pripada meni!

Istog trenutka ulicu je prekrpio topot konja. Žena, Denver i detektiv su se okrenuli u isti mah.

Prilazio im je čovek sa zvezdom, Kejzi Tibs. Prvo je zadržao pogled na mrtvom Ajovljaninu, a onda ga je jedva skinuo sa Elizabet Denver. Njeno prisustvo je omekšalo šerifovo lice i pomalo redosled pitanja koji je pripremao dok je, čuvši pucnje, dojahao.

– Sigurno postoji objašnjenje, gospođo? – upitao je i prstom dotakao svoj podvrnuti obod. – Ovo je „Dan strelaca“

ali, strelšte je malo dalje, a ne na ulici. Dakle?

Dip nije imao volje za razgovor. Jedva je čekao da se sa snahom odvoji od Šeridana i od Monahana.

Detektiv pruži svoju značku. – Pinkertonov agent? – procedio je Tibs, ne baš oduševljeno. – Daleko ste dogurali, mister... mister Monahane?

– Pa, trudim se da budem dobar – odgovorio je detektiv. – Uz put pomalo i učim...

– Učite?

– Naravno! Želim da završim prava.

– Nisam na to mislio, to znate. Ko je ubio ovog momka i i ko je on?

– Ja – odgovorio je Monahan. – Provalio sam u sobu – pokazao je na pansion – gde se spremao da kroz prozor iz puške ustrelji mog klijenta iz Dikinsona.

– Sve lepše od lepšeg – skupi rame na Tibs. – Toliko kilometara zbog jednog čoveka? Ko je on?

– Edi Kvajl! Postoje poternice za njim. Jedna glasi na pet hiljada dolara, a druga je zvanična, od federalnog maršala...

– Imate ih?

– Imam! – Monahan izvuče neke pre-savijene papire i pruži ih šerifu. On baci kratak pogled na njih i klimnu glavom. – A leš? Imate li nameru da ga nosite sa sobom u Sijuks Fals?

– Nikako! Platiću da se ovde sahrani. I zamoliću vas za jedan telegram sa vašim potpisom. Telegram za Čikago.

– To će vas skupo stajati.

– Sve je uračunato, šerife.

Tibs se okreće prema Elizabet. – A vi? – Ona je sa mnom – umeša se Denver. – Došli smo na „Dan strelaca“ ali, ne možemo da nademo sobu.

Šerif je osetio da čovek laže, ali, nije imao razloga da ih gnjavi, s obzirom da je Monahan opravdao postojanje leša.

– „Dan strelaca“ je počeo – nagovestio je Tibs.

– Nemamo vremena da tražimo više. Takmičenje traje dva dana, vraćamo se.

– Kuda?

Denverove usne se zgrčiše. – Kuda nam je volja, šerife? – izgovorio je oporo.

Monahan se brzo umešao. – Garantujem da je s njim sve u redu, šerife. Slučaj je hteo da se moj agencijski zadatak i njegov zahtev za uslugu poklope. Obojica smo tragali za Edijem Kvajlom.

Tibs je premišljao. Imao je nevolja sa Dokom Holidejem, imaće sigurno nevolja sa silnim streljačkim šampionima koji su se slegali u Šeridan, zašto da započinje novu sa detektivom i njegovim prijateljima.

Monahanova legitimacija bila je u redu. – Koliko si kod Nota? – upitao je.

– Četiri godine.

Kejzi klimnu glavom. – Ja sam otišao od njega pre deset... Lični razlozi. Uostalom, to nije ni važno. Poslaću mu telegram i potvrdiću da je Kvajl mrtav. – Zatim je okrenuo konja i vratio se istim putem.

Detektiv je neko vreme gledao za njim, a onda je prodorno uzviknuo. Ulicom je galopirala njegova kobilica!

– Nebesa! – nije mogao da ne uzvikne Denver. – Pa, ovo je kao iz priče! Zar je niste vezali?

– Ume sama da se oslobodi – osmehnuo se detektiv.

– Zar odlazite? – upitala je Elizabet ispunjena nemirom. – Ostavićete me s njim?

– Platio sam ga da te pronade – promrsio je Dip naslađujući se ženinih strahovanjima. – Ostajemo samo ti i ja.

– Kada se plaćanja tiče – umeša se detektiv – nisam video dolare, mister Denvere?

– U pravu ste, momče – složio se ovaj i zavukao ruku pod prsluk.

– Evo vaših... – Zastao je i počeo da se pipa po košulji. Onda je počeo da pretražuje džepove. – Prokletstvo, gde mi je novac? – uzviknuo je. – Bio mi je u džepu...

– Ako je to neki vic – ogласi se Monahan – nije duhovit.

– Ali, imao sam ga! Četiri hiljade dolara, čoveče! Imao sam ga sve vreme... nemoguće da su mi negde ispali? Da nisu u sedlu?

– Ništa od toga – oštro primeti detektiv. – Ako mi ne platite odmah, vašu snahu vodim sa sobom!

– Šta? – uzviknu Dip i ustuknu. – To ne dolazi u obzir! Ja...

– U redu, onda novac na sunce!

– Ali, nemam ga više! – iskreno je očajavao Denver, pretražujući ponovo svoju odeću. – Nemam ga... Šta to treba da znači?

– Zar hoćete da me prevarite? – ljutnu se Monahan.

– Ne, ali... Platiću vam čim stignem u Dickinson.

– Ja ne putujem u Dickinson.

– Poslaću vam!

– Pogodba je bila na ruke! Imate ili ne?

Denver pogleda u Elizabet i primeti odblesak ironije u njenim očima. – Da te ona nije već obrlatila? – jarosno je uzviknuo.

– Misis Denver vidim prvi put – suvo uzvрати Monahan. – Očigledno je da nemate novca. Zato odlazim s njom.

– S njom? Pa, ona nije sedlo koje se može prodati?

– Ko zna? – Zagonetan smešak izbi na Monahanovim usnama.

Dip je bio spreman na poslednje. No, Monahan ga je preduhitrio. U njegovoj

ruci se stvorio kolt. – Šta to znači? – trže se Denver.

– Potreban mi je vaš opasač – mirno mu dobaci detektiv. – Da vam ne bi palo na pamet da mi ciljate u leđa...

– Mene nećete da...

– Hoću! Ne skinete li, metkom ću ga otkopčati! – U Monahanovom glasu nije bilo humora.

– To ćete mi platiti, pseto ćoravo... – zarežao je Denver i bacio oružje pred njegove noge. Detektiv prebaci opasač preko ramena i ponudi Elizabet sedlo svoje kobile.

Ona prihvati sa smeškom i dopusti da je on podigne uvis. Pri tom ju je malo duže zadržao u rukama. Denver je kipteo od besa. U jednom trenutku požele da poleti napred, ali se savlada. Monahan nije bio lak. Umesto pesnicom, dočekaо bi ga metkom. A ranjen, ne bi mogao da ih traži... Stisnuo je zube i ćutao, lica izobličienog od mržnje.

Monahan uzjaha i ruke provuče ispod ženinog pazuha. Poterao je kobilu, ne obazirući se na sjaj Dipovih očiju. Naslednik iz Dickinsona postajao je sve manji i manji. Kada se Monahan poslednji put okrenuo, bio je tačkica.

Opusteli Šeridan ostajao je za njima.

*

Detektiv nije bio mnogo pričljiv, kako je to izgledalo u prvi mah. Elizabet je pokušavala da dokuči način kojim bi mu prišla bliže i otkrila misli. – Šta name-ravate sa mnom? – upitala je koketno.

– Samo se ne trudite da me zavedete – objasnio joj je odmah.

– Ne plašite se Denverove potere? – interesovala se.

– Ne!

– To kažete s ubeđenjem, mister Monahan. Može li vam se verovati?

– Više nego vama.

Ona učuta. Očigledno da je mladić bio tvrd orah. Ali, sve joj je sada izgledalo neverovatno. Dipov ostanak, njeno jahanje sa detektivom na sever, mrtav Edi Kvajl, neizvesna budućnost... Šta je Monahan nameravao s njom? – Kobila neće izdržati dugo – primetila je.

– Znam jedan ranč gde mogu kupiti konja za vas.

– Na sve ste mislili?

– To mi je posao – prvi put je kazao blažim glasom. Ona se neosetno lako nasloni na njega, tako da joj se kosa zavukla u njegove nozdre. – Ne prati nas? – pitala je posle kraćeg ćutanja. – Ne! – Kako znate? – Udesio sam tako... – Ona se odmače i sasvim okrenu, da mu pogleda u lice. – Udesili? – Naravno! On još uvek misli da je izgubio novac... ali, ja sam mu ga uzeo. Nije ni osetio. Novac je ionako moj.

– Ali, zašto?

– Da bih imao dobar izgovor da vas povedem.

– Zašto?

– Zatim sam njegovom konju skinuo jednu prednju i jednu zadnju potkovicu. Kovač je otišao na takmičenje, pa će mu biti potrebno bar nekoliko sati dok ga privoli da mu to namesti... ako bude imao čime da plati.

Žena se smeškala. – Osim toga, on je bez novca i bez oružja – nastavio je Monahan. Moraće da krade, kako bi došao do kolta. A ako to učini, šerif će ga zadržati bar još nekoliko sati u zatvoru.

– Divno! – rekla je Elizabet. – Ali mi niste odgovorili zbog čega ste me povelili?

– Neko mi je dvostruko platio da vas dovedem njemu.

– Ali... ko?

– Timoti Denver.

Žena se skoro zagrcnu. – Ti... Timoti Denver? Šalite se! Matori je platio za mene... – Zatim je zavrtila glavom. Posle toga je skupila ramena i nasmejala se. Smejala se sve jače, sve više, sve glasnije. Najzad je, zabačene glave ispuštala pomaman smeh od koga se talasala prerija ispred njih...

*

Vinu Hakliju se činilo da je našao ono što mu je odgovaralo, hotel u Kristobalu! Nebesa! Kakvih je samo cura bilo tamo! A kada je mama Brenda, vlasnica te jazbine, videla hrpu dolara u rukama ove skitnice, bila je spremna da mu nabavi najbolju curu! Naravno, uz piće za sve troje! Našla je sto u posebnom separeu, donela je dva velika svećnjaka i stavila zapečaćenu bocu brendija na sredinu stola. Dok se kretala po polupraznoj prostoriji, u sutonu, pod njom se gibao pod. Devojka koju je vlasnica dovela sa sprata, bila je mlada, ali prilično namazana puderom i pomadama. Međutim, za Vina Haklija bilo je najvažnije da Džulija, kako se predstavila, ima tanak struk i pravo blaženstvo ispod ogromnog dekoltea. Odmah je zaboravio na Vanstoka, Lakija, na Šeridan i mrtvog kockara. Zaboravio je na opominjuće Vanstokove reči o mračnoj slavi koja će ga progoniti. Nije želeo da misli o tome. Dograbio je devojku i uvalio je u krilo, bez uvijanja.

Ona se smejala rutinerski, poturajući mu pod bradato lice svoja prsa.

– Kakav par! – klikkala je mama Brenda, njišući oko njih bokovima kao zaprega. – Spremila sam vam sobu, deco! Najlepšu koju ima mama Brenda!

Vin Hakli zubima iščupa zapušač i ponudi devojci da proba piće.

– Ne – odbila je ona maznim glasom.

– Ona je dobra cura – ubaci vlasnica hotela – a ne kao neke...

Pegavi revolveraš se okrenuo prema ženi. – Koliko ti košta ova dobra curica, mama? – pitao je, brišući rukavom usta.

Žena je zastala za trenutak, sabirajući se. Priliku je trebalo iskoristiti. – Prva klasa – napomenula je. – Sitnica za vas, mladi čoveče. Pedeset dolara. – Pomislila je da će prasnuti i opsovati. Međutim, Hakli velikodušno izvadi gomilu savijenih, izgužvanih novčanica i pusti da jedna po jedna padaju na pod. – Sagni se i uzmi, mama – predložio je.

– Sagni se ti, Džulija – zapovedi ova devojci.

– Ona ne može, zauzeta je – cerio se Hakli, zavlazeći šaku u njen dekolte. – Moraćeš ti, mama...

Žena se dvoumila. Pogled joj je ostao zakovan za pod, kao začaran. – Pozvaću nekoga...

– Samo ti, mama! – opomenu je Hakli preteći. – Ili nema ništa od pedeset dolara! Hoću da vidim možeš li da se sagneš...

Mama Brenda se osmehivala kiselo. Ipak, morala je da se žrtvuje, ali, umesto da se sagne, klekla je, pokupila sav novac i strpala ga u nedra. Sa podizanjem je išlo teže. Pružila je ruku da se pomogne stolicom. Na pola puta, kada joj je nedostajalo samo se da ispravi, pegavi došljak ju je žestoko pljesnuo po stražnjici. Odjeknulo je kao prasak biča, i žena se prući po podu! Ne čekajući da primi na sebe njen bes, Hakli preko njenog lica nabaca još pedeset dolara. Onda joj pruži ruku. – A sada se gubi, mama, i ostavi nas na miru! – rekao je.

Ona ne prihvati njegovu šaku nego sama stade na noge. Srećom, niko nije bio svedok ovog podmuklog i ponižavajućeg udara!

– Volim šale – kazala je zadihano – ali samo kada se dobro plate. – Onda ih je

ostavila, namaknuvši za sobom prljavu zavesu. Hakli nali sebi još brendija. – Da ti vidim čarape? – obratio se devojci. Ona ispruži nogu i zavrnu haljinu. Imala je tamnosmeđe, mrežaste čarape sa žućkastim podvezicama. Hakli joj steže list noge, a onda pođe rukom sve dalje.

– A soba? – opomenu ga ona. – Soba? Pa, ako voliš sobu, hajdemo – složio se revolveraš. Pošao je i otvorio zavesu. Odjednom je zastao kao opečen! Ne... Nemoguće! Spustio je zavesu i okrenuo se prema devojci. Bio je bled kao zidovi u separeu. Mora da mu se pričinjalo, iako je popio samo nekoliko gutljaja.

– Šta se desilo? – upitala je Džulija.

– Ostani tu – naredio je. Zatim je odmakao zavesu samo nekoliko santimetara.

Da, to je bio on! Niko drugi nego on. Ili njegov duh? Zar je moguće... Zar je moguće da je ustao iz mrtvih?

– Neko vas progoni? – upitala je devojka.

– Da... Aveti. Mada ne verujem u njih.

– Ko je to?

On je dlanom obrisao hladan znoj sa čela. Na ulazu u hotel stajao je Dok Holidej! Pronašao ga je. Nije umeo da objasni kako je preživio onaj hitac iz blizine, ali, nešto se desilo i Holidej je živ! I njega traži!

– Može li se ovuda izaći neopaženo? – upitao je brzo.

– Iz separea? Ne... ima stražnji ulaz, ali se mora proći kroz salu.

– Ne vredi – tresao se Hakli na mukama. – Ubiće me!

– Šta se desilo? Da zovem mama Brendu?

– Nikako – usprotivi se Hakli. – Poznajesh li u sali neke momke spremne da potegnu oružje za hiljadu dolara?

– Našla bih... Zašto?

– Nađi bar dvojicu i uvedi ih ovamo. Brzo! – Rekavši to, on izvuče kolt i otkoči ga. – Nemoj da me prevariš – zapreti – inače ću te ubiti kroz zavesu.

– Ne, neću... Tu su Beldon i Patrik. Za hiljadu dolara učiniće sve što tražite od njih.

– Dovedi ih brzo! – Hakli se skloni u stranu dok je Džulija izlazila iz separea u salu. Sve je trajalo kao večnost. Hakli nije ispuštao kolt, ali se znojio obilno. Mrtvaci dolaze po njega! Prokletstvo, kako je to moglo da se dogodi? Zar je Holidej od čelika? Ili ima dva života? Zavesa se ponovo pomakla i prva je ušla devojka. Za njom su stupila dva neobrijana tipa. Smrdeli su na duvan i znoj, ali su im meci blistali u opasaču. Svaki je nosio kolt s izlizanom drškom. Vin Hakli je uspeo nekako da se primiri.

– O čemu je reč? – odmah mu se obrati snažniji, mrgodniji momak crne brade. Bio je spreman da se podrugne svakome koga smatra slabijim od sebe. Ipak, pegavko nije izgledao mlakonja. Bio je visok, dugih ruku i prstiju, sa niskom pri-pasanom koltom kalibra 44.

– Ovo je Patrik – pokazala je Džulija na oniskog – a ovo je Beldon. – Beldon je bio možda nešto viši ali još smrknutiji i odbojniji. Išao je sa razdrljenom košuljom sve do pupka i stalno je krivio usta, kao da iz zuba izbacuje ostatke nekog mesa.

– Treba da se oslobodim jednog tipa – rekao je Hakli.

– Pa? Zašto to ne učinite?

– Ne mogu sam.

– Zar je opasan?

Hakli kao da iskoči iz sopstvene kože. – Hoćete li ili ne? – zapitao je. – Možda neko drugi ima nameru da zaradi dve hiljade dolara?

– Mi ćemo – brzo se ubaci Beldon. – Gde je taj i šta da uradimo?

– Možete ga ubiti – rekao je Hakli – ili, u najgorem slučaju zavarati, dok ja iskočim napolje. Dajem vam po hiljadu ruku ako to uspete.

– Unapred?

– Ne želim da se vraćam. Dakle?

– Čini se da to вреди više – otegnuto će Patrik. – Taj momak može da uzvрати vatru... Šta će mi hiljadu dolara ako ne mogu da ih potrošim?

Hakli nije želeo da se pogađa. Vreme je proticalo, kockar će se možda raspitati o njemu kod mame Brende... – Koliko? – upitao je.

– Po dve!

– U redu! – izvuče Hakli novac i odbroja četiri hiljade bacivši ih na sto. – Ostaju ovde, pa se vratite po njih.

– Zašto ih ne bismo uzeli sada?

– Zato što nisam naivan.

Pogledali su ga procenjujući koliko mogu da mu veruju da je brz. Da bi im to pokazao, Vin Hakli poput kobre spusti šaku na svoje oružje i ona se zalepi za njegove prste nevidljivom brzinom. Zatim obrnu kolt oko prsta i stavi ga na trag. – Kada je on takav – reče – kakav je tip od koga se trese?

– Da ga pogledamo? – predloži Patrik.

– Gde je?

– Bio je na ulazu?

– Kako izgleda?

– Visok, u crnom šeširu, crnom odelu i beloj košulji. Za pojasom ima dva kolta.

– Dva? Pa, to je đavo a ne čovek! Kako se zove?

– Zove se mister dve hiljade dolara, momci. Idete ili ne?

– A ja? – upita Džulija.

– Ti ostaješ sa mnom... Da mi pokažeš put do najbližeg izlaza.

Kada su Beldon i Patrik izašli, Hakli se priljubi uz zavesu. Pratio je svaki njihov pokret. Video je da prilaze šanku za kojim je stajao kockar. Stali su mu

s obe strane. Patrik je nešto dobacio Bel-donu, a ovaj je odgovorio. Zatim su im se glave okrenule prema kockaru. Sigurno su ga izazivali! Vin Hakli dogradi devojku za ruku.

Džordžijanac se okrenuo, a njih dvojica su uzmakli sa rukama blizu opasača.

– Sada će! – procedio je Hakli. Patrik je potegao prvi. Zaglušujuća pucnjava ispunila je hotel. Pomamno vukući devojku ispred sebe, Vin Hakli je kroz zavesu jurnuo u salu. Video je Džulijina ramena i upravljao se prema njima. Izbegla je ivicu dva stola i našla se pod stepenišnim gredama. Iza njih je još odjekivala kanonada koltova. – Ovuda! – pozvala je devojka i otvorila mala drvena vrata. Hakli proturi glavu i kao iz topa izbačen, izlete u noć. Našao se među nekim sanducima i đubretom. Uspeo je da se dočeka na noge i osvrne. Sada je morao zao bići zgradu i dohvatiti se konja.

Pucnjava je umukla. Da li je to najzad bio kockarev kraj? Potrčao je. Ispred hotela nije bilo nikoga. Ugledao je svoje kljuse i kao da ga je sunce ogrejalo. Užurbano ga je odvezivao, nemajući vremena da baci pogled kroz hotelski prozor. Bacio se u sedlo i žestoko zabio pete u slabine životinje. Konj je zarzao, propeo se i pojurio ulicom.

Spasen! Šibao je konja uzdom samo da odmakne dalje od hotela, Kristobala i Holidejeve senke. Ali, đavola! Iz mraka, poput sablasti, iskrsnuo je jahač! Haklijev konj se ukopao u mestu i pegavi revolveraš zaroni glavu u grivu.

Jahač se nalazio na šarenom ždrepcu. Nije mu razaznavao lice, ali slutio je tamno odelo a ispod kao sneg bele košulje. Ta noć bila je puna sablasti za revolveraša iz Dodža.

Dok Holidej kao da se razmnožavao. Bio je mrtav pa oživeo. Ostavio ga je u hotelu nasuprot dva revolveraša, a on se

pojaviio čak ovde. Hakli više nije imao snage. Ruke su mu klonule niz telo. Bat šarčevih kopita ličio mu je na udarce posmrtnih zvona. Gotovo je...

– Hajde – muklo je prevalio preko jezika. – Ubij me! Nije mi ništa jasno... Kako si uopšte živ? Kako?

Kockar je zaustavio Miga. – Došao sam po svoj novac – rekao je hladnim glasom.

Hakli se nasmeja histerično. – Po novac? Nisi došao po mene? Nemam novca. Ostalo je nešto, ne znam ni sam koliko... Zar te nisu ubili u hotelu?

– Nisu! Poznali su me i sve su mi rekli. Predložio sam im da pripucaju u vazduh, a ti si odmah izleteo.

– Onda, šta čekaš? Pucaj!

– Ne želim da oprlim novac – ponovio je Dok. – Istresi sve, ali, polako jednu po jednu.

Hakli je bezvoljno prevrnuo džepove. Lepo je složio novčanice u gomilu, poravnio ivice i pružio kockaru.

Holidej stavi pod kaput dolare i namače šešir na čelo. – Zašto si pucao na mene? – upita.

– Ne znam – odgovorio je Hakli. – Desilo se... Hteo sam da se osvetim za Pueblo Bonito... i da se proslavim da sam ubio jedno slavno ime! Eto zašto!

– Skini opasač!

Hakli posluša.

– Okreni se!

I to je učinio.

– Kreni polako napred.

On pritisnu butinama sapi svoga konja i pođe. Iščekivao je svakog trenutka hitac. No, potrajalo je mnogo duže nego što je mislio. Nesvesno, životinja pod njim se zaustavila, kao da je želela da omiriše noć.

Vin Hakli bojao se da se okrene. A kada je to učinio, kockara nije bilo na mestu gde ga je ostavio. Iščezao je!

Vinu Hakliju bilo je oprošteno. Kada mu je ta misao doprla do mozga, pegavi revolveraš se zaneo, izgubio svest i skljkao se sa sedla na tlo.

*

Našli su ga tek u zoru. Bio je mrtav! Doktor Kalagan koji ga je pregledao, zaključio je da nema tragova od hladnog ili vatrenog oružja.

Vina Haklija prosto je izdalo srce...

KRAJ

samolepljivi materijali

dekor-art

21000 Novi Sad
Narodnog fronta 73
Tel/Fax: 021/368-772
Tel.: 021/367-344
E-mail: mor@eunet.yu

POTRAŽITE
KOD VAŠEG PRODAVCA NOVINA

LJUBAVNE ROMANE **MARKETPRINTA**

Svakog utorka

Svakog ponedjeljka jedno od ovih izdanja

**Vanredni
ljubavni vikend
roman**

senke

Svakog 10. u mesecu

EVA
Ljubavni Roman